

העולם הזה

ח"כ רפי אדרי בין אשתו הדנית

ואהובתו המארוקאית

רפי
אדרי
וגזאן

אדרי
ובת
המיליונר

MEGA jet[®]

להדליק וללכת

MEGA jet

הן מדליקות את כולם.
נעלי הדור החדש המיוצרות בשיטת המתיחה.
מגה ג'ט - נעלי הספורט.
כל מה שנשאר לך לעשות זה...
להדליק וללכת.
כי נעל מתוחה יותר נוחה.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

שהתחלק, טיפס ובלע הרים, והידוע כאוכל אדמה, ניגן על חלילו לאהובתו. **יגאל וייסמן**, נתניה

מחאה חריפה

על גליון מיוחד מאוד («הצופן: אד"מ», העולם הזה 6.10.87).

הנני נמנה עם הציבור הגדול מאוד של קוראי (וקוני) העולם הזה, בקביעות, זה שנים, בגלל תוכנו העובדתי, המגוון והחופשי.

לפיכך הריני להביע מחאתי החריפה על כך שבגליון האחרון הקדיש העולם הזה חצי גליון (30 מתוך 50 עמודי העיתון) לק. צטניק וסיפורו החדש.

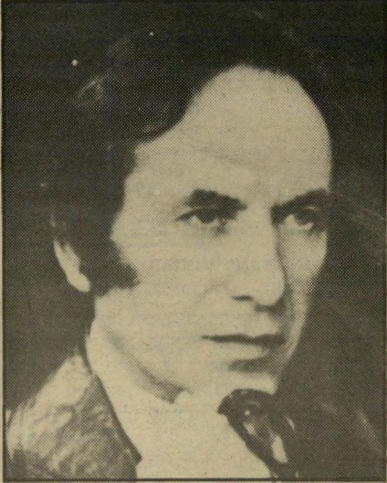
סבורני כי אהרון אפלפלד ואחרים, שכתבו וכותבים על השואה, בארץ ובח"ל, בעברית ובשפות אחרות, היטיבו פי אלף לתאר כל הנדרש תיאור.

אבל גם בלי קשר, אינכם רשאים לשלול מחצית הגליון מקוראיכם. **ד"ר משה עמנואל**, ירושלים

דיעה שונה

על אלי ויזל («איגרת העורך», העולם הזה 6.10.87).

בגליון הגיהסוכות מביע עורך העולם הזה את דעתו על הסופר אלי ויזל. יורשהנא לי לציין

סופר ק. צטניק, מקצה אל קצה

שרעתי על אלי ויזל שונה מזו של העורך מקצה אל קצה.

יש לדעת שאם מלמדים היום באוניברסיטות על השואה, ואם הדור הצעיר של ימינו (בעיקר בארצות-הברית) מטה אוזן לשואה — הרי זה הודות לאלי ויזל. **ק. צטניק**, תל-אביב

ברחה פרטית

עוד על זיהוי סרט שנחקק בזיכרונו של עורך העולם הזה («יומן אישי», העולם הזה 2.9.87 והלאה).

ובכן הקטע הזה, של פוקרמוקו, מופיע בסרט אפריקה זונקת, עם בוט אבוט ולו קסטלו:

היה מעניין לקרוא שקטע זה נחקק בזיכרונו של אורי אבנרי, כי חשבנו שרק אהנו — בעלי ואני — התלהבנו מכך, ובמשך השנים זו הפכה להיות הבדיחה הפרטית שלנו («סחור... סחור...»).

יש לנו ארוויקור קטן וצנוע (כו מונחים כמה כלי-עבודה שימושיים, פטיש ומכרז, וגם סכין ותמרוקים). כדי להגיע לארון צריך ללכת סחור... סחור... סיבוב שלם מהפרוזדור, דרך המיטבח ועוד פניה קטנה ימינה או מהפרוזדור דרך הסלון ועוד פניה שמאלה. או מי שמחפש פטיש או מכרז, סבון או מיטחת-שיניים, הולך לארון הפוקרמוק.

רחל פישמן, טיבון. אוסטרליה

האבא של הזמרת

על פרט ביוגרפי בחייה של מאר"י יאן מייטפל («תמרוקים», העולם הזה 9.9.87).

אני אוהבת לשמוע את פייתפול בזכות קולה ולא בזכות ייחוסה המישפחתי. אבל אם כבר, אז כבר.

הוכרתם את מישל-היד של אביה, אבל לא דייתקם. אביה של מארייאן פייתפול איננו רופא. הוא מרצה לאמנות. ואמה, אב, היא בת אצילים אוסטרלית. **מאיריה גילת**, רחובות

«מותם של מיליונים הופך סטאטיסטיקה, שכן המוח האנושי אין בכוחו לתפוס זאת, ואילו מותו של יחיד הוא טרגדיה...»

והרי בגוף שני היה יחיאל כותב, כמי שרק השליחות חשובה לו, לגיבורי היה מעניק שמות כפרבר, שניהל את הדיאלוג עם הרב משילון, ואילו עתה מנהל יחיאל דינור את הוויכוח עם הרב משילון, לא-יעוד פרבר — גיבור שיצר יחיאל לצורך התחמקותו מלספר את סיפורו הוא. ואילו כאן, בדירת, הוא מעלה את הקטע המהדהר עדיין באוזניי.

רבי, רבי, אני זועק, כלום אפשר שהעשן של ואוקא הסנדלר העולה לשמיים נעלם שם סתם כך?

ואו פרוץ יחיאל בזעקה אל הרב משילון: «גלה תגלה את סופו של המלאך שלא רצה לגלות את שמו ליעקב». שוב האנונימיות, ההכללה והרצון לחשוף את הפנים שמאחורי המסכות.

כל אותו ערב יוס'כיפור ומחרתו עברו בכעין סיאנס של מדיומים, שיחיאל עצמו החליף. כשהוא הופך לוואוקא, אין זכר לפרבר, אלא כיחיאל המנהל שיגוישיח וויכוח נוקב עם הרב משילון.

ידעתי, אני כאילו נוגע בכשר החי. ערימות שלדייאדם הפכו למוחשיים בעזרת תיאוריו הקולחים והפורצים, עד שהצלחתי לשחרר את המעצורים שמנעו ממני להירתם למשימה, שיחיאל השביע אותי לבצעה לשם השלמת שליחותו. אך גם ידעתי שתיאוריו הקולחים של יחיאל מלווים באותה תזוית שטופת-אמוק שקרנה מעיני הקודחות. הם שיחררו את ידי מאותם מטילים כבדים, שחטמו את שטף הרישומים, עד שיבשה הדיו במיכחולי.

לפתע קלחו הרישומים, וההדפסים שהיו אמורים, בסופו של דבר, ללוות ספרית-עודה זה של אושוויץ. ואו העליתי חרש מישאלה אתת ויחידה. לוא תוכל רוחו של ק. צטניק לחדור לגופו של דינור, ולפרוץ באותה בלתי-אמצעיות שאיפיינה בעבר את המעמד בביתו כאותו ערב יוס'כיפור של שנת 1966, ויוס'כיפור שלאחריו, או אז ניתן היה להמחיש בעוצמה מגנטית את הנוראה שבקטסטרופות, שאותן עברה האנושות. את שיחיאל העלה לפניי באותו יוס'כיפור נורא שלפני שני עשור שנים, ואשר גרם לזעזוע ששעצמתו המאנית והיי

שירה הפכה אותי משומע קשוב לקורבן גרף של אותו סינדרום-האפר, ולשותף פעיל של אותו ספר כוכב האפר. שאלתי צורפו 18 הרפסידי-האבן שהרבתי בקצב של אחוד-סירוף. והנורא ביו"ת — אילו הייתי נעזר או ברשם-קול, היינו מקדימים לתעד בשני עשור שנים את מה שחווה כעזרת טיפול האל-אסדי — את הצופן שאותו פיצח יחיאל דינור עתה, 20 שנים לאחר מכן, ואשר ראה אור לראשונה בעיתונכם: חברו יחיו עורך העולם הזה אורי אבנרי ועורך מוספו הדף החדש נתן דו, ואיפשרו לציבור הרחב לחדור לרויה של הבערה המכלה הכל — לא עוד «פלנטה אחרת» אלא אתה ואני והשואה הגרעינית שבדרד"ל — אתר את מוקדי הבעירה. שוב עולה לנגד עיניי צילום נורא שהתפרסם בקריגס פיבל (KRIEGS FIBEL) לברטולט ברבט, אסופת צילומי עיתונים שהוא ליקט תוך כדי מילחמת-העולם השנייה, ובו צילה של אשה הנוכרת בין תל-היריסות ביתה שנתרו לאתר ההפצצה... מתחתיו מרובעו המתומצת של ברבט, בתרגומי החופשי:

אל לך לחפש אשה — אותם לא תמצאי יותר! אך גם את מר גורלך אל תאשימי כוחות-האופל שהביאו את השואה להם יש שם, גם כתובת וגם פנים... מי יתן ופתיחות זו — הן העזתו והיענותו של חברי דינור לחשיפה הגדולה, הן המקום אותו הקדיש העולם הזה בפרסמו את פיצוחו של הצופן, ישברו בסופו של דבר את מחסום הארישות הנורא.

עד כאן המיכתב של גרשון קניספל. הוא ציף לי את אחר ההרפסים.

אך לפתע פרץ מפיו של יחיאל שמו של ואוקא הסנדלר, ושולחך-הסנדלרים שלו הגודר עימו, ואוקא היה זה שנעקק על תנורה-לבנים... ואוקא החל לקרוע עור ועצמות. גידים ובשר לא היו שם... נזכרתי באימרה שיוחסה לטסאלין,

«מכאן לא נצא עד שאגמור להעלות לפניך את סיפורה של אושוויץ, כעדות מכל-יראשון. סירבת לבצע את ההדפסים לכוכב האפר משום שלא עברת את הוויית אושוויץ על בשרך: «ביוס-כפור זה נעבור את חוויית אושוויץ שנית» הפטיר יחיאל בקול-לחש חרישי, כשהוא מסנן כל הברה מבין שיניו הקמוצות.

לא יכולתי להטיל ספק ברצינות כוונותיו. זכרתי את תיאוריה של נינה על מצבייה-להץ שבהם היה נתון יחיאל בשהיותיו הארוכות בצדריי אשר בפרדס אביה, הפרופ' יוסף אשרמן, אשר באיזור השרון, שבו עשה יחיאל ימים כלילות כהעלותו את «עדותו» על הנייר.

נראה היה שעתה הוא נמצא באותו «טראנס», שאינו ניתן לריסון שעה שהדיבור "אוחז בו ללא מעצורים. הפעם מתרחש הדבר ברירת, שבה אנהנו נעולים, וגורל משותף מצפה לנו. חוויית מה-«פלנטה האחרת».

מישפטים חסרי-פשר, מגומגמים, הברות בוטות החלו מתפרצים, קולחים כנחשול ארי, ובעיקבותיו תיאורתי, ובגוף ראשון, שתמונה רודפת תמונה, ובתיאור ציבועני מרתק, בעושר

קיבלתי הרבה תגובות. היו תלונות. אך נרמה לי שהרוכ הגדול של הקוראים חשו שהם זכו בחוויה יחידה במינה. בין כל התגובות שקיבלתי, בולט מיכתבו של הצייר גרשון קניספל מחיפה, שסיפר על חוויה אישית במיוחד.

את המיכתב הכתיר במילים «סינדרום האפר», והקדיש לו מוטו מדברי ברטולט ברבט: «כוחות-האופל, שהביאו את השואה, יש להם שם, גם תובת וגם פנים...»

זו לשון המיכתב: היה זה ערב יום הכיפור — 1966, מיספר ימים

קניספל י"י

כאשר החלטנו — נתן דו ואני — לעשות את המעשה החריג ולפרסם את סיפורו של יחיאל (ק. צטניק) דינור כמעט כמלאו בגליון אחר של העולם הזה (6.10.87). ידענו שאנחנו מקבלים על עצמנו סיכון גדול. איך יגיבו הקוראים על מעשה זה, השולל מהם באותו גליון כמה מדורים שהם רגילים להם?

קניספלי הרבה תגובות. היו תלונות. אך נרמה לי שהרוכ הגדול של הקוראים חשו שהם זכו בחוויה יחידה במינה.

בין כל התגובות שקיבלתי, בולט מיכתבו של הצייר גרשון קניספל מחיפה, שסיפר על חוויה אישית במיוחד.

את המיכתב הכתיר במילים «סינדרום האפר», והקדיש לו מוטו מדברי ברטולט ברבט: «כוחות-האופל, שהביאו את השואה, יש להם שם, גם תובת וגם פנים...»

זו לשון המיכתב: היה זה ערב יום הכיפור — 1966, מיספר ימים

קניספל: ליתוגרפיה ל, בוכביהאפר" של ק. צטניק (1966) ביוס'כיפור, בני אר-אסדי

של גוונים ובני-גוונים נדירים, הוא מעלה לפרטי פרטים ובכוח מהפנט ומחשמל אושוויץ אחרת! והרי הטכסט-המנוסקריפט היה בידי מזה חוד" שיים ימים. עברתי עליו שוב ושוב, ולא השכלתי לצלול למצולות תהום המוות והחידלון — היתה כאן, כפי הנראה, הרחקה נואשת של מנגנון-ההישרדות.

«הארם שהיה מוטל על תנור הלבנים» לא היתה לו היכולת לחזור אל מעבר למעטה אותו מנגנון-ההישרדות... נוצרה אצלי רתיעה הולכת וגוברת לסמלים, כאילו להנציח את «גיא ההריגה» כ«תוך כללי» סטרייטי-פיימשהו. כאן נוצר המחסום!

אך לפתע פרץ מפיו של יחיאל שמו של ואוקא הסנדלר, ושולחך-הסנדלרים שלו הגודר עימו,

ואוקא היה זה שנעקק על תנורה-לבנים... ואוקא החל לקרוע עור ועצמות. גידים ובשר לא היו שם... נזכרתי באימרה שיוחסה לטסאלין,

לאחר שרחיתי את בקשתה של נינה דינור לעצב סידרת הרפסים לכוכב האפר לק. צטניק (יחיאל דינור).

הנזוא היה «גדול» עליי. הבעתי את דעתי כי המחשבה של «השואה» תוכל להיעשות אך ורק על-ידי מי שחווה אותה על בשרו...

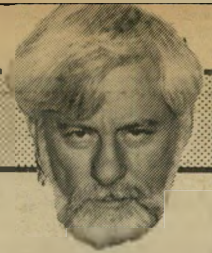
הפעמון צילצל בדירתי, וכפתח עמד יחיאל — חזות-פניו מזוהר, ויפי שערו וקנו כבן-שבו, עיניו יקרו בארמוניות מזוהר. הוא ניצב שם, כולו נרגש, כמבקש מיקלט.

מעולם לא ראיתיו במצב זה. הופעתו היתה דרך קבע ללא-ירבב, קפון בלבשו, מגולה למיטע.

מראהו העלה בזיכרוני את הקלושארים הפאריסאיים, הנמלטים עם לילה אל מתחת לגשמים.

«אתה לברז» היקשה יחיאל ונכנס. נעל את הדלת, כמי שמבקש להמתיק עימי סוד, והוציא את המפתח ממעול הדלת. שילשלו לכיסו.

Handwritten signature

הנדון:

מותר לח"כ למצמצם בעין, לשמור מיצוות ולדגול בשלום

קץ להפקרות!

לתחום הפוליטי, דיעותיה אינן שוות יותר מאשר דר עותיו של כל עובר-אורח. אולם גם בנפרות אינה שוללת בפסקדינה את הוכות של בית-המשפט להתערב כהליך של הכנסת, אם זו חורגת מסמכותה. וזה העיקר.

למעשה הסכימו כל חמשת השופטים לעיקרון שהכנסת חייבת לפעול על-פי החוק, ושכית-המישפט מופקד על שמירת החוק.

אומנם, הרבר נוגע רק לפעולות מעיד-שיפוטיות של הכנסת ולהחלטותיה המינהליות. אך זוהי התקרבות עצומה לעומת המצב ששרר לפני 20 שנה, כאשר בית-המשפט לא העז לנגוע בכלל בענייני-הכנסת.

בצדק העיר השופט אילון שאם יימשך תהליך זה, יגיע בית-המשפט העליון גם לספילת חוקים של הכנסת. הלוואי.

למעשה התחיל תהליך זה עוד ב-1973, כאשר עורך-הדין אמר נון זיכרוני הגיש בשמי עתירות נגד הקנוניה של באר-עופר — מעשה-הפקרות פרלמנטרי שגול את קולות הסיעות הקטנות לטר בת הסיעות הגדולות. יש מן הצדק בכך שאת הניצחון המהיר בפרשת-מיעארי השיג עורך-הדין יוסף ברד, חניכו של זיכרוני, וזאת מול מישפמן מנוסה ומוכשר כמו עורך-הדין רנאטו יראק. למנט הוא דבר יותר מדי חשוב מכדי להשאירו בידי הפרלמנטרים בלבד, ושיש להגן על הכנסת מפני חד בורה של חברי-כנסת, מהם דמוגוגים, רודפי-כצע ד תאבי-פירסומות, העלולים להזות בה רב.

סנת ההפקרות של הרוב ככנסת עמדה בכירור לנגד עיני השופטים.

השופט ברק עמד על כך שהכנסת מסוגלת — בתיאוריה — ליטול את חסינותו של ח"כ אך זרק משום שהוא שומר-מיצוות.

השופט אילון הרחיק לכת ושאל מה יהיה הדין אם הכנסת תחליט, ברוב דיעות, ליטול את החסינות של כל המצמצם בעינו הימנית — או השמאלית, הכל לפי השקפתו הפוליטית של הרוב המחליט? קבע אילון: "זהו אומנם שאלה טורדנית", אך הוא סבר כי האפשרות רחוקה, ולכן אין צורך להתייחס אליה.

אולם גם אילון הודה כי מבחינה תיאורטית, זה יתכן בהחלט. אני עצמי הצבעתי לא פעם על האפשרות התיאורטית שהכנסת תשלוט, ברוב של שלוש נגד שניים את האזרחות מכל הג'נטיים. בית-המשפט החליט כי סנת ההפקרות אכן קיימת, ושהיא באה לידי ביטוי ברשיה זו. הוא קבע כי בית-המשפט מוסמך וחייב לשים מחסום בפני הפקרות פרלמנטרית זו. וכך עשה.

בשבע שיעבר הצבעתי במדור זה על הסכנה הכרוכה בעובד זה שאין למדינת-ישראל חוקה כתובה.

נרמה לי כי בפסקדין זה מכיר בית-המשפט העליון בסכנה זו, ועל כן החליט לעשות מעשה חוקתי מהפכני.

תחת להמתין לחקיקת חוקה, שתעניק לבית-המשפט את הסמכות הברורה לשמור על ערכי-הסדר גם מפני שירות הרוב המיקרי בכנסת, הוא נמל לעצי מו את הסמכות הזאת עליידי יצירת הלכה מישפ-טית.

למי שאוהב הגיון מישפטי, קריאת פסקדין זה היא תענוג שאור, מה גם שהוא כתוב בעברית צחה ויפה. בית-המשפט העליון הוא גם אחד המחיצרים של השפה העברית. אך מעבר לתענוג, זהו גם חומר למחשבה.

הקורא יעמוד על ההתקדמות העצומה שחלה ב-בית-המשפט בדרך האחרון.

מייסדי בית-המשפט היו שקועים עדיין בפטריוטיזם מילולי, ולא-אחת טיהרו שרצים בשם סיסמות לאומניות. בפסקדין זה מצוטטים דברים של השופט-שימעון אגרנט (ולא במיקרה עליידי מרים בן-פורת) הנשמעים כיום כאילו באו מעולם אחר.

מה רב המרחק שעברה מאז המדינה, ובית-המשפט עימו, בדרך אל תפיסה דמוקרטית בריאה!

על כך יש להודות בראש וראשונה לנשיא הנוכחי, מאיר שמגר.

איש אינו יכול להטיל רבב כלשהו בתפיסתו הלאומית של איש זה — מוותיקי אצל, גולה-אפריקה, קצין בכיר צה"ל. עבר אינו מפריע לשמגר להוביל את בית-המשפט העליון בדרך-ההלך של ליברליזם דמוקרטי. אדרבא, נרמה שדווקא עבר זה, היחננו של זאב ובוטינסקי, מעניקים תשתית איתנה לעמדה זו.

יש מול למדינה זו שאיש כזה עומד בראש המוסד המישפטי העליון שלה, דווקא כאשר הרמה ככנסת וכממשלה יורדת בהת-מדה, וגילויים של שרירות והפקרות אינם עוד בגדר תיאוריה רחוקה, אלא מתגלים בחיי יומיום.

תודות לבית-המשפט העליון יכולים כולנו לישון בשקט — לא רק אנשים הדוגלים בשלום ישראל-י פלסטיני, אלא גם מי שמצמצים בעינו הימנית או השמאלית, וגם — אכן! — מי ששומר מיצוות.

אחרי דיון. יו"ר הוועדה, ח"כ מיכאל רייסר, שנימק זאת כמליאה, הביא בעילה יחידה לכך את הצורך להוכיח. נחישות במאבק בטרור!"

חמשת שופטי בית-המשפט העליון החליטו ברוב של שלוש נגד שניים לבטל את החלטתה של מליאת-הכנסת. כל אחד מחמשת השופטים נימק את עמדתו בנפ"ר. אלה הם למעשה המישה פסקי-דין שונים. אם יורשה לי לתמצת במילים שלי את פסקי-הדין, אעשה זאת כלהלן:

הנשיא, מאיר שמגר, קבע שגם הכנסת כפופה לחוק שהיא חוקקה. לכל חברי-כנסת יש זכות מוחלטת להשמיע את דיעותיו, ושום רוב ככנסת אינו זכאי לצמצמה. החסינות אינה רכוש של חברי-הכנסת, אלא רכוש-הציבור. הציבור זקוק לכך שהנבחר שלו יוכל לפעול באופן חופשי וללא הטרדה, שהוא יוכל לשמור בסוד את מגעיו עם בוחריו, שיכול לנוע באופן חופשי. החלטת המליאה

נשיא שמגר: גם המחוקק כפוף לחוק!

באה להעניש את מיעארי על דיעות שהשמיע, ושלמענו נבחר לכנסת. כלומר: על דברים שעשה במילוי תפקידו כח"כ.

השופט אהרון ברק לא הוסיק להמקד זה. הוא אמר כי פעולת הכנסת היתה מעיד-שיפוטית, אך סתרה את הנורמות המינימליות של שיפוט הוגן. לא הוצגו לפני הכנסת שום ראיות, איש מן הח"כים לא התייחס לשום ראיות, לא הובאה שום הוכחה סבירה לכך שהסרת החסינויות האלה דרושה למטרה סבירה כל שהיא. מליאת-הכנסת חרגה מסמכותה, ועל כן החלטתה בטלה ומבוטלת, כמו החלטה של כל רשות אחרת החורגת מסמכותה.

השופט שלמה לויז מתח ביקורת קטלנית עוד יותר על הדיון בכנסת. הוא ציטט את דיכרי הנואמים כדי להראות שלא היה שום קשר בין דיבריהם ובין המטרה שלמענה מותר להסיר חסינות.

למעשה אמרו כל שלוש השופטים האלה במילים עדינות שהתהליך כולו היה שרירותי ומוסקר, פעולה שבה הפכה הכנסת את עצמה לבית-מישפט-שרדה או לאספסופי-של-לינין.

השופט נמחם אילון טען שאסור לבית-המשפט להתערב בפעולת הכנסת, אלא במיקרים קיצוניים ביותר. הוא רחה את העד תירה בשם ההפרדה בין הרשויות, ומשום שהכנסת עומדת ב"קורקוד" השילטון. הוא לא נכנס לשאלה אם היתה החלטת הכנסת נוסד צודקת או לא, אלא רק קבע שזהו עניינה של הכנסת וכוחה, ולא של בית-המשפט.

פסקי-הדין החריג היחיד הוא של השופט מרים בן-פורת, הדי מישנה-לנשיא. אני מוכרח להודות הוא הרהים אותי. תוכן דבריה הוא פוליטי: אש"ף רוצה להשמיד את ישראל, מי שתומך באש"ף דוגל בהשמדת המדינה, הופעת מיעארי באזכרה לקואסמה, שהוא איש-אש"ף, מעידה על אי-אנמנות למדינה. על כן צדקה הכנסת במעשיה.

השופטת הנכבדה לא טרחה להוכיח אף אחת מן הקביעות הפוליטיות האלה, השנויות במחלוקת. עם כל הכבוד לה, כשהיא עוברת מן התחום המישפטי

ל התחוללה מהפכה.

זה קרה לפני שבוע. הצנא לא ירה, ואיש לא עלה על מיתרסים. המהפכה כלולה במיסמך יבש, ובו 157 עמורים, כתובים בידי אשה אחת וארבעה גברים.

זהו פסקדין של בית-המשפט העליון של המדינה, ביושבו כבית-מישפט-גבוה-לצדק — בג"ץ, בלשונית-העם.

אפשר לסכמו בארבע מילים לא-מישפטיות: **הקץ להפקרות של הכנסת.**

איש חכם מאוד, הלורד אקטון, אמר לפני מאה שנה: "השיל"טון נוטה להשחית, ושילטון מוחלט משחית באופן מוחלט. אנשים גדולים הם תמיד אנשים רעים."

כשנבחרתי בראשונה לכנסת, היו לי רשמים רבים וחזקים. אך הרושם החזק מכולם היה: זהו מוסד מופ"ק.

הכנסת חופשית לחלוטין לעשות ככל העולה על רוחה. אין היא נאלצת לפעול במיסגרת של חוקה, המגבילה את סמכויותיה. אין עליה אימה של חוק ומישפט. היא עצמה המחוקקת, וכמשך שנים רבות לא התערב בית-המשפט במעשיה.

בארצות-הברית יש איוון בין הרשות המחוקקת, הרשות המבצעת והרשות השיפוטית. ראש הרשות המבצעת (הנשיא) נבחר במישרין עליידי העם כולו. הקונגרס אינו יכול לגרוע מן הסמך כויות שהוענקו לו בחוקה. בית-המשפט העליון אינו נבחר עליידי הקונגרס, והוא מוסמך לבטל כל חוק החלטה של הקונגרס. הקוני גרס עצמו כולל שני בתים, המגבילים איש את רעהו.

בישראל (כמו בכריטיניה) הפרלמנט הוא ראש-ההקודקוד. הוא הבוחר בממשלה. הוא המחוקק את החוקים, אשר בית-המשפט חייב לשפוט עלייהם.

משמע: הכנסת (ולמוקמה הרוב בכנסת) יכולה לעשות כאוות נפשה — לרדות בכל מיעוט, לבצע כל שטות, להתעלל בכל אדם, גם אם הוא בעצמו חבר-כנסת. אין הגבלה.

כשראיתי זאת מקרוב, היה נראה לי הדבר ככלית-נסבל. אחד ממעשי הראשונים בכנסת היה להציע את הקמתו של בית שני, שאחר מתפקידיו יהיה לעכב מעשים חפזים של הכנסת, המתקבלים בהתרגשות של הרגע או עלי-פשי שגיונו של רוב מיקרי וחולף של שלוש נגד שניים. מובן שהכנסת הצביעה כמעט פה אחר נגד הצעה זו. ובכל עשר שנות כהונתי בכנסת לחמתי למען חקיקת חוקה כתובה, שתסמך את בית-המשפט העליון לפסול חוקים הסותרים את ערכי-הסדר של חברה דמוקרטית.

עבשיו בא בית-המשפט העליון — המיבצר האי-חרון של הדמוקרטיה הישראלית — ועשה מעשה היסטורי. הוא ביטל החלטה של מליאת-הכנסת, וקבע שאינה חוקית.

פרשה שגרמה להפכה זו נוגעת לח"כ מוחמד מיעארי, איש הרשימה המתקדמת. אולם זהו כמעט מיקרה. די להת-ייחס אל פרשה זו כאל משל, המרגים את ההפקרות הפרלמנטרית. למיקרא פסקי-הדין, נרמה לי שגם רוב שופטי בית-המשפט התי-ייחסו אליה כך.

מכיוון שמיעארי קרוב לי ברעותיו, אני מבקש להאמין לי שהייתי כותב את אותם הדברים עצמם אילו היה מדובר באחד מיריביי. במיקרה כזה הייתי אומר, כמו וולטייר, "אני מתנגד לכל דבר, אך אגן עד מוות על זכותך לומר אותם!" הפרשה היתה, בקיצור, כלהלן:

הכנסת ביטלה כמה מן החסינויות של ח"כ מאיר כהנא. זאת היתה פעולת-טרק, כי גם מאו לא הפריע איש לכהנא להשתולל ולגרם לפוגרומים.

כדי, לאזין" את המעשה, מצאו קרבן גם בצד השני של המיתרס.

הקרבן האידאלי היה מיעארי — שהוא גם ערבי, גם חבר בסיעה קטנה וגם בעל דיעות שאינן פופולאריות. אחר המיקראתיים הקטנים של הכנסת, ח"כ מיכאל איתן, תבע מוועדת-הכנסת, שהיא גוף פוליטי, להסיר את חסינותו של מיעא-רי מפני חיפוש ומעצר, ואת חופש התנועה שלו בארץ ומוחוזה לה. את העילה לכך הגדיר כך: "שורה של אירועים, הפוגעים בצורה חמורה בכיבוד-המדינה ובאישיות הדמוקרטית הישראלית, שה גיעו לשיא בכנסת-הזוהדות עם (פאהד) קוואסמה (ויאסר) ערפאת, שנערך במיכלת אלי-אברהמיה בירושלים בתאריך 22.2.85."

אותו כינוס היה אזכרה לפאהד קוואסמה, ראש-עיריית חברון לשעבר, שנרצח בידי אבו-נירדאל בעי-מאן, בטענה שהוא תומך בשלום עם ישראל.

כינוס זה הופיע גם תופיק יואד מרק"ח. מקאיתן הגיש גם נגדו תביעה להסרת החסינות, אך הוועדה רחמה תביעה זו מייד, מכיוון שרק"ח היה כאחרונה בתהתפנוקים של השילטון.

אחרי אירוע ישיבות החליטה ועדת-הכנסת להמליץ על הסרת החסינות. העניין הועבר למליאת-הכנסת, וזו אישרה את החלטה

העם

הכל נראה אחרת

ברקים ורעמים. ג'ורג' ואידה. בלי טלוויזיה, הכל נראה אחרת.

הרדיו והטלוויזיה שינו את פני החיים. משוסכך, העדרם משנה גם הוא את החיים — בכיוון ההפוך.

אסונות מוזעזעים. אסונות היט בע שפקרו את הארץ לא הטרידו את האנשים.

כתל-אביב היה מכול קטן בערב, שהפריע במשך כמה שעות למהלך החיים, גרם לפקקי-תנועה, מנע את המעבר מצד אחד של רחוב ריונגוף לצד השני, כמה צעירים בעלי-תושיה פשוט חלצו את נעליהם והלכו לדרכם יחפים.

למחרת היום קראו בעיתונים שכמה אנשים נהרגו (ראה להלן), ואחרים נעדרו.

אילו היה כל זה מתרחש בעירך של שידורי רדיו וטלוויזיה, היו מאורעות אלה מקפיצים את המאזינים-הצופים, יוצרים חרדה ואולי גם תבהלה.

מדי שעה היה הרדיו מודיע באופן ברמאתי על האסונות הנוראים, ואחר-

כך היתה הטלוויזיה מראה את המראות המזעזעים. פועלים נטלים בשדה מכר, אנשים נסחפים בכביש ונעלמים. ילד טובע. הורים חרדים. נשים בוכות. עדויות מבלבלות של עדי-ראיה.

בירדן נהרגים אנשים. בסוריה נהרגים אנשים. בסני, לא הרחק מגבולות המדינה, נהרגו ונעלמו עשרות.

האנשים היו נצמדים למקלטים מדי שעה כדי לשמוע את המשך הדראמה. בערב היו יושבים מרותקים למקלטי הטלוויזיה, מתרגשים בין הפיזצחים.

BIG DEAL! בהעדרם של שני דורי רדיו וטלוויזיה, לא עורר גם ביי קורו של שר-החוזק האמריקאי אלא פיי הוק משועמם.

ג'ורג' שולץ בא לארץ. אז מה? הוא ידבר עם יצחק שמיר. אז מה? הוא שיכנע אותו. אז מה?

בטלוויזיה זה היה נראה אחרת. שוט רים. שומרים. מכוניות-שרד. טכסים. לחיצות ידיים. חיובים אומללים. נסיר נות כושלים של פוליטיקאים החיך ולהחליף מחמאות לעיני המצלמות.

בעיתונים זה נראה חסר כל חשיבות. שולץ היה פה, שולץ היה שם. ביג דיל. כיפה אדומה והזאבים. הרווח הנקי של הציבור משביתת הרדיו וה טלוויזיה נגע לאידה נורל.

הטכס שנערך עם כואה לארץ אכן שודר בערוץ השני, אך היה כה אומלל ומכיש, עד כי הפך לקאריקטורה (ראה עמודים 14-15).

4 הרוגים ו-3 נעדרים בשטפונות 2 הרוגים ו-20 פצועים בתאונות

"דבר" שובדתי 85

ארבעה נהרגו וחמישה נעדרים בסופות ושטפונות באיזור הדרום

"על המישמר" שובדתי

קציני בצה"ל ושני צעירים נעדרים בשטפונות בדרום

"הארץ" הערבים אינם שובדתי

מחיר הדמים של מזג-האוויר הסועד: 4 הרוגים, 5 נעדרים

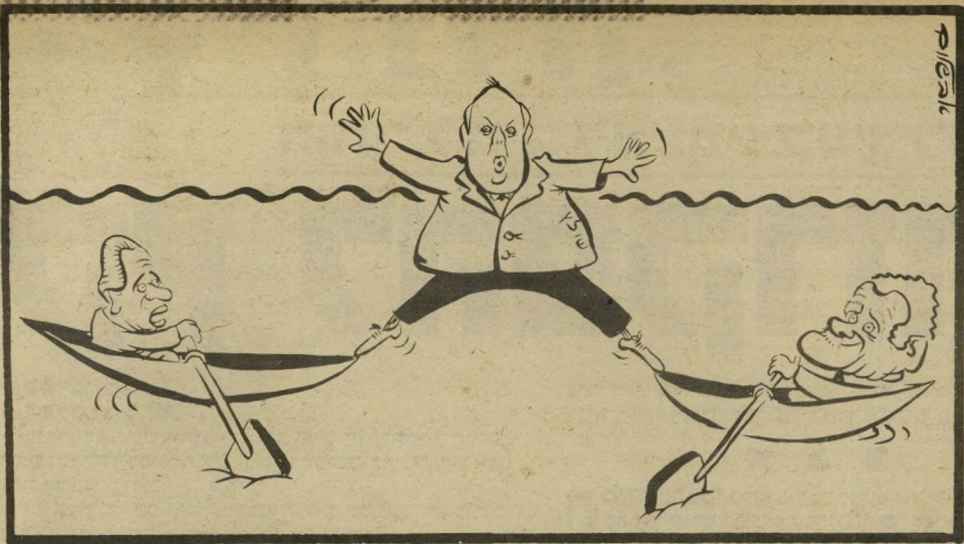
"ידיעות אחרונות" שובדתי

חשש לחייהם של סרן וזוג מטיילים שנסחפו בשטפונות; 2 ניספו במכת ברק; ילד טבע

"מעריב" יהודים לפני ערבים שובדתי

קציני צה"ל טבעו בערבה שני מטיילים נעדרים בנגב

"חדשות" הערבים אינם שובדתי

נעדרים כסופות ושטיפונות באיזור הר" רום".

שונה לגמרי היה המצב בהארץ. הכותרת הראשית הכריזה: "קציני ב צה"ל ושני צעירים נעדרים כשיטפונות בדרום". משמע: לא היו הרוגים.

רק מי שטרם לקראו את כותרת המישה, באותיות הרבה יותר קטנות יכול היה לקרוא: "הפסקות חשמל ושי כושי תנועה בתל-אביב. דרכי-היבשה לאילת נותקו — ארקיע מפעילה טי סות מיוחדות. 2 מחאיינוניס נהרגו ממכת-ברק בעת שסקפו בקטיף פילפ לים בחבל-אשכול. ילד בן 11 מהיישוב הברואי שגב-שלום טבע בנחל באר שבע".

כאן יש סולס-ערכים מאלף. הכי חשוב: קציני צה"ל ושני צעירים נעדר רים. אחר-כך: הפסקות חשמל וניתוק התחבורה. ורק אחר-כך: שלושה הרור גים.

מרוע הנערד חשוב מההרוגים? מ דוע הפסקת-חשמל חשובה מהפסקת חיים? יש לכך תשובה פשוטה: ההרוגים

לאחר-מכן באו התמונות בעיתונים. אידה פה, אידה שם. יום אחרי יום. אידה ליד הכותל המערבי. אידה ליד קבר הרצל. וכן הלאה תמונות שעוררו כמי עט גיחוך בשיגרתיות.

אילו היה כל זה קורה בטלוויזיה וברדיו, זה היה ממאיס את "האשה הקטנה באדום" עוד הרבה יותר. יתכן שאחרי כמה ימים אי-אפשר היה לסכול אותה. לא בשל אישיותה שלה עצמה, אלא בשל ההתרוצצות הבלתי-יוסקת של זאבים פוליטיים ותיקשורתיים סביב כיפה אדומה זו.

חומר וזמן למחשבה. האם חזרו כל המאורעות למימדים הטיביעיים שלהם? האם הטלוויזיה היא המנפתת אותם עד כדי הפיכתן של זוטות לאי רועים מוזעזע-עולם? האם ההתמקדות הבלתי-יוסקת של הטלוויזיה בעניינים קטנים ושיטחיים, בעלי אופי אישי, תוך התעלמות מן הבעיות הגדולות, מעוותת את תמונת-העולם?

בהעדר שידורים, היה לאנשים ולני שים זמן לחשוב על כך. יתכן שפה ושם מישהו גם עשה זאת.

עיתונות הנעדרים והמתים

נערד יהודי חשוב מזהוג ערבי. ניתוק-חשמל חשוב מניתוק-קיימים.

האם העיתונות הישראלית היא גיז עינית?

השכוע ניתנה על כך תשובה, ורוקא בתחום שאין לו שום נגיעה לעניינים פוליטיים. משוסכך היתה התשובה מאלפת ביותר. היא ביטאה את הגישה הבלתי-אמצעית של העורר כים והכתבים, מבלי שהם עצמם היו מודעים לכך.

תשובה פשוטה. בלילה שבין היום הראשון והיום השני, אחרי יום של סערות-טבע, היו מונחים לפני כל הי עורכים הסיכומים הבאים על קורבנות הטבע:

- בשדות מושב אוהד עסקו ארבעה נערים ערביים מחאיינוניס בקטיף פילפ פל. ברק פגע בשניים מהם והרג אותם. שני האחרים לקו בהלם, התעלפו וזכו בטפול רפואי.
- בחאיינוניס עצמה נהרגה אשה מפגיעת ברק.
- ילד בדווי בן 8 טבע בנחל בקע בנגב.

רכב נסחף בורם בדרום. קציני צה"ל בדרגת סרן ניסה להצילו, ונסחף גם הוא. היה חשש חמור שטבע. חוץ ממנו נעדרו בני-זוג, ועוד אשה. סיכום הנעדרים באותה עת היה בין שלושה לחמישה.

חוץ מזה גרמה הסערה לתאונות ררכים, ובהן הרוגים ופצועים. זה היה המצב העובדתי. איך דיווחו על כך העיתונים?

הכותרת בדבר: "4 הרוגים ו-3 נעדרים כשיטפונות. 2 הרוגים ו-20 פצועים בתאונות". זה היה עובדתי.

הכותרת בעל המישמר היתה גם היא עובדתית: "ארבעה נהרגו וחמישה

אומנם נהרגו בישראל, בגבולות הקו הירוק, אבל הם היו ערבים. מבין הש לוושה שהוזכרו, שניים הם תושבי חבל עזה, אחד הוא ילד בדווי.

גם בין הצהרונים, הנערכים כמעט באותו הזמן כמו עיתוני-הבוקר, היה פער מעניין:

הכותרת בידועות אחרונות היתה עובדתית: "מחיר-הרמים של מזג-הא וויר הסועד: 4 הרוגים, 5 נעדרים".

לא כן הכותרת במערב: "חשש לחייהם של סרן וזוג מטיילים שנסחפו כשיטפונות; 2 ניספו במכת-ברק; ילד חשבוטן חשוט של חוואות של מות הערבים. אך לפחות גם אלה הוזכרו בכותרת.

לא כן בחדשות. שם אמרה הכר תרת הראשית בפשטות: "קציני צה"ל טבעו בערבה. שני מטיילים נעדרים בני גב". מותם של הערבים לא היה די חשוב כדי להיזכר בכותרת. הוא הוזכר בתחתית העמוד, באותיות קטנות.

תרגיל זה בגיזענות תתי-הכרתית התגלה במהרה כאבסורד. למרבה (המשך בעמוד 9)

אסיר חולה איידס אושפז

זהו סיפור שנגזר:

בשבוע שעבר אושפז בבית-החולים תל-השומר ליד תל-אביב אסיר חולה-איידס. האיש, שהוא נרקומן, אושפז באחת המחלקות הפנימיות של בית-החולים. מבקרים שבאו למקום הופתעו לראות בפתח החדר, שבו שכב, שומר במדים. החולה הגיע למחלקה לפני החג, והוכנס לחדר מבודד.

חברתו של האסיר, שבאה לבקרו, התייחדה עימו בחדר.

כשנשאלה הבחורה אם ידוע לה מה מצבו של האסיר ומה המחלה שממנה הוא סובל ושבגללה אושפז, השיבה שאינה יודעת בדיוק, אך ידוע לה שהוא חולה במחלה קשה.

מסיבות של אתיקה רפואית ושמירת סודיות, לא יכול היה הצוות הרפואי במקום למסור לבחורה פרטים על מחלתו של האסיר. למרות זאת ניסו אנשי-הצוות לרמוז לה על סוג המחלה. הבחורה לא הבינה, ככל הנראה, שמדובר במחלת-האיידס.

בבדיקה התברר שצוות רפואי חייב למסור דיווח על מחלה — חרף כללי הסודיות הרפואית — רק כשמדובר בסכנה לבריאות-הציבור. לכן היו חייבים לספר לבחורה שהאיש חולה איידס, אך אילו היה מתברר שהיא פרוצה, או מישהי הידועה כפרוצה, העלולה לסכן את הציבור. בינתיים חזרו האסיר ושומר אל בין כותלי בית הסוהר.

בכלא איילון, שבו מרצה האסיר את עונשו, מתרוצצת השמועה על אסיר חולה-איידס שהוחזר לכלא, והיא מדאיגה את האסירים והסוהרים כאחד.

עד כה לא נמסר על חולי-איידס השהים בבתי-הכלא בארץ. דובר שרות בתי-הסוהר והסגל הרפואי של שרות בתי-הסוהר הצהירו, לא אחת, שאם כי יש מיספר מצומצם של אסירים הנושאים את נגיף-האיידס, אלה אינם חולים עצמם במחלת האיידס, ושרות בתי-הסוהר יודע על קיומם.

שמעון מלכה, דובר שירות בתי-הסוהר, מסר בתגובה: "אין חולה איידס בשירות-בתי-הסוהר, ידוע לנו על מיספר אסירים שנושאים בגופם נוגדני איידס. האסיר שאושפז הוצא לטיפול לא בקשר עם איידס". דוקטור משיח, יו"ר שירותי אישפוז, ויו"ר הוועדה העליונה לנושא איידס, אמר בתגובה כי "משרד-הבריאות לא קבע מדיניות בתחום הסודיות הרפואית ולא ניתנו הנחיות לגבי עניין זה שהוא בתחום זכויות-הפרט. הנושא מורכב, נמצא בבירור, ואין לנו עד היום פתרון".

כמה דקות אחרי שצולמה תמונה זו של השגריר ליד הטלפון — צילצל טלפון זה והוא שמע את הבשורה האיזומה: בנו ראובן נפל קורבן לתאונה

התקנת אבזורים בבת ושכירת בת-לוויה לחולה — כל זאת מבלי שטובה תבין איזה גורל אכזר צפוי לה. הוא היה נחוש בדעתו להעניק לה את מירב הכבוד והיחס הריגשי, דבר שיש בו כדי לעורר הערצה לאיש רגיש זה. הוא לא סיפר לה כמה היא לוקה, ותיירץ את הבדיקות והתרופות כטיפול בכאבי-ראש שתקפו אותה ובהיחל-שות זיכרונה.

השלב הבא היה לשתף בטרגדיה את (המשך בעמוד 42)

של משה ששון — סיפור שהיו לו שותפים רק הקרובים לו ביותר. הוא שב לביתו שברובע מועדי בקאהיר, המשיך לתפקד כנציג הישראלי הכביר בצומת רגיש זה, והתמודד לברו עם הטרגדיה שאליה נקלע.

הוא קנה ספר המתאר, באנגלית, את הידרדרות החולה והטובל ממחלה נוראה, זו על כל שלביה. הספר הכיל עצות כיצד לנהוג עם החולה בכל שלב ושלב, עצות מעשיות עד כדי כעתה. ששון מילא אחר ההנחיות, שכללו

„לטובה אין סרטן — יש לה אלצהיימר“ ששון, שמעולם לא נתקל קודם-לכן בשמה של מחלה זו ביקש הסברים וקיבל בו במקום תיאור מציאותי ביותר, ושחור-משחור של הצפוי לו. „לא גילו עדיין דרך לעצור את המחלה“, סיים הפרופסור את דבריו. ששון עיכל את אשר שמע, שב לשולחן כשחיוך על פניו והמשיך לאכול. לאשתו לא סיפר מאומה. מכאן ואילך מתחיל סיפור-הגבורה

השגריר ששון

משה וטובה ששון (1983)
הלוואי והיה לה סרטן

יש היה בארץ עוץ, איוב שמו, והיה האיש ההוא תם וישר וירא-אלוהים וסר מרע. ויוולדו לו שיבעה בנים ושלוש בנות. והיה מיקנהו שיבעת אלפי צאן, ושלושת אלפי גמלים, וחמש מאות צמר בקר, וחמש מאות אתונות, ועבודה רבה מאוד. והיה האיש ההוא גדול מכל בני-קרם... כך מתחילה מגילת הייסורים של איוב, שהפך לשפן-נסיגנות בידי אלוהים והשטן ככבודם ובעצמם.

כשביקרתי ביום השלישי שעבר בקאהיר בכיתו של שגריר ישראל במצריים, משה ששון, גיליתי ספר-תנ"ך גדול, שהיה פתוח ב„איוב“. השיחה גלשה מייד להקבלה שבין ששון, הנושא בצורה המעוררת-הערצה את אשר ארע לו בשנים האחרונות, ובין הגיבור התנ"כי, שנשא גורלו בהכנעה, עד שהחל מקלל. כמי שבקאהר כמה שעבר עליו, בעיקבות מחלת אשתו, העזתי להיות אופטימית ולהינבא בקול רם שאת מיסיו לסבל

השגריר חיך במסיבה. כמה דקות לפני כן מסר לו הפרופסור: אשתו חלתה במחלה חשוכת-מרפא. דפנה ברק מתארת את סיפור איוב

האנושי כבר שילם ומכאן ואילך, בוראי, ידע שמחות. השעה היתה 10 בלילה. נפרדתי מהשגריר באווירה אופטימית. למחרת עמדו בתו אורנה ומישפחה לבקרו בקאהיר ששון ציפה לנכדיו בכיליון עיניים והכין תוכניות.

כעבור שעה וחצי טילפן אליי וסיפר לי באורח מבולבל: „בזמן ששוחחנו והיינו כל-כך אופטימיים אירעה לבן שלי תאונת-דרכים! מצבו אנוש...“ באותה העת היה ראובן (רובי) ששון כבר מת מבחינה מוחית.

משה ששון, דיפלומט ותיק שייצג את ישראל בתורכיה ובאיטליה, הגיע לקאהיר לפני יותר משש שנים. הוא היה שגריר השני של ישראל שם, אחרי תקופת-כהונה קצרה של אליהו בן-אלישר — תקופה שלווה בקשיי-עיסוק הדרניים.

ששון, איש עדין ורגיש, היה בדי ברזי החברה המצרית והצלחה להוריד את הטונים הגבוהים שבחסים שבין

הוא היה לוחם מנוסה. הוא היה מסוגל לעמוד בכל הקרבות. מלבד אחד: השיטה של נציגי המיפלגות לסלק מתפקידיהם אנשים מוכשרים שמונו על-ידי המיפלגה שהובסה בבחירות

הפיקוח, את כניסתו של פיני יוסטוב לתפקיד המישהלמנהל-אגף-ההגדר סה, ואת כניסתו של עזרא מיסעל כסגן-ראש-אגף-תברואה. שם של שלושה אלה הוזכר לא אחת על-ידי דוברים נוספים, שסיירו להודות בשל מם בשל היותם עובדי-עירייה, ובשל חששם להינזק.

זה גיהנום!

יוחנן כהן נכנס בתחילת השנה לתפקיד מנהל מחלקת-הפיקוח במקומו של אלי לביא. כהן קיבל את התפקיד ללא מיכרו, ובחווה מיוחדת. ראש-העירייה מורה שהלה קיבל את התפקיד ללא מיכרו, אך זאת מפני ש"לא היתה היענות למיכרום קודמים לתפקיד, בשל אופי-התפקיד וסוגי העבודה. הכנסתי אותו בחווה מיוחדת משום שבמחלקה עצמה לא היה אף מועמד אחד הראוי לתפקיד." יוחנן כהן שימש לפני עבודתו בעירייה כמנהל קרן-הפנסיה של פועלי-הבניין, תפקיד שבינו לבין מנהל מחלקת-הפיקוח אין שום דימיון.

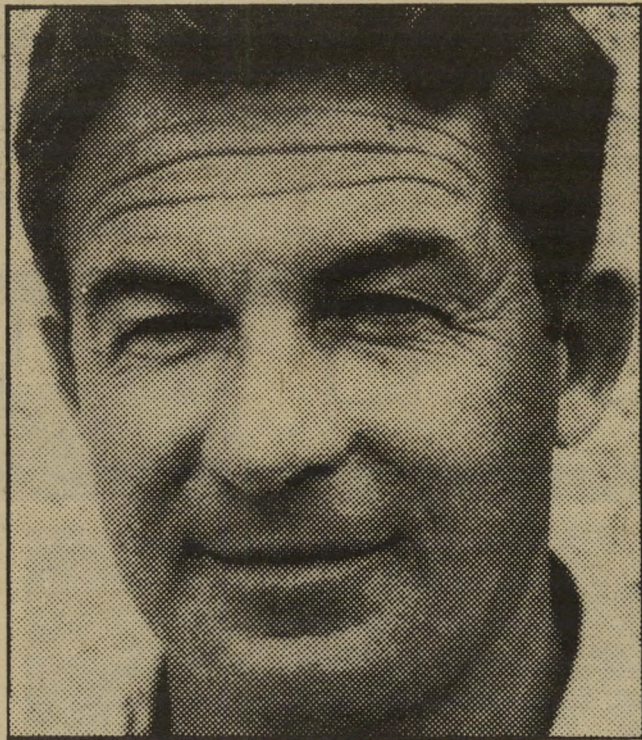
מספרים שמאז שנכנס יוחנן כהן לתפקידו, השתבשה עבודתו של טל כראש-אגף. יוחנן כהן חתר תחת מעמדו, עקף סמכויות בניבוי של עמית, הביא למחלקה אנשים לא-מקצועיים, בעלי אינטרסים מנוגדים לאלה של המחלקה. צבי וייס, לשעבר מנהל "יחידת-המיבצעים", שגם היא היתה תחת מרותו של טל, פנה באפריל השנה אל מבקר-העירייה, לורנס מאיר, והתריע על התנהגותו של יוחנן כהן. לדיברי וייס: "יוחנן כהן עשה הכל כדי להפריע לטל בעבודתו."

סביב הדוכנים בחלל קניון איילון התנהל מאבק חריף. הרוכבים הוקמו ללא מתן רישיונות להפעלתם. טל סירב להיות חותמת-גומי. לדיברי מנחם גלעד אמר לו טל: "זה בלתי אפשרי להמשיך כך! זה גיהנום! כל יום יש לי עניין עם תתיאנוש."

זמן קצר אחרי כניסתו של עמית לעירייה, הוא מינה את פיני יוסטוב לתפקיד "מישהלמנהל-אגף-ההגדרה". לפנים שימש יוסטוב כיו"ר אגודת-הכדורסל של הפועל רמת-גן, והמשיך בכך גם לאחר כניסתו לעירייה. כישוריו כמינהלן כדורסל הספיקו לו לקבלת התפקיד הבכיר במחלקת-ההגדרה. כאיש הנהלת הפועל רמת-גן שלח פיני יוסטוב מיכתב לפיני יוסטוב, המישהלמנהל-אגף-ההגדרה, ב"קשה להמשיך החווה לשימוש בכריכת נ"י-נ"י."

ניסים מאיר, לשעבר מהנדס-העיר: "פיני יוסטוב אינו איש-מיקצוע. הוא נהג כשיטות קשות כלפי העובדים,

ראש-העירייה. מאז החתולה-השחור ממ' שיד להלך ביניהם, עד שראש-העירייה, כמכתב ששיגר אליו לפני חצי שנה, תבע את התפטרותו מחברות כמועצת-העיר בשל ניגודי-אינטרסים. דויד מנע אומר: "השיטה של אורי עמית היא להעזיב או לגרום לעזיבתם של אנשים על-ידי הכנסת אנשי-שולר מו ועושי-דברו תחת מנהלי האגפים הקודמים, ולמרר את חייהם עד שית פטרו." ואילו אורי עמית אומר: "הטעם נות האלה הן שיטחיות ואוויליות". לגירסתו של דויד מנע היו גם שותפים נוספים, שהחתול השחור עדיין לא חל להלך בינם לבין אורי עמית. מני חם גילעד לשעבר סגן ראש-העירייה, חבר מועצת-העיר ויו"ר ועדת-הבחינה קורת של המועצה עד באחרונה: "עם חילוף-ההשילטון התפטרו אנשים מעבר רתם עקב אילוצים. אורי עמית נהג בשיטה של הכנסת אנשים תחת מנהלי אגפים ויחידות. נבחרו אנשים במיכר רויס פיקטיביים. כך, לדוגמה, נבחרה שרה סוכר כמנהלת המחלקת-לשירות תירווחה, כשמולה עמדה כמועמדת היונה חייבי, שכישרויה לתפקיד היו מישרד-העבודה-והרווחה, צבי ירון, ולדעת סגניתו, עדנה גרוס. על אותו מישקל ניתן להבין את מינוייהם של יוחנן כהן לתפקיד מנהל-מחלקת-

ב בוקר היום השישי בא שרגא טל (53) למישרדו של ידו, עורך-הדין דויד מנע. כאותו היום, בשעות-הצהריים, שם שרגא טל קץ לחייו ביריית-אקרה ברקתו, באזור חוף-פלמחים, שליד בית-הספר לצניחה. טל שימש כמפקד בית-הספר לצניחה במשך ארבע שנים, עד 1977. מאז גיסו לצה"ל, ב-1952, שירת בצנחנים במשך 25 שנה. טל שחרר בדרגת סגן-אלוף ב-1977, ונענה להצעתו של ראש-עיריית רמת-גן בזמן ההוא, הר"ר ישראל פלד, איש-הליכוד, לבוא ולעבוד בעיריית רמת-גן, העיר-המאמצת של הצנחנים. הוא היה ידוע בקרב חבריו כאדם חזק, יציב בנפשו, עומד בלחצים, בעל מוג קר. על כן התרדמה וההלם, עם קבלת הידיעה על התאבדותו, היו מוחלטים. טל לא הותיר אחריו מיכתב, המסביר את מניעיו. אומנם היו סימנים למה שעלול להתרחש, אלא שאיש לא היה מורגל לקרוא סימנים כאלה אצל שרגא טל. מה גרם לצנחן, לוחם מנוסה, בעל צל"ש, בעל-מישפחה ואב לארבעה, לשלם קץ לחייו? יתכן שהדבר קשור בתופעה ישרא-לית: כשאיש חדש, נציג מיפלגה מסו-ימת, מגיע לעמדת-כוח, הוא מסלק

הקרב האחרון של שרגא

אופוזיציונר דויד מנע, פיטוריו הביאו אותו למעשה הנואש!

"שרגא טל חי מאז היבחרו של אורי עמית בפרח מתמיד שייזק מהע-בודה" טוען מנע, היום איש-האר פוזיציה. מתקופתו של פלד כראש-העירייה נותר על כנו רק גיבור-העירייה מבין נושאי התפקידים הבכירים בעירייה. משה רפפורט, לשעבר ראש אגף-המיסוי-והמאור, נאלץ להתפטר חצי שנה לפני מועד פרישתו לגימלאות. אפי רייס דורשט, ראש מחלקת-המנגנון, נאלץ להתפטר. ניסים מאיר, מהנדס העיר במשך 17 שנה, נאלץ לעזוב את תפקידו בשל אי-חידוש האישור לתע-סוקה, שמישרד-הפנים נהג לתת לו, בשל היותו אורח ור. לפתע פיתאום נזכרו. דויד רוסינסקי, מנהל מחלקת-הגביה, התפטר. עזריה רפפורט, רובר העירייה, התפטר. טיבעי הרבר ראש-עירייה חדש ירצה לצידו באנשים שהוא מכיר היטב, שהוא ממנה, שיהיו חייבים לו את תפ-קידם. אך עד לאיזו רמה של פקידות צריכה תחלופה זו להגיע?

את אנשי קודמו, חברי המיפלגה הירי-בה, כדי לפנות מקומות לאנשי מיפ-לגתו שלו. **"להעזיב את כולם"** **ד**ויד מנע היה ידיד קרוב של טל. ההיכרות ביניהם החלה עם בואו של טל לעיריית רמת-גן ב-1977, כששימש מנע כיו"ר הוועדה לרישוי-עסקים. המדור לרישוי-עסקים היה תחת מרותו של טל, ששימש תחילה כסגן-ראש-אגף-תברואה, ואחר-כך כראש-ה-אגף. אחרי הבחירות לרשויות המקומיות, בנובמבר 1983, עם חילופי השילטון בעיריית רמת-גן, עזב מנע את תפקידו. שרגא טל נשאר. "שרגא לא היה איש פוליטי, למרות שהוא לעבודה בזמנו של ראש-העיר הקודם, הר"ר ישראל פלד, איש-הליכוד. הוא היה לויאלי למעסיקו לכל אורך-הדרך". נקודה זו חוזרים ומדגישים כל מי שעברו לצידו והכירו אותו היטב. מר-סיף עורך-הדין מנע: "טל השתדל להתדור גם עם אורי עמית, ראש-העירייה החדש, מטעם המערך. יש אנשים שהכירו את טל בעבר רתו, בקשרים את התאבדותו למת-רחש בעיריית רמת-גן, למערכת-הלח-צים שהפעלה עליו לפני התפטרותו:

במדינה

(המשך מעמוד 6)

זקן פגוע. מעשה זה השמיט את היוזמה מידי האמריקאים, והפקיד אותה בידי האיית'אללה ואנשיו. הם יכלו להחליט אם לתקוף את האמריקאים או להתאפק. אילו התאפקו, היו נותנים יתרון בולט לאויבתם, עיראק, שכוויית היא בעלת-בריתה.

מדיניות

שריף במיפרץ

האם זה נוגע לישראל?

יתכן שבכל זאת.

ובררך בלתי-צפויה

גם בעולם התרחשו השבוע מאורעות חשובים, שנעלמו מעיני רוב הישראלים בגלל דוסי-הרדיו ודוסי-הטלוויזיה. במיפרץ הפרסי קרה מה שהיה צפוי מראש. ההסתככות המיילחמתית החלה. מהרגע הראשון היה ברור כי שטות

הוא יתחיל לעבוד. ניסה להרגיעו והבטיח שאחרי החגים הוא יחזיר את המצב כפי שפניו לפני כן. ביקש טל

צווארו. הוא פנה לחברים שיעזרו לו במציאת עבודה חדשה. עם ראשי-העיר הגיע לסיכום תנאי-הפרישה.

מאז יצא לחופשה איבד טל את שלוותו. היותו מובטל היה בניגוד לאופיו, לכבודו, לרד-היי.

בניעה ראשונה

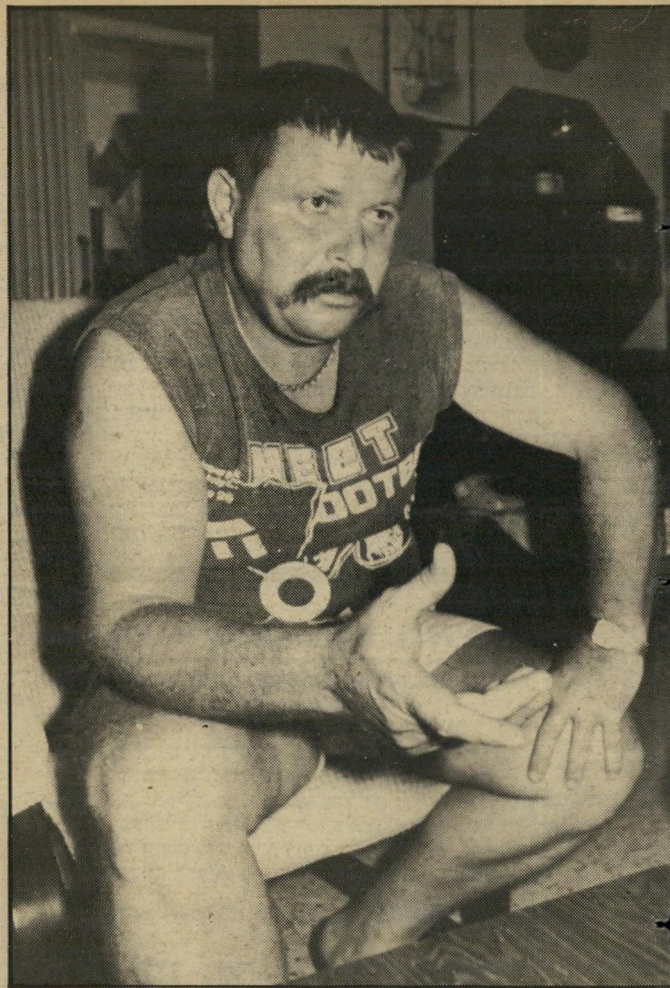
ביום השלישי, שלושה ימים לפני ההתאבדות, צילצל טל פעמיים לדוד מנע וביקשו לדבר עימו בדחיפות. טל נשמע מבוהל וביקש פגישה דחופה למהרת בבוקר.

ביום רביעי בשעה 8 חצי בבוקר, התקיימה הפגישה במשרדו של מנע: "זה לא היה אותו טל שאני מכיר. הוא דיבר באיטיות, בחוסר-ביטחון, נראה במצוקה נפשית". טל לחץ בקשר לקבלת-עבודה. מנע ניסה להרגיעו והבטיח שאחרי החגים הוא יחזיר את המצב כפי שפניו לפני כן. ביקש טל

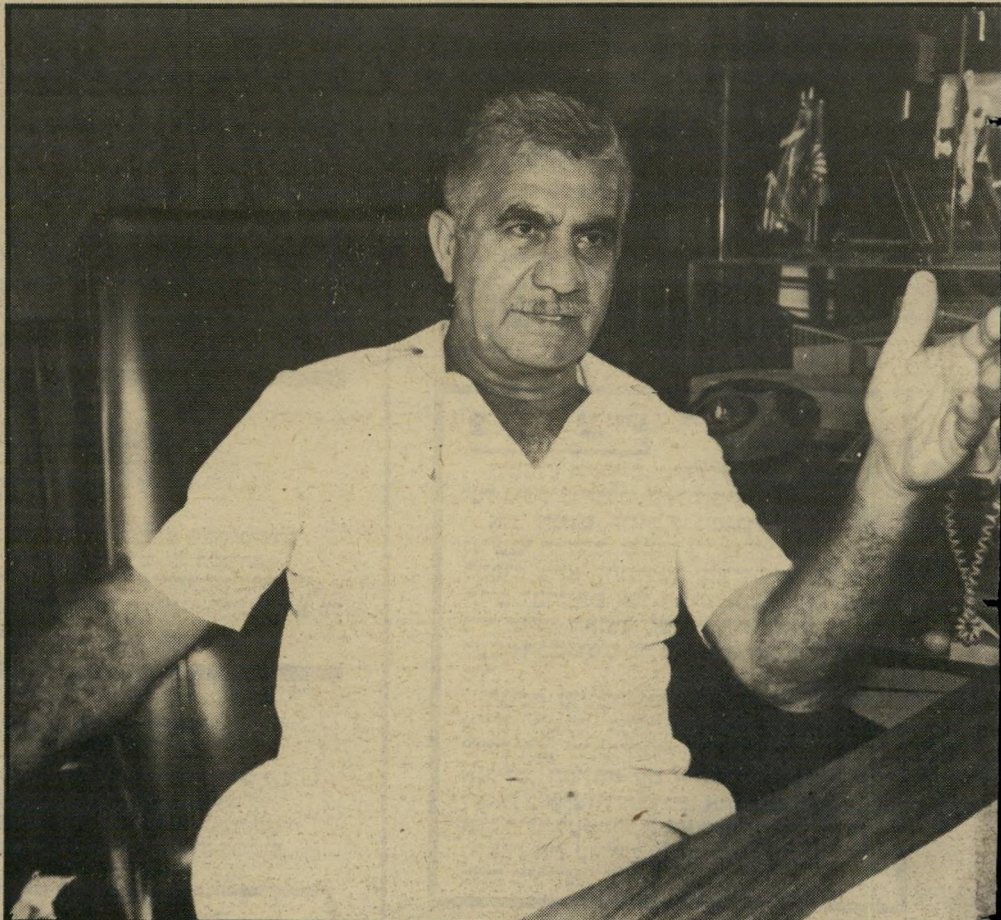
גם עצה בעניין דירה שבבעלותו כנתניה. ביום השישי, יום ההתאבדות, הגיע טל שוב למשרדו של מנע. הפעם בא לומר שלום וחגיגות. טל שהה במישי-רד כ-10 דקות, ואמר שהוא הולך לפגישה בענייני-עבודה, בעל חנות ברחוב ביאליק ברמת-גן אמר שראה את טל הולך לכיוון העירייה. אורי עמית מכחיש שהיתה שיחה בינו ובין טל באותו יום, לדבריו נפגשו בפעם האחרונה כ-10 ימים לפני המקרה: "טל בא למישרד כדי שאעזור לו במציאת עבודה, מאחר והוא לא מצליח למצוא הבטחת לעזור. על הפרק עמדו שתי הצעות".

אומר עמית:

"מבין מנהלי-האגפים, שרגא טל לא היה הכי טוב ולא הכי גרוע. הוא התפטר מעבודתו מרצונו, בגלל השחיקה

מפוטרי צבי וויס הוא מינה אנשים קטנים לתפקידים נדולים

ראשי-עירייה אורי עמית

אני מכבד את רצונו של אדם לסיים את תפקידו

בהפועל. אינני יודע אם הוא כבר עשה זאת". המכה האחרונה שניחתה על טל היתה מינויו של עזרא מישעל כסגן מנהל-אגף-התברואה, לפני ארבעה חודשים. מישעל טימש לפניו כמנהל המוסד העירוני, ולא היתה לו כל נגיעה קודמת בנושאי תברואה, פיקוח גריש. טל הרגיש שהקרקע נשמטת תחת רגליו, וטבעת-החנק מתהדקת סביב צילם: **אבי ולדמן**

הסביר לכולם שהוא איש של עמית, ועליכן חייבים לציית לדבריו. פניו יוסי-טוב ניסה להנהיג שיטות טרור. אורי עמית, ראשי-העירייה, לקחתי לעבודה את פיני, בשל היותו אדמיניסטרטור. טרנס-העיר לא צריך להינתן אדמיניסטרטור. הוא צריך לעסוק בענייניו. אני מודה בניגודי-האיני-טרטים שבין היותו בתפקיד כהפועל רמתיג לבין תפקידו בעירייה. לכן שיקשתי ממנו שיעזוב את תפקידו

אבי ולדמן, העולם הזה

חמונת השבוע נחמן פרקש, מי שהיה ידוע בכינוי „אלוף-הבריחות מבית-הסוהר" כיכב השבוע פעם נוספת במישטרה ובבית-המישפט. הפעם הסתבך פרקש באחזקת חשיש. הוא הובא לבית-המישפט ושם שיחרר אותו השופט בערבות. פרקש, שמקום מגוריו אינו ידוע תמיד, משתמש במערות מאולתרות ברחבי-הארץ. אחרי שיחרורו עבר למערות באזור חוף-הים של בתי-ס.

גמורה היא מצד האמריקאים לשלוח את ציי-המילחמה שלהם אל תוך המיפרץ הצר, ללא יעד מדיני ברור וסביר. ההחלטה להגות את הדגל האמריקאי על המיכליות של כוויית, וללוות אותן בדרכן, התקבלה בחופזה ובלא מחשבה יתרה. זה היה ברור מן הרגע הראשון גם בושינגטון. ההנחה היתה שהנשיא ואנשיו החליטו על כך באופן ספונטאני, כדי להוכיח שהם שולטים במצב. הרב כא למחוק את התוצאות הנפשיות של פרשת איראן-קונטראס, שבה היה לישראל חלק כה נכבד. אחרי שמכר נשק לאיראן, בניגוד לדעת הרוב העצום של דעת-הקהל האמריקאית, מיהר רונלד רגן להוכיח שהוא מוכן להתייצב כמו שריף מול איראן.

תשקיף

מתכונים לפיחות

למרות קריאות הארגעה של הפוליטיקאים, סבורים פקידים באוצר כי בקרוב ייעשה פיחות בערכו של השקל. הסיבה אחרי ה-1 בינואר יהיו הכל עסקים בכחירות הקרבות והולכות, ולא יעזו לגעת בשער.

אבן למישפט ועונו

מררכי ועונו מבקש מבית המישפט לצרף לרשימת ערי ההגנה במישפט שרים נמשלה וח"כים מועדתי החוץ והביטחון, שיספרו על מדיניות הגרעינית של ישראל. ליו"ר ועדת החוץ והביטחון, אבא אבן, שהוא אחד המומנים להעיד, תהיה בעיה:

אין עיתונים לעיתונאים

שובתי "קולי-ישראל" בתליאביב הטורחים, למרות השביתה, לבוא למערכת, נתקלים בשורה של שינויים, הנראים כמילחמת-התשה של ההנהלה בשובתים. מדובר בעובדים המשתייכים לוועד העיתונות, שהכריזו על השביתה. אלה מגלים כי חלק ניכר מן הטלפונים במשרדי המערכת בתליאביב נותקו ואין באפשרותם לטלפן מחרייהעבודה שלהם. הם גם גילו כי את העיתונים שנהגו לקבל בכל יום, החליט מישהו גבוה להעביר לטכנאים שאינם נמצאים בשביתה.

ששיוסקי: הצהרות הון?

ועדת ששיוסקי לרפורמה במס, העומדת לפרסם את מסקנותיה בקרוב, תמליץ כנראה לחייב את כל האזרחים בהגשת הצהרות-הון. הגימוק יהיה, שחובה זו תעוור במילחמה בהון השחור. המלצה כזו תאזן המלצות אחרות של הוועדה, שמשמעותן תהיה הקלות לעשירים.

פלג סרב

יצחק נבון, שרהחינוך והתרבות והשר הממונה על רשות השידור, פנה בערב החג לד"ר ישראל פלג והציע לו לכהן בתפקיד יו"ר הוועד המנהל של רשות השידור, כשזה יקום מחדש.

ההצעה באה קודם לבקשתו של נבון, שהממשלה תכין חוק שיאשר את סגירת הרשות כדי "להכריאה". פלג משמש כרגע נתפקיד מנהל לישכת העיתונות הממשלתית עד לסוף חודש נובמבר, שאז יוחלף באיש ליכוד, לפי ההסכם הקואליציוני.

פלג רחה את התפקיד בגלל הצעה שקיבל משימועון פרס לתפקיד מייסררהחוז, כנראה בחו"ל. אם תרכיב הממשלה ועד-מנהל מתוך המליאה לתקופת-ביניים, יהיה פלג חבר בו.

צרפתי בכיסא הוציב

אברהם צרפתי, המישנה לנציב מסייהכנסה, הגשים חלום

ישן, לפחות לתקופה קצרה: הנציב, יאיר רבינוביץ, יצא ליפאן, וצרפתי ימלא את מקומו במשך חודש שלם.

קיסר ופרס לקינוח:

קח את שיכון-עובדים

ישראל קיסר ושימועון פרס הפצירו באהוד קינוח, ראש עיריית בת-ים, שינמש את העיריה ויתמנה כמנכ"ל, "שיכון עובדים". מוכ"ל העודה, עוזי ברעם, סבר לעומתם שאסור לקינוח לעזוב את העיריה. קינוח, שהיה בעבר סמנכ"ל בשיכון עובדים, סירב להצעתם של קיסר ופרס. כנך הוא ויתר על שכר הגבוה פי כמה משכרו של ראשי-עירייה.

יומן חדש

בשפה האנגלית?

אילהון היהודי-כרטיס סיריל שטיין, שרכש באחרונה את רשת מלונות הילטון בעולם, שוקל את מימונו של יומון חדש בישראל, בשפה האנגלית. העיתון המתוכנן צריך להתחרות ב"גרזולם פוסטי" שטיין הוא בעל דיעות ימניות קיצוניות, ואילו "גרזולם פוסטי" נוטה לעמדותיה של מיפלגת-העבודה, ובעיקר של שימועון פרס.

מי מוסר כתובות של

מישפחות שכולות?

בני מישפחות-שכולות מתלוננים, כי רשימה מקובצת של כתובותיהם דלפה ממאגר רישומי בלשהו, בניגוד לחוק. המישפחות מוטרדות על-ידי פניות מגורמים מוסחריים ומפוליטיקאים.

העיתונאים אינם

עוזרים לעמיתיהם

שביתת העיתונאים בטלוויזיה וכרדיו, שגרמה להשבתתם, אינה זוכה כשום סיוע ממשי מצד אנשי העיתונות הכתובה. הדבר בא בעיקבות גישתם של אנשי התיקשורת המשוודרת, כאשר עיתונאי התלישורת הכתובה ביקשו את עזרתם בסיוען-העבודה האחרון שלהם. אנשי-השידור השיבו אז כשלילה.

אי-שביעות-רצון

בין השובתים

בין שובתי הטלוויזיה והרדיו מושמעים דיבריי-קורות חריפים על חבריהוועדים, שהחליטו על השביתה. לדיברי המבקרים, התקבלה ההחלטה בחיפזון, בלי תיכנון וכלי מחשבה, בעיתוי גרוע וללא כל הבנה של אמצעי-הסלמה.

פרקליטים בעווש

בית-הדין המישמעתי של לישכת עורכי-הדין הטיל ב-19 ביולי, על ארבעה מחבריו, עונשי-השעיה מעיטוק במיקצוע. תומס פוירשטיין הושעה עד להכרעה סופית בתיק נגרו, אדוארד זילכה הושעה לארבעה חודשים,

מישמר פרטי נגד

הזונות בארלזרוב

תושבי רחוב ארלזרוב בתליאביב שוקלים להקים מישמר פרטי, או לגייס כסף ולשכור שרותיה של מישמרה פרטית, כדי לסלק את הזונות מחצרות בתייהם ומהסביבה.

הקצף על הזונות גבר בעיקבות רצח הרופאה השבוש, אם כי אין כל הוכחה לכך שפעילותן של הזונות קשורה בכל צורה שהיא ברצח.

אברהם ברקת הושעה לחודשיים, וליאון רוזנברג לשלושה חודשים.

לא פורסמו העבירות שבנינו נענשו עורכי-הדין.

העונשים פורסמו רק לאחרונה, כך שהשניים האחרונים כבר סיימו את תקופת העונש. נגד פוירשטיין הוגש גם כתבי-אישום פלילי, על גניבת כספים מחשבוננו של לקוח.

ג'ורג' שולץ והמשכנתאות

לשררהחוז האמריקאי, ג'ורג' שולץ, היתה הזדמנות לפגוש גם כבעיות פנים ישראליות. כיום הראשון, כשהגיעה ממלייתו לבניין ראשהממשלה, היא נתקלה בקבוצת מפגינים מקריית-שמונה, אנשי המקומון הצפוני סבם לקריה. שהפגינו נגד מתנת ה-460 מיליון דולר, שניתנה לקיבוצים, בצורה של פריסת-חובות. המענק, הסבירו המפגינים, שורה לפטור ממס לתושבי קריית-שמונה במשך 20 שנה, או למשכנתאות ל-150 מישפחות.

מחליף לכתב באירופה

למרות השביתה ברשות-השידור, ממשיכים לדון במוסדותיה בעניינים שוטפים. כך אושר מינויו של יגאל רוב, כיום מנהל מחלקת-החדשות של "קולי-ישראל", לתפקיד כתב רשות-השידור באירופה. את התפקיד ממלא כרגע בהצלחה ישראל סגל, איש הטלוויזיה, והוא עומד לסיים אותו בעוד חודשים אחרים. את תפקיד הכתב באירופה, המשמש הן את קולי-ישראל והן את הטלוויזיה, מעבירים כרוטציה בין שני הגופים.

לפז נמאס מ"ויסוצקי"

עורך הירחון עולם האשה, דויד פז, פורש מעבודתו. התול שחור עבר כינו לבין המו"ל, שלום זיידלר, שהוא גם מבעלי תה ויסוצקי.

שערוריית המיכללה

לפרקליטות

השבוע, יחד עם פתיחת שנת-הלימודים במיכללה הטכנולוגית בבאר-שבע, העבירה המישטרה לפרקליטות את תיק-החקירה 108/87, הכולל חשדות לעבירות פליליות בהנהלת המיכללה. המישטרה השלימה את החקירה, למרות לחצים שהופעלו עליה, לחצים שהגיעו עד למפקד המרחב.

2 ידי ציץ

השבוע התקיים, פוץ-סוף, טקס החנוכה של גינת-שיינקין בתליאביב. את הטקס ליוותה הפגנה קטנה של תושבי הרחוב, שמהו על כך שציץ מפזר כספים בלא להתחשב בצורכיהם האמרי-תיים ובדעתם של התושבים. ציץ, תוך כדי שידור האחת מסורה את הלוט, נוסף לעבר המפגינים בתנועות-איום, בידו השני ניה.

הגינה עוצבה מחדש כבר לפני שנה, אולם הטקס נדחה שוב ושוב, מפני שהתורם, סחריהנדליץ גרי אורן מלוסי אנגלים, הסתבך עם החוק ולא יכול היה לצאת מארצות-הברית. אורן, שתרגם 100 אלף דולר לעיריית תליאביב, נחשד שניסה לרמות את עיריית לוס-אנגלים בכסום של כמה מיליוני דולרים.

עוד גיבעה לאפרת

ההתנחלות אפרת עומדת להתפשט: הפעם לכיוון גיבעה סמוכה, שתיקרא "גיבעת-הורקל".

הדרוזים של שוסטק

תנועת-הנוער הרוזיוניסטית הנוער הלאומי הנוכח והלאומי, המשתייכת לאירגונים שבהם שולט אליעזר שוסטק, עושה מאמצים לגייס לשורותיה נערים דרוזים. באחרונה סימו 40 נערים מכפרים דרוזיים קורס מר"צים (מדריכים צעירים).

יש חיים אחרי הטלוויזיה

יש עובדה.

זה היה נראה בלתיאפשרי. אין טלוויזיה. אין רדיו. אין הרשות בכל שעה.

זה לא לקחת מנרמאן את הלבן-הלבן הזה, לגזול ממעשך סיגריית את הסיגריה החצי-גמורה, לגנוב מאנשים רתיים את אלוהים.

יש תחליפים, כמוכן. על זה כבר נכתב הרבה בימים האחרונים. אפשר לראות בטלוויזיה הדרום-לבנונית איך אלוהים החזיר לאשה וקנה את השימוש ברג' ליה, ולבחור צעיר את מאור עיי' ניו. הטלוויזיה הדרום-לבנונית משוגעת על אלוהים ואדוננו יי שוע.

מרי

אפשר לראות את ירדן. ג'לא-ל'ת-אל-מליכ-אל-חסיין (הוד מלכותו המלך חסיין) נפער משריו ולוחץ את ידיה. מגיע להלסינקי ולוחץ את ידיה. מבי קר אצל הנשיא ולוחץ את ידיה. מגיע לרמשק ולוחץ את ידיה. ג'לאלה פה, ג'לאלה שם. מין פיי גארו ערבי. אשתו חתיכה לאי ללה.

יש סירטייוריא. יש ג'ל'ץ. יש הערוץ השני. יש ספרים. אני כחרתי באפשרות האחרונה. יש לי מרדף, ובו כמה עשרות ספרים שאני חייב לקרוא אותם מייד, לאלתר, באופן כהול. ספרים חשובים, שאדם אינו יכול להרשות לעצמו שלא לקרוא. ספרים שיש לקרוא אותם מפני שיש בהם מידע חיוני. ספרים של מחשבה מעודכנת. וגם סתם ספרים רציני לקרוא מזמן.

בין אלה היה הספר של הליידי אנתוני פרייזר, ההיסטוריונית הנודעת, מרי, מלכת הסקוטים. רציני לקרוא אותו מזמן. אך יש בספר 713 עמודים, וזה מכביל. תודות לעובדי הטלוויזיה הישר-אלית נמצא עכשיו הזמן. קראתי את הספר בחגיגה. מעמוד 1 עד עמוד 713.

דמותה של מרי סטיוארט היא "מרי, מלכת הסקוטים", כתוארה הרשמי מטכה אותי תמיד. מאז שקראתי בנעוריי את המחזה אודותיה מאת פרייזר, שילד, שהוצג אחר-כך בתיאטרון הקאמר'עליידי חנה מרון (אליזבט, מלכת אנגליה) ואורנה פורת (מרי, כמוכן).

מרי נולדה למלכות, גדלה כנערה חובבת-ענגונות כחצרי-המלכה הצרפתית, היתה זמ'מה מלכת צרפת, חזרה לסקוטלנד, היתה שליטה די טובלנית ואנושית, נישאה שלוש פעמים, רבה עם הפיאודלים הגדולים בממלכתה, ברהה לאנגליה, נכלאה במשך 18 שנה על-ידי רודנייה, אליזבט, והוצאה לבסוף להורג על-ידיה. ראשה עירף בגרונ'יה. היא הלכה אל מותה בגאווה מלכותית, והפכה מאז גיבורת הקאטולים, שראו בה קדושה, קורבן של אליזבט הפרוטסטנטית המרשעת.

בוראי יעשו מזה פעם סיררת-טלוויזיה. אמר, כן, ישימו בוודאי את הדגש על בעלה השלישי, שהרג את בעלה השני, ואחר-כך נשא אותה לאשה, כנראה בכוח, אולי אחרי שאנס אותה. אומרים שויליאם שייקספיר, שהיה בן 23 כשנפל ראשה היפה של מרי, לקח את הסיפור הזה כדגם למחזה האמלט. הכוונה האמיתית היתה לבנה של מרי סטיוארט, גיימס, שעלה לכס-המלכות (של אנגליה וסקוטלנד ביחד) 16 שנים אחרי הרגת אמו. הוא היה בנו של הבעל השני, שנרצח על-ידי הבעל השלישי.

אם יעשו מזה סידרה, אני מקווה שתהיה כריטית, ולא אמרי קאית.

הכוכבי עשה את שלו

או: מבעד לראי רחוק

ומהמלט לאחורו. "הכוכבי עשה את שלו, הכוכבי יכול ללכת." האם שייקספיר כתב את זה? 99.9% של הנשאלים יגידו — בוודאי.

אבל לא. זה אינו מופיע באותו. אין זה כלל פסוק של שייקספיר, אלא של פרייזר שילד רווק. ולא באחד ממחזותיו הידועים יותר, כמו מרי סטיוארט או הבחולה מאורליאנס, אלא במחזה כמעט-נשכח, הקשר של פיאסקו (מערכה 3, תמונה 4).

נזכרתי באותו. מפני שקראתי בעמוד הראשון של עיתון אמריקאי חשוב סיפור מרתק. מסתבר שיש שחקן כוכבי בדרום-אפריקה, שמו ג'ון קאני, שגילם באחרונה את אות'ו על הבימה ביוהאנסבורג.

אחול'ו כוכבי שחור-שחור, הנושא אשה לבנה: כוכבי המנסק לבנה על הבימה: עד לא מכבר זה היה בלתיאפשרי. עוד לפני שנתים היה עצם קיום יחסי-מין ו/או נשואין בין שחור ולבנה (או שחורה ולבן) בחזקת פשע חמור. עכשיו זה כבר מותר. בכל זאת יצאו אנשים מן האולם, כאשר ראו את התועבה.

שייקספיר הבין את הבעייה כבר לפני 400 שנה, אם כי לא אמר את הפסוק הנ"ל, המתאים כליכך למחזה. אות'ו, המצביא השחור, אומנם הנחיל ניצחונות לוונציה, אבל מכאן עד לתת לבת לבנה להינשא לו...

קאני, השחקן שהוא גם פעיל פוליטי למען השחורים, מדבר על כך במרירות. יש הרבה ליברלים לבנים בדרום-אפריקה. אך האם הם היו רוצים שהבנות שלהם יינשאו לכוכבי? בוודאי שלא. ואחרי שהם מכירים את סלידת מייסטר האפארטהייד, מה הם מוכנים לעשות כדי להביא ליחסול'ו לא כלום. את העבודה השחורה הם

משאירים לשחורים. שהכוכבי יעשה את שלו. מעניין איך היה אות'ו מתקבל בישראל, אילו היו מערכנים אותו. אף אצלנו קצינים בכירים מוסלמיים. אך יש קצינים דרוויים. מה היה אומר שו יהודי, אילו גילה שסגן-אלוף דרווי היה רוצה להתחתן עם בתו?

אולי זה רעיון לפסטיבל הבא של תיאטרון אחר בעכו. אנשי "כך" וחרות יוכלו להפגין נגד זה. מדאיג אותי שדבריו של קאני באותו ראיון מתאימים כליכך גם לישראל. למיטבר שלנו. לשב"כ שלנו. לתנועת-השלום שלנו. לליברלים שלנו. לאש"ף ולפגיועים.

דרום-אפריקה דומה לנו יותר ויותר. היא יכולה לשמש לנו כראי רחוק. אולי ראי עתידי. אם לא ניהור, כך ניראה מחר.

ייקוב הצי"ץ את ההר

או: ריח הזבל, ניחוח העיר

מחלונות דירתי נשקף נוף יפה. עכשיו הוא מורכב בעיקר מע-רימות-זבל.

לכן אני חושב על צ'יץ'. אני חושב שהוא היה ראש-עירייה טוב. אדם נקי. אידיאליסט. איש שאיכפת לו נמרץ. פעלתני.

אומנם, הוא לא המציא את תל-אביב, והוא לא הפך אותה למה שהיא: מטרופולין של ממש, כרך אמיתי, עיר שיש לה קצב רוח של כירה עולמית, יותר מאשר הרבה בירות אירופיות כמו וינה או מסטרדאם. צ'יץ' לא יצר את זה, אבל הוא לא הפריע לו, ואף תרם את תרומתו. ראש-עירייה אחר יכול היה להרוג את רוחה של תל-אביב, כפי שעשה בשעתו קציני-מיסטר בהם איכצאן. צ'יץ' בסדר.

אבל קורה משהו לצ'יץ'. נדמה לי שאני יודע מה. אומנם, צ'יץ' היה תמיד עקשן, בלתי-מתפשר. זהו הצד השני של המטבע: מי שאוהב סדר, אינו אוהב כרדף. פשרה מובילה לברדף. חוסר-טובלנות הוא הצד השני של עמידה על עקרונות.

אבל נדמה שיש כאן גם תיסמונת כללית יותר. ראש-עירייה בישראל הוא שליט. שליט מקומי, אך שליט חוק. יש לו יותר סמכויות בעיר מכפי שיש לראש-הממשלה בארץ. הוא נבחר במישרין על-ידי הציבור (אני שמח שהצבעתי בכנסת בעד החוק שהנהיג את זה). הוא כמעט דיקטטור.

שילטון כזה, כשהוא נמשך הרבה זמן, טמונות בו סכנות. סכנות לאופיו של אדם. ראה טרי קולק. שליט ותניק מתחיל להיות בלתי-סבכלני. הוא מתחיל להיפגע בנקל. ביטחונות העצמי גובר, עד כי קשה לו להתכופף קצת. הוא נוטה פחות ופחות לשמוע, להקשיב ולהתפשר.

אצל צ'יץ' זה התחיל עם המצילים. מזה שנים יש לו מילחמה לחיים-זלמוות עם קבוצה קטנה של בחורים טובים. אולי צ'יץ' צודק, אולי לא. אבל, כמו שנאמר במקורות: על הכביש תהיה חכם, לא צודק. זהו גם פסוק טוב לראש-עיריות.

הסיכוך עם המצילים קילקל לנו את שפת-הים, האטראקציה הגדולה ביותר של תל-אביב, וגרם לקורבנות-כנפוש. אבל צ'יץ' אינו יכול להרפות. נדמה לו שהמצילים פגעו בכבודו. הוא מת-עקש. עניין של עיקרון.

עכשיו זה קורה עם נגה-האשפה. יתכן מאוד שצ'יץ' צודק. אבל שום צדק אינו יכול לעמוד בפני ריח-הזבל, ניחוח העיר. קצת פשרנות, קצת טובלנות, קצת נכונות לראות את נקודת-ההשקפה של האיש השני (גם כשהוא טועה לגמרי) — כל אלה הן מידות טובות. אבל שנים ארוכות בשילטון אינן מטפחות מידות אלה דווקא.

נביאים בעירם

אין נביא בעירו. הרברים נאמרו על צעיר יהודי (ישוע בן-יוסף) בעיר יהודית (נצרת). כדי להכיר בגדולות של אדם, כמו בגובהו של הר, דרוש מרחק מסוים. מרחק זה יכול להיות גיאוגרפי, כפי שמרמז הפסוק, או מרחק בזמן. אין נביא בעירו, ואין נביא בזמנו.

מחשבה זו חלפה בראשי למראה שני סרטים, שהוקרנו באחרונה בטלוויזיה.

הראשון היה השוטר אזולאי של שייקה אופיר המנות. תמיד היכרנו בכישרונו של אופיר. אך רק עכשיו, אחרי מותו, אנתנו נוכחים לדעת כי היה שחקן גדול באמת.

תפקיד השוטר אזולאי היה קשה. היה צורך באיפוק. התפקיד יכול היה לגלוש בנקל לפארסה זולה. בידי אופיר, הפך אזולאי לדמות אמיתית, מורכבת כשרודם, פאתטית, כמעט טראגית. כשהסתיימה ההקרנה, הייתי נרגש.

שייקה הלך לעולמו, ואורי זוהר חזר בתשובה. רצה להיסקרה ולא ראיתי בשעתו את הסרט מציצים. ראיתי השבוע הראשונה, כערוץ השני. גם זה סרט טוב בהרבה מכפי שחשבתי.

אם מוכיר השוטר אזולאי את הטובים שבקומיקאים הטרנאיים, הרי מוכיר מציצים את הסרטים האקטוליים של שנות ה-50. הרד שיש מצויין ואמיתי, המרמז לקוחות ממש מהחיים. מכירים כל טיפוס בסרט. אריק איינשטיין אמין, וכך גם אשתו-רבצרת וחברתו בחיים, סימה. מונה זילברשטיין, שהיתה פעם בת-התפנוקים של שבועון זה, שופעת מיניות.

אך עולה על כולם אורי זוהר, ששיחק במידה רבה את עצמו כפי שהיה אז. גס-רוח ומכוער, ובכל זאת מושך בישירותו, ובלי ספק מקורי. הוא הביא את הטיפוס הישראלי — על ישירותו, גסותו, אלימותו וכוחניותו עד לידי אכסורד המשעשע. חבל על דאבריו.

מפריסי הפרטים

האדריכל פראנק לויד רייט, מאבות המהפכה באדריכלות המודרנית, אמר: "מוקדם בחיי היה עלי לבחור בין הענווה והיושר. בחרתי ביושר."

על מישקל זה אפשר לאמר: מוקדם בחיי על אדם יוצר להתחיל אם הוא רוצה להרגיז את המימסד או לקבל פרסים. יש אנשים הנולדים לקבלת פרסים. ידידי לובה אליאב, למשל. הוא מושך אליו פרסים כמו אבן-שואבת. או חיים גורי, או דני קרוון. או חיים חפר. הכל אוהבים אותם, אף אחד אינו מתרגז עליהם לעולם יותר מרי. הפרטים רודפים אחריהם.

יש אנשים שלעולם-לעולם לא יקבלו פרס. עמוס קינן. יגאל תומרקין. אנשים מרגיזים. אנשים הרורכים על יבלות. לא מכבר ניבאה נתיבה בן-יהודה — ודווקא בעברית תיקנית — שזן בן-דאמץ ואני לא נקבל לעולם פרס. ככה זה.

וזהו גם התשובה לכתבתו המצויינת של נתן זך על חלוקת פרסי-ישראל, שפורסמה בשבועון זה בשבוע שעבר. הוא התמרמר על כי יעקב אורלנד, אביגדור סטימצקי ואחרים לא קיבלו פרס ישראל. גם הם שייכים לגזע של הלא-מקבלים.

הבהמות מתחלקות בין מפריסות-פרסה ושאינן מפריסות. זה שייך לענייני כשרות וטרפה. בני-אדם מתחלקים בין מופרסים ובלתי-מופרסים. יחאינא חלקי עם הסוג השני.

מיקטרת מבית סאדאת

ישכתי וריאיינתי את אנוור אל-סאדאת בוילה הכפרית הג' דולה של הנשיא מצפון לקאהיר, ליד סכר-הנילוס. האווירה היתה משומרת. סאדאת ידע להעניק לבן-שיחה הרגשה של ניהוחות. הוצאתי את המיקטרת שלי וביקשתי רשות לעשן.

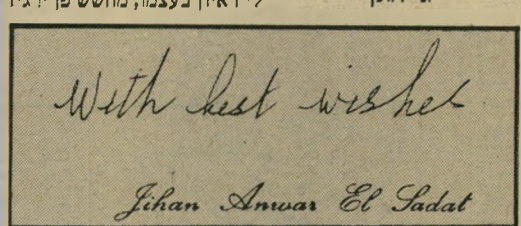
בוודאי, בוודאי, אמר הנשיא, ושלף גם הוא מיקטרת. הוא מחא שלוש פעמים בידי. נכנס משרת. "קיברית" (גפרור) פקד הנשיא והמשרת נחפו להביא קופסה.

שנינו הדלקנו את המיקטרות שלנו, ואז הופתעתי. היו לשנינו אותן המיקטרות בדיוק, מיקט'רות ישראליות, מכוסות בעור חום.

אחרי רצת סאדאת, ערכתי ביי קורית-נחומים אצל ג'יהאן אשתו. הייתי הישראלי הראשון שריאין אותה, ארבע שנים לפני כן, אחרי ביקור סאדאת בירושלים. (סאדאת החליט אז שלא להעניק לי ראיון בעצמו, מחשש פן ירגיזו עליה ריח העשן הזה)

ג'יהאן

הרבר את מנחם בגין, וכפיצוי הורה להפגיש אותי עם אשתו. בענייני היתה אשה מושכת מאוד, אינטליגנטית ויפה, אף שהייתי מודע לאיבה שעוררה אצל רבים מבני-עמיה.

כעת ביקור-התנחומים, שעות מעטות אחרי ההלוויה, שוחחנו על ועל רא, כמקובל במיקרים כאלה. בין השאר הזכרתי את המיקרה של המיקטרות הוותיקות. "אתן לך במתנה מיקטרת מן האוסף של בעלי?" אמרה ג'יהאן אל-סאדאת באופן ספונטאני. אך הרבר נשמט מויכרונה. ביקשתי מרפנה ברק שבעת ביקורה אצל ג'יהאן תזכיר לה את ההבטחה. היא עשתה כן, וג'יהאן ביקשה ממנה אחרי הראיון לחזור למחרת-היום. היא נתנה לה מיקטרת עבורי, בתוספת אחילום.

**הפרקליט נקע את הרגל באמצע הסרט
סרט, ורדיו טהראן השמיע בדיחה יהודית**

מצלמה? מי צילם? הסרט הוצא מהצלמה, והכל שב על מקומו בשלום. הפרקליט הנודע **ליאון צ'רני**, המסריט סרט המבוסס

קונסול המצרי באילת, המכהן כיום כראש הרוכז הישראלי ב"מישרד החוץ המצרי, עדיין מחר לים בדירתו מהתקף-הלב שבו לקה. עיסא אינו מקבל אורחים,

עיה לה האמת — **שראובן**, בנו של ששון, נהרג בתאונת-דרכים בתאריך שבו נהרג בעלה — הורעוזה ומיהרה לשלוח לו מיכתב-תנחומים הכתוב ביד.

יוונים הקדמונים כבר השתמשו בטלפון. ואצלנו, ענה היהודי, בתפירות הרהבית, לא מצאנו כלום — וזה סימן שאבותינו השתמשו באלחוט!

המישטר החומייניסטי ב" איראן עוד לא ביטל שם את חושי-ההומור. אפילו בדיחות יהודיות עדיין מותרות. **מנשה אמיר**, איש המחלקה האיראנית של קונ' ישראל, סיפר השבוע לעל-המישטר, כי לא האמין למישמע אוזניו, כאשר ברדיו טהראן סיפרו את הבדיחה הבאה: חכם יווני וחכם יהודי התווכחו למי תרבות עתיקה ומפותחת יותר. היווני סיפר, שבחפירות באקרופוליס מצאו הארכיאולוגים גימ, וזו ההוכחה לכך שה-

סילווסטר סמלונה המוכר כ"רמבו", בא למסיבה פרטית שנערכה בפאב "הבורסה", הסמוך למלון שבו הוא מתאכסן. את הקשר יצרה הדוגמנית נאוה חן (משמאל) שהיא ידידה של הכוכב, וגיסתו של בעל-המקום, צביקה סמלר (מימין), שסיפר לכוכב שהוא היה מועמד לתפקיד הקצין הרוסי הטוב, טומסק בסרט "רמבו", ולא קיבל תשובה. הכוכב הבטיח לו לברר את העניין ולתת לו תשובה בעוד ימים אחדים. כבר למחרת היום פוטר השחקן הבריטי, שגילם את תפקיד הקצין, אך בלי קשר לצביקה סמלר. סטאלונה סיפר שזאת היציאה הראשונה שלו בתל-אביב לאתר-בילוי לילי, והוא מרגיש בנוח מהעובדה שלא מטרידים אותו בפאב, כמו שהטרידו אותו בעבר.

על סיפרו האוטוביוגרפי, נאלץ להאט את פעילותו: הוא נקע את רגלו במהלך ההסרטה. האירוע אירע בסצנה שבו שיחק טניס עם שחקן מפורסם אחר המגלם את עצמו בסרט — שרה-ביטחון יצחק רבין.

מיכה כספי גם הוא פרקליט נודע — אם כי במוש" גים ישראלים — היה הסיבה למסיבת-הפתעה. את המסיבה נתון רוב הזמן בהשפעת גלולות הרגעה, וזוכה בטיפול מסור מירי אמו.

תקרית בלתי-נעימה אירע עיה לקריקטוריסט **יוסף ג'קסון** בשבוע שעבר. ג'קסון, שנסע ב" אוטובוס לקאהיר, התפעל מהנוף בדרך, שלף מצלמה והנציח את אשר ראה. מייד הסתערו כוחות-הביטחון המצריים על האוטובוס, ושאלו בעצבנות: "מיהו בעל ה-

ששון, ששב בינתיים לקאהיר, מיהר לבקרה, ונטל עימו את גיליון העולם הזה שבו מופיע הראיון הבלעדי עימה.

ג'יהאן שלחה גם מיכתב לראימה ועזר וייצמן. בלורייית מתנה סמלית. את הווג וייצמן היא מונה עם ידידה הקרובים.

חסן עיסא, מי שהיה ה-

אנני ויידה הבימאי הפולני שעם יצירותיו נמנים הסר" בחברת אשתו כריסטינה (בתצלום), תפאורנית במיקצועה, כדי לביים עבור תיאטרון "הבימה" את "הדיבוק" לפי גירסתו. הזוג הצליח להתחמק מהעיתונות במשך שבוע ימים והסתתר באחד המלונות בתל-אביב. במשך תקופה קצרה זו היו השניים עסוקים בבדיקת ארכיונים ומיסמכים שונים, הקשורים למחזה. במסיבה שנערכה לכבודם ישבו בני-הזוג על כורסה אחת, כשמעליהם תמונה גדולה של השחקנית חנה רובינא, שהופיעה בגירסה הראשונה של "הדיבוק". ויידה זיהה את רובינא, סיפר שהיא מוכרת בפולין והביע תיקווה שגירסתו הנוכחית תהיה טובה כמו הגירסה הראשונה.

איוורור
Venta
זה... זה

רטר

לשירותים **לאמבטיה** **למטבח** **למשרדים ומסעדות** **לתעשייה**

משרד ראשי: גלעד 2, רמת גן טל. 03-7513251 (6 קווים) • סניף הצפון: שד' ההסתדרות 76, מפרץ חיפה טל. 04-722611 • סניף ירושלים: רח' ינאי 3, ירושלים טל. 02-222550

אחד אוהליאב העולם הזה

לכבוד אירגנה בתו רינה, בביתה בסביון. באו השרים שימעון סרס ועזר וייצמן, הרמטכ"ל לשעבר צבי צור, אלישבע ובנימין גיבלי, הפרקליטה סנינה דבורין, אישה-עסקים רמי אונגר.

■ אורחת הכבוד בתערוכה הראשונה בארץ לאמנות יהודי אתיופיה היתה, כמוכר, רות דיון, מי שהיתה הגברת הראי שונה של משכית. שביקרה לפי ני 20 שנה את היהודים האתיופיים. היא הביאה עימה תמונות מאותם הימים. בתערוכה אמרה דיון: "אני שמחה להראות תמונות אלה לבניהם של אותם יהודים המונצחים בתמונותיי".

■ הפסלת אילנה גור הגיעה ארצה לכבוד פתיחת תערוכתה במוסיאון-ישראל. אחריה אירוע במוסיאון, הוזמן חבריה למלון אמריקן קולוני במיוחד ירושלים, לקבלת-פנים.

■ הבימאי בארי לנג' סורד, אביה של השחקנית דוגמנית קרולין לנגפורד, עושה קאריירה צבאית מפוארת כסרטים. אך הסדר משונה, ולא עיקבי. בתחילה שיחק בתפקיד לוטננט (סגן) ולאחר מכן הופיע בתפקיד קפטן (סרן), ובסרטו האחרון הוא מככב כקולונל (אלוף-מישנה). השבוע הוא התבשר שהוא קיבל את תפקיד

זרועת גבולות. הוא החליט להשקיע את כספו ולפתוח בתל-אביב סניף של בית-האופנה הלונדוני שלו, הנקרא בוד שופ. לפתיחה הוא לא יגיע, וגם לא שותפו מלקולם מקלארן מלהקת אקדחי הסקס. אך הוא מבטיח להגיע לתצוגת-האופנה, שתיערך במועד מאוחר יותר.

■ שומר-הראש האישי של סילבסטר סטלונה שוכח לפעמים שהוא נמצא במקומות ציבוריים, ולא באתר-צילומים. השומר, טוני מאנאסו, מסתובב כשהוא צמוד לעוזר. אורחים שנתקלו בו העירו את תשומת-ליבו על-כך שאין כל הגיון בנשיאת עונו. אם יצטרך להגן על הבוס השרירי שלו, השימוש בתת-מקלע יגרום לקטל נורא. אך נראה שהגברתן כל-כך מרוצה מהצעצוע שנפל לידיו, שאינו מוכן להקשיב לאיש.

■ כתו של מרדכי מאיר, מבעלי כלבו שלום לשעבר, ריבוי מאיר, נמצאת בלונדון לצורכי-עסקים. באחד הערבים היא בילתה בקזינו רויאל המפורסם בחברת ידידים ישראלים. היא לא הימרה, אך כן-זוגה היה מר, וכשהתחיל להפסיד החליטה לשים קץ לעניין ועזבה את המקום, כשהיא גוררת אחריה את כל החברה.

■ המסיבה הגדולה והמעניינת ביותר בתל-אביב התרחשה

יגאל שילון

בימאי הסרטים והטלוויזיה, נגש באירוע מישפחתי במפיק איציק קול. השניים, למי מהם יש כרס גדולה יותר. איציק קול עסק במדידה, לקול צחוקם של החוגגים, והתקשה להגיע להחלטה. נראה שהשניים הגיעו לתיקו. המפיק הוותיק הוא עב-כרס מזה שנים רבות, אך אצל שילון התפתחה הכרס רק בשנים האחרונות. מימדיו הגדולים לא מפריעים לו ליהנות ממנעמי-החיים הטובים.

קשות באיזור ריז'מונד, שבו מתגורר הזוג, והרסה בתים רבים. הבית היחיד בסביבה שלא נפגע הוא ביתם של הגרנטים. השחקן ראה בעובדה זאת מזל משמיים, מכיוון שלפי חוקי הביטוח כי-אנגליה אין כיסוי לנזקי הוריקאני, אם המהירות שלהם עולה על 100 מייל לשעה, ולפי דיווחי השרותים המטאורולוגיים של לונדון, הגיעה המהירות ל-108 מייל לשעה.

■ הפרופסור אליהו כספי, ראש המחלקה-הגינולוגית ב"אסף הרופא מוכר כארס בריא במשך מרבית ימות השנה. רק כשהוא חוזר מטיורי-עבודה כי-חו"ל, תוקפות אותו מחלות קליות, לוח, וזה חוזר על עצמו בכל נסיעה. גם הפעם, כשנסע לפולין בחברת אשתו ג'ודי, הוא חזר חולה, כהרגלו. הוא מקורר ומשורפע.

■ בניגוד לתרמית הסנובית-מעט של רחל דיון, מתארים אותה הסוככים אותה כאשה חמימה, האוהבת פשטות וצניעות. היא גם מגשימה זאת הלכה למעשה. את חופשתה האחרונה בחו"ל בילתה בחברת ידידותיה באי-היווני מיקונס, המצטיינת באווירתו הבלתי-פורמלית. דיון ערכה סיורים רגילים באי, עסקה בשחייה וביקרה במיסעדות היפורות במקום.

■ שרה וינר, הממונה על קשרי-החוץ ופניות-הציבור כי-

לישכתו של השר אריאל ש"ר, היא מעצבת-תלבושות כי-קולנוע, במיקצועה. בימים אלה היא עושה זאת בסרטו החדש של דודו טופז, תל-אביב לוס אנג'לס. וינר הבלונדית, שלפני 20 שנה היתה כפילתה של בריגיט בארדו באחד מסרטיה, אמרת: "אמן נשאר אמן, זה חלק מהחיים". בלישכה יש הבנה למיקצועה השני.

■ זה אירע כבר לפני חודשיים אחרים אך התגלה רק עכשיו: כוכבת-הקולנוע היילי מילס נכנסה למלון וזה הירדן בטבריה, בתקופה שבה הצטלמה באחד מסרטיו של מנחם גולן. זה היה באמצע היום, והיא קיבלה חדר לשעות אחרות. כאשר יצאה, התבקשה לשלם. מילס סירבה, אמרה "הייתי רק שעתים, ואני לא צריכה לשלם". פקיד הקבלה קם ממקומו, התכוון לגשת אליה ולהסביר שגם שעתים דורשות תשלום. אבל לפני שדיון הספיק לעקוף את הרלפק, היא הסתלקה לה.

יש חלום: ברגע שיתפנה מצילום מי הסרט שבו הוא עוסק עכשיו באיזור ים-המלח ובתל-אביב, ילך לרכוב על גמל. לגביו זוהי חיה מיוחדת מאוד, הנראית בארץ-זהה-חברית רק בקירקס.

לילה על-פי ספרו של ארתור קסטלר. אשתו, המתגוררת כי-לונדון, התקשרה עמו ברחופות, ובישרה לו טלפונית שופת-הוריקאן בעוצמה רבה פגעה

יונה לחוביץ

אשת-החברה התל-אביבית והמיסעדת מאנפרד כץ (בתצלום משמאל) ואשתו היו בין התל-אביבים הרבים שהדרימו למלון "סונסט" בטאבה כדי לתפוס שמש ושלוה בחג. בעוד שלחוביץ ירדה לחוף-הים לשינוף, העדיפו בני הזוג כץ לשחק שש-בש. החופשה המריצה כנראה את יונה לחוביץ. ימים אחדים אחרי שובה לתל-אביב באה לבלות בפאב של מאנפרד כץ, ואלתה על פסנתר-הכנף שבבר וקיפצה ורקדה במשך חצי שעה, האורחים עודדו אותה במחאות כפיים סוערות.

עריב-שבת במלון הילטון התל-אביבי. הסופרסטארים ששהו שם ערכו ארוחת-ערב וקבלות-פנים לידדיהם, וכך ניתן היה לראות את השחקן האמריקאי מייק מלונזי, המככב מול סילבסטר סטלונה כרומבו. בחברת השחקן נים הישראלים יפתח קצור ואריאלה רובינוביץ, שהתארחה אצל השחקן הבריטי ריי צ'רד גרנט בערב של גבינות ויין. סטלונה העדיף מנחה בחדרו, בחברת ידידים קרובים. הטניסאי ג'ים קונורס נשאר אף הוא במלון וביקר את האח"מים האחרים. והמיליונר האמריקאי סאם ריטנברג, מראשי המגזין בית-היהודית, נפגש עם ידידים לקראת ארוחת-הערב התגינית שהוא עורך ל-15 איש מניצולי מחנות-ההסגר בקפריסין.

■ הסרט יוטנר ואני, בכיכובו של השחקן הבריטי רייצ'רד גרנט (30) משך תשומת-לב השחקן המצטיין נמצא כעת בארץ, לצורך הסרטת נובים כי-

המייג'ור (ריכרד) בסרט של נלובוס נונן על חייה של חנה סנזל. הוא הגיב על-כך בשימחה, ואמר שבסרט הבא הוא מקווה כבר להיות רמטכ"ל.

■ מה עושה ישראלי כשהוא רוצה לכרוח מישראל וליהנות משקט יחסי, ולא לראות את החכמה התשובה: נוסע לגני-קודש נירירוק? הוא פוגש את החבר'ה, זה מה שקרה לאשת-היחסית-ציבור מירי זיכרונ, שנסעה לחופש ופגשה במסיבה את הפנטומימאי חנוך רוזן, היזמרת ואשת-העסקים מלי ברי רנשטיין, השחקן אלי דנק, נר, הזמרת-לשעבר מוטי פליי-שר ורבים אחרים, שלמרות ש-הם חיים שם הם עדיין נשארו חב"ה.

■ אליה-המונים, הזמר בוי ג'ורג', הופיע בישראל בשנה שעברה עם להקתו מועדון חרבות. הצלחה מרובה הוא לא קצר, אך התלהבותו מהארץ אינה

טעות בחיקור הדין

דבורין דולארים לחיים

■ משרד-החוץ התבלבל בין שני חוקרי-דין. כאשר התקבלה במישר-החוץ הודעה שממשלת בלגיה אישרה חיקור-דין עבור בית-המישפט המחוזי בתל-אביב, התקשרו עם השופטת שושנה ברמן והודיעו לה שיש תאריך לחיקור ליוני עינבל, במישפטו של דויד בלס. השופטת תיאמה את הנסיעה לבלגיה עם הסניגור רים יהודה ויינשטיין וע"קוב ויינרוט, ועם התובעת פנינה דבורין. כולם החלו בהכנות לנסיעה. דבורין קיבלה כבר אישור להקצאת מטבע זה.

לפתע התברר שיש טעות. חיקור-הדין נקבע עבור מישפט-סימים, שהתנהל בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב לפני השופט אורי שטרזמן, ולא עבור תיק בלס.

דפנה ברק, זהר אוהליאב ונעמי רון

לתפוס טרמפ על

זה היה

מחזה מביש,

ששוודר בצורה

מבישה. הכל

ניסו לתפוס

טרמפ על

אומץ'ליבה

ויסוריה של

האשה הקטנה

תצלום מבוזבז: ג'יין פונדה בין איריה ואחותה אילנה תמונות טובות בלוד —

ג'יין פונדה ובעלה תום היידן — מביאות קולות טובים בקליפורניה

ואכן, מן החגיגה נדף ריח כמעט בולשביקי. במשך ימים נערכה שטיי פת'מוח באמצעויהתקשורת. נעשה הכל כדי ליצור היסטריה מפוברקת. הכבוד הטיבעי שרחש הציבור לאשה הקטנה והאמיצה נוצל כדי לארגן חג לאומי, שבמרכזו יעמדו הפוליטיקאים ושאר חוטפיההטרמפ.

ראוי היה להכין לאיריה קבלת'פנים קטנה וצנועה, טיבעית ומרגשת. היא בוודאי היתה שמחה על כך.

במקומה נערכה הצגת'הקיר' טש המחפירה, שהיו לה כל הסממנים של טעם רע.

טלה ביזיון

אחרי שאיריה נודל הורשתה, סוף'סוף, לצאת מן המטוס, השתבש שר הדברים.

מיספר גדול של שרים, חברי'כנסת ופוליטיקאים צמאי'פירסום כאו למי קום, כדי ללחוץ את ידה באופן תגיגי. הכל היה צריך להתנהל כמו בפארודיה של ביקור סאדאט.

„עכשיו חסר רק שינגנו את שני ההימנונים, של ישראל ושל ברית'המועצות, התלר' ציץ אחד החי'כים.

אולם זה לא קרה. איריה פשוט לא ניגשה אל הפוליטיקאים שהמתינו לה. היא הובלה עלידי יצחק שמיר ישר אל מכוניתו, והוסעה לשלב הבא של הקומדיה — קבלת הפנים בחדר' המסיבות.

הפוליטיקאים נותרו במקום פעוריי פה. נתן צ'צ'רנסקי הופיע לפני המצלמה, כשהוא חובש כובע מגוחך — משהו צבאי'למחצה, שבא להסתיר את הכניעה לרתיים והתחיל לגבב את סיסמותיו הרגילות. הוא נראה כמו קאריקטורה של עצמו. מן האיש האמיץ, שהתקבל כשעתו בשימחה המונית אמיתית באותו המקום, לא נותר אלא עסקן קטן ומשופשף, החוזר עד בוש על אותם הדברים שאבד עליהם הכלה, והנכנס ויוצא בינתיים אצל מלכים ונשיאים. לוליינ אמיתי.

גם גד יעקובי היה שם. הוא עבר כאילו במיקרה, הוזמן כאילו במיקרה לפני המצלמה, אמר כאילו במיקרה כמה דברים רבי'משמעות.

גד יעקובי הוא עכשיו שר' התיקשורת, והוא ירש את הערוץ השני מקודמו, אמנון רובינשטיין. הוא הבוס של בעלי'המצלמה.

בשביל הערוץ השני זה היה יומי'מבהן. הוא הפך יומי'הריון. כישלון מביש ומוחלט, שהתאים למעמד כולו.

את המיקרופון הפקידו בידי ינון שנקר, כתב חסר כל נסיון בשירורים כאלה. הוא נראה בוטח בעצמו ונבהל

אבי ולומן, תעולם הזה

אבי ולומן, תעולם הזה

מיליונר ארמנד האמר הבספ עווה על הכר

אבי ולומן, תעולם הזה

אך מעולם לא היו כלי'כך הרבה טרמפיסטים על מאבקה של אשה קטנה אחת, כמו במיקרה זה.

איריה נודל היא אשה נודרה, שהתי נהגה במשך 14 שנים באומץ'לב מופתי. היא ראויה לכל הכבוד. היא התייצבה לברה מול המנגנון האדיר והמטומטם של מעצמה כבירה, שהפך אותה לקורבן. לה בוודאי מגיע כל הכבוד.

על המאבק הזה עלו טרמי פיסטים למכביר ברחבי הער' לב. למענם נערך הטקס המביש של קבלת'הפנים.

איריה נודל היתה רק האובייקט. איש לא שאל אותה לרצונה. אחרי נסיעה מתישה ומרגשת, בוודאי לא רצתה אלא לנפנף לישראלים לשלום, לנשק את אחותה וללכת הביתה לישון. אבל זה לא ניתן לה.

יתכן כי בעיניה זה נראה כאילו באה ממדינה איריאולוגית אחת למדינה איריאולוגית אחרת, ממישטר של תעי מולה למישטר של תעמולה.

אבי ולומן, תעולם הזה

איריה עם נעמי שמר איריה מחחרו עם איריה

בעת ובעונה אחת, השמיע שיבושים נוראים של תחביר ומילים, ונשאר אחרי כמה רקות באפסמילים. הוא לא יכול היה למלא את החלל.

אבל זה היה רק חלק מן הבזיון הטלוויזיוני. שום דבר לא דפק. המצלמה צילמה שעה ארוכה מבלי שהמצולמים הרגישו שהם בשידור חי. לפתע באמצע השידור, נדלקו האורות והשידור התחיל ברצינות. בין פרק לפרק לא היה לתחנה מה להגיד, והשידור עבר לקיטעי קישקוש מצוי למים, בהם קיטעי "הומור" קלוקלים, שהיו ממש צורמים כנסיבות אלה, כשעל המירקע מופיעות המילים "עוד מעט נחדש את השידור על בואה של אידה נודל".

אם זה מה שהערוץ השני מסוגל לעשות אחרי חצי שנה של הכנות ותירגולים, מוטב לעבור ישר אל הערוץ השלישי.

ציניות וציונות

אחרי הפסקה, ואחרי השידור הכלתי-מתוכנן, החל הטקס ברצינות.

אפשר לקרוא לזה טקס. אפשר לקרוא לזה התעללות באידה נודל. אפשר לקרוא לזה שיא הציניות, שהתימרה להי יות שיא הציניות.

אידה נודל חולקה חצי-חצי בין

אידה בנמל התעופה נוצל אותה עד הפטיפה האחרונה

מי שיכול גם היה לחטוף את המיקרופון, חטף. לא בכל יום באה אידה נודל. מניין יקחו שנייה כזאת? יש לזכור שאף אחד מן הטרמפיסטים האלה לא הקריב את עצמו. איש מהם לא ישב יום אחד בכלל בגלל אידה נודל. להיפך, היה כפי להיאבק למען אידה נודל כרחבי העולם, כמלונות פאר, אצל נשיאים וראשי-ממשלות, לאור הזרקורים. אין דרך קלה יותר ופחות מסוכנת מאשר "להיאבק" למען אסירי-ציון והמסורבים.

האסירים והמסורבים עצמם מסתכנים, כמובן. לא כן ה"נא-בקים" למענם. זה ביוזם טוב. זוהי ודאי הדרך לתהילה. זוהי קארירה.

לבסוף, אחרי מה שנראה כמו נצח קטן ניתנה לאידה נודל המיסכנה הזכות ללכת הביתה. הטיפה האחרונה של פירסומת כבר נסחטה ממנה. ברוכה הבאה, אחותנו היקרה. מה היינו עושים בלעדייך?

א. א.

כזה לא נגמר ערכי-היסורים של אידה נודל במולדתה החדשה. בהחלט לא. ניאט רבתי. המוני ישראל הוזמנו לטקס שני. באו רק המונים מעטים. רובם מאורגנים. רעיה יגלוס גייסה את חיל-המילואים של ויצו מכל הארץ. וגם כמה אירגונים אחרים נרתמו. ינון שנקר שאל את כל ההמונים "מהי אידה נודל בשבילך". רמת התשובות היתה ברמת השאלה.

כני של מאבק

כשהסתבר כי אין זה מעמד מדהים בגודלו, התנדפו הפוליטיקאים הגדולים. הם פשוט לא הגיעו. בשדה נשארו הפוליטיקאים הקטנים. וגם ג'ין פונדה. היא מיקצועית. היא מופיעה כשהספסלים כמעט ריקים. הגיע תורם של הטרמפיסטים מל"ג. כל פוליטיקאי ודבריו על "אחור-תנו אידה". כמה שירים מגוחכים, מי פחות, מי יותר. אידה-אידה-אידה. זה מיתחרו.

אידה בין המערך והליכוד* בדיוק חצי-חצי

לו הרבה מיליונים, יכול לקנות את הכל. מטוס פרטי. טקס ממלכתי. ממשלת-ישראל. אידה נודל. בסוף נתנו אף לאידה נודל לדבר. אחרי-כך בא תורה של הגברת פונדה. הגברת פונדה היא מיקצוענית. היא ביימה את התמונות שלה עם אידה ואת הופעתה בטלוויזיה. **יש לה בעל, והבעל רוצה להיות מושל מדינת-קליפורניה** היה הוא זקוק לקולות יהודיים. הגברת פונדה, **אשת-עקרונות לעת-מצוא, תמיד בשזה בראי, יודעת מה טוב לבעלה ולה.** גם ארמנד האמר היה צריך לדבר. יש לו הרבה מאוד מיליונים (או — כפי שנמסר באמריקה — לבעלי המג'י יות של חברותיו יש הרבה מיליונים, שהוא חופשי להשתמש בהם. מי שיש

אריה וולצין ריבר בשם העם היהודי. מסתבר שכל העם היהודי לדורותיו בחר במנהיג רגול זה כמיושרו של משה רבנו.

אחרי-כך בא תורה של הגברת פונדה. הגברת פונדה היא מיקצוענית. היא ביימה את התמונות שלה עם אידה ואת הופעתה בטלוויזיה.

יש לה בעל, והבעל רוצה להיות מושל מדינת-קליפורניה היה הוא זקוק לקולות יהודיים. הגברת פונדה, **אשת-עקרונות לעת-מצוא, תמיד בשזה בראי, יודעת מה טוב לבעלה ולה.** גם ארמנד האמר היה צריך לדבר. יש לו הרבה מאוד מיליונים (או — כפי שנמסר באמריקה — לבעלי המג'י יות של חברותיו יש הרבה מיליונים, שהוא חופשי להשתמש בהם. מי שיש

המערך והליכוד. מהצר האחר יצחק שמיר, מהצר השני שימעון פרס. שניהם ניסו בייאוש לעשות איתה סמול-טוק. ג'ין פונדה נדחקה לתמונה ככל מחיר, כשהיא נאחות בצ'יפורני שתי ידיה בכתפיו של שימעון פרס, לבל תצא מן המירקע.

כולם נאמו. אלא מה: הרי בשביל זה נערך הטקס. כמעט וניתן לומר: בשביל זה הובאה אידה נודל לארץ. רעיה יגלוס מוויצו ריברה. היא קיבלה מיכריקים. מראשי-ממשלות. ממש"מט. היא התמוגגה מרוב חשיבות והנאה עצמית. זה היה יומה הגדול. היא היתה הרבה יותר חשובה מאידה.

שמיר נאם על "אחותנו אידה". פרס נאם על "אחותנו אידה". פרס ניצח בנקודות, מפני שריבר גם באנגלית.

האחות אילנה פרידמן ובעלה לב תירוך למחן הוראות

* שימעון פרס, אבי פזר. הדובר של שמיר, ישראל פזר, האיש של פרס, יצחק שמיר.

צוות העולם הזה ליווה את הזמר אותו ואת המעריצות שהגיעו

נחשבים מלכים. הם מביטים על הבנות שכוּחַז בעיניים גאות ואלו מחזירות להן מבטים מתחננים. בשעה 8 ו-20 עורכים השוטרים התייעצות. התברר שאדם ניסה להגיע לגן ונאלץ לנוס הרחק משם בשל התנפלות המעריצים. השוטרים שוקי לים לבטל את ההופעה. הרר בן-שלוש יפהפיה בת 15, שכאה במיוחד מנהריה, שומעת ומסרבת להאמין. "לא!" היא ממלמלת. "זה לא יכול להיות". כשהיא נרגעת מעט, היא מספרת. "הייתי כבר בשבע הופעות, אני מגיעה להופעות באוטו בוסים. בכל הופעה אני נותנת לאדם בובה במתנה. יש לו כבר אוסף-כובות ממני."

"היום באתי עם אמא שלי. גם היא אוהבת אותי, אבל עכשיו איברתי אותה בבלגאן. החלום שלי זה להיות איתו יום שלם. כל הזמן אני מרמינת את זה. כשאני רואה אותו בטלוויזיה, אני בוכה, לא יכולה להתאפק. בהופעות אני מתעלפת. אני מקווה שהיום אחזיק מעמד ולא אתעלף." מאיה דניאלוב, נערה שחרחורת ומתולתלת בת 16, עומדת צמודה לגדר. האלפים מאחוריה מוחצים אותה, אבל היא מקבלת את הייסורים באהבה. החלום הכי גדול שלי זה להתנשק אתו, שרק ינשק אותי. אני עומדת כאן מ-4 אחרי-צהריים כדי שאוכל לראות אותו מקרוב. אני מתה עליו, חושבת עליו כל היום וכל הלילה. זה מפריע לי בלימודים, כי אני לא מסוגלת להתרכז. כל הזמן רואה אותו מול העיניים."

הדודה והכלב

חלום של אנה בת ה-15, שכאה בשימלה לבנה הרוקה לגופה, צנועה פחות מנשיקה. "אני מתה לשכב איתו" היא מכריזה בטיבעיות. מכל עבר קריאות הסכמה: "גם אני, גם אני" "אתם רואים", היא פולטת בכוח על התמיהה שלנו, "כולן רוצות. מי לא רוצה?" ויש לה גם טעמים טובים למה דווקא איתו: "הוא יפה, הוא חתיך". מקהלה ענקית של עשרות נערות סביבה ממשיכה: "נהדר, מקסים, סקסי, קול נפלא!" עינת קלטובסקי, ג'גנית בת 14: "מה דעתי על אלה שאומרים שאין לו קול יפה?" — היא מתקשה להאמין

הבאלגן גובר והשוטרים נכנסים ללחץ. אחד השוטרים, עופר זיכרוני, אומר: "אני המום. פעם הראשונה שאני רואה היסטריה כזאת. זה משהו ענק, אם נראה שאנו לא משתלטים, ניאלץ להפסיק את ההופעה." וכל זה, עוד לפני שאדם הגיע.

הגדרות המפרידות בין הבימה לקהל מאיימות להתמוטט, והשוטרים עסוקים בסילוק המעריצים שהסתננו אל מאחורי הקלעים. המילחמה נראית אבודה מראש. מסלקים עשרה, ומייד נכנסים כפליים. "אל תסלק אותי, אני מתחננת!" בוכה ילדה בת 15 לשוטר שנאלץ לסלק אותה.

קשה להתקרב למעריצות ולדבר איתן. כל מי שחשוד כמקורב לאדם, זוכה לצרחות מהרישות-איוניים "ארם: ארם!". הנערות הרגועות יותר רק תופסות אותו חזק ואומרות: "אתה מכיר אותו? אתה יכול לסדר לי פגישה איתו?"

ברגעים הללו נערי המישמר האורחי, השומרים על הגדרות,

"לגעת בו,

לנשק אותי,

מ את נערות בגיל העשרה, לגור פן חולצות הדוקות המבליטות ניי צנים ראשונים של שרירים, צבועות כי איפור שנמרח ביד בלתי-מיומנת על הפנים, מחוקקות בידהן מצלמות, ורזי פרחים, מתנות ומיכתבים. הן עומרות ליד הגדר, צופות, רחוקות, צורחות, נוכות ומורטות את שיערן.

נערים בני אותו הגיל מקפצים וצורחים כמלוא גרונם. מי אומר שרק נערות יכולות להיות היסטריות. מולן עומרים עשרות שוטרים חסרי אונים לנוכח הלחץ וההיסטריה.

המקום: גן ציבורי בקריית-מוצקין. האירוע: הופעה של הזמר אדם. "יהיה קשה לראיין את אדם אחרי הופעה", הזהיר יום לפני כן אמרגנו, שלמה צה. "יש בלאגן בהופעות, ובקושי רב מחלצים אותו מהבימה."

החלטנו לבחור בקריית-מוצקין, עיר לא גדולה, בהנחה ששם הלחץ יהיה קטן מהרגיל. התברר.

בקריית-מוצקין מתגוררים 30 אלף איש. בהופעה בגן הצטופפו 25 אלף. ההופעה היתה אמורה להתחיל בשעה 8 בערב, אבל כבר בשעות-הצהריים המוקדמות התחילו להגיע בני-הנוער כדי לתפוס מקום טוב, כמה שיותר קרוב לבימה, כמה שיותר קרוב לאליל.

בשעות הערב, בעוד ההמונים כבר מצטופפים בקריית-מוצקין, יצא מתל אביב המיניבוס של צוות-המופע. הוא אסף את הנגנים ונסע לכיוון חיפה. "אדם לא יגיע היום איתנו", הודיע צניקה שופט, מנהל המופע, "הוא יגיע במכונית עם מיקי (מנהלו האישי)."

"האווירה ברכב שונה בתכלית מזו ששררה מאוחר יותר על הבימה. שקט ועייפות, כמעט ולא מרברים. הנגנים מנמנמים. קשה להכיר בחבורה העייפה והרדומה הו שהם להקת-נגנים צעירה ותוססת. היום בכוכר היתה לנו הופעה, אתמול גמרנו הופעה ב-2 בלילה, ומחר אנחנו צריכים לנסוע להופיע באילת", מסביר אחד המנמנמים, "אנחנו גמורים!"

במהלך הנסיעה אין מדברים על הי הופעה הקרובה. הנגנים אפילו אינם יודעים היכן היא תתקיים, במקום פתוח או באולם. "אנחנו נוסעים. מה שיהיה — יהיה", אומר אחד מהם. מתחילים להתעורר רק כשמתק רבים לקריית-מוצקין. המוני בני-אדם צועדים לכיוון הגן שבו תיערך ההופעה. הנהג, שאינו מכיר את הדרך, מחליט לנסוע בעיקבות האנשים. "ריח הבימה עולה כאפי", מתברר עופר כהן, נגן-הגיטרה. כשמגיעים לפאתי-הגן, הרכב נאלץ לעצור. מאות בני-נוער, הבטוחים שאדם נמצא במיניבוס, חוסמים את דרכו. "אדם, רוצים את

ארם" הם צועקים ומטפסים על המיניבוס. הנהג, החושש לריכבו, מתרגז. שוטרים מקומיים מנסים לפלס לרכב את הדרך לבימה. "אדם לא פה", מנסים להסביר לבני-הנוער, אבל זה לא עוזר. הדפיקות על המכונית הולכות וגוברות. "אנחנו מהלהקה של חווה אלברשטיין", מנסה אחד הנגנים. הרכב מתקדם בקצב הליכה איטי עד שמגיע לבימה, שהיא בעצם גג של מקלט.

"אני מתחננת"

ב שעה 8 אדם עדיין לא הגיע. הי מעריצות הרבות מתחננות לפני כל מי שנמצא מאחורי הקלעים שיכניסו אותו, "בבקשה תכניסו אותי", אומרת ליאת כוהנדה בת ה-14 בככי קורע-לב. היא מנגנת את הדמעות שעל פניה במיטפחת ציבעונית הקשורה לידה, מיטפחת שהיא הסמל המיסחרי של אדם. ראשה-עיריה שימחה מילר עולה לבימה להשמיע את ברכתו. הוא אינו מצליח לדבר. "אדם, אדם" הוא אומר כשהוא יורד, וממשיך בריפולומטיות: "אבל אם כלייך הרבה כאן אוהבים אותו, כנראה שהוא טוב."

לנשק אותי!

אדם להופעה בקריית מוצקין וריאיון לאכסטיאזה והיסטריה המונית

בני הסטרי שתי מעריצות, שהגיעו להופעה במיוחד מנהריה, שמעו את דיברי השוטרים, ששקלו לבטל את ההופעה. הן פרצו בבכי היסטרי. גם כששמעו שההופעה תתקיים לבסוף, הן לא הפסיקו לבכות. לאחר סיום ההופעה הן בכו מהתרגשות.

הכלב של אחותו, עושה לה כנפיים השמועה המרטיטה. לא חולפות שניות, והכלב מוקף בנערות מעריצות. הן מנשקות אותו ומחבקות אותו. "גם אדם מנשק אותו" זועקת אלמונית, ומייד מתנפלים על הכלב עוד כמה עשרות. השוטרים עמלו קשות, עד שהצליחו לבסוף לחלץ את הכלב המיסכן, שהיה, כך התברר, סתם

אמא חווה כהן, המזכירה את אדם בתווי-פניה, עמי דה מאחורי הבימה וקרנה מאושר.

שיש בכלל אנשים כאלה — הם כנראה לא מבינים כלום! יש לה גם עצה עניינית לאותם הבורים: "שילכו להזריין, סתם קנאים." מתוך ההמון מגיחה בחורה המחויקה בכלכיפורל קטן. "זו רודה של אדם, וזה

לא מבין, לא סולח אדם שר את שירו, "הכ" רות מילחמה", ביחד עם מקהלה ענקית של מאות

המעריצים. כשהוא שר על הבימה, הוא נראה כאמין רוק משופשף ולא זמר צעיר בראשית הקאריירה שלו. השנים הרבות שבהן למד ריקוד, עוזרות בכך.

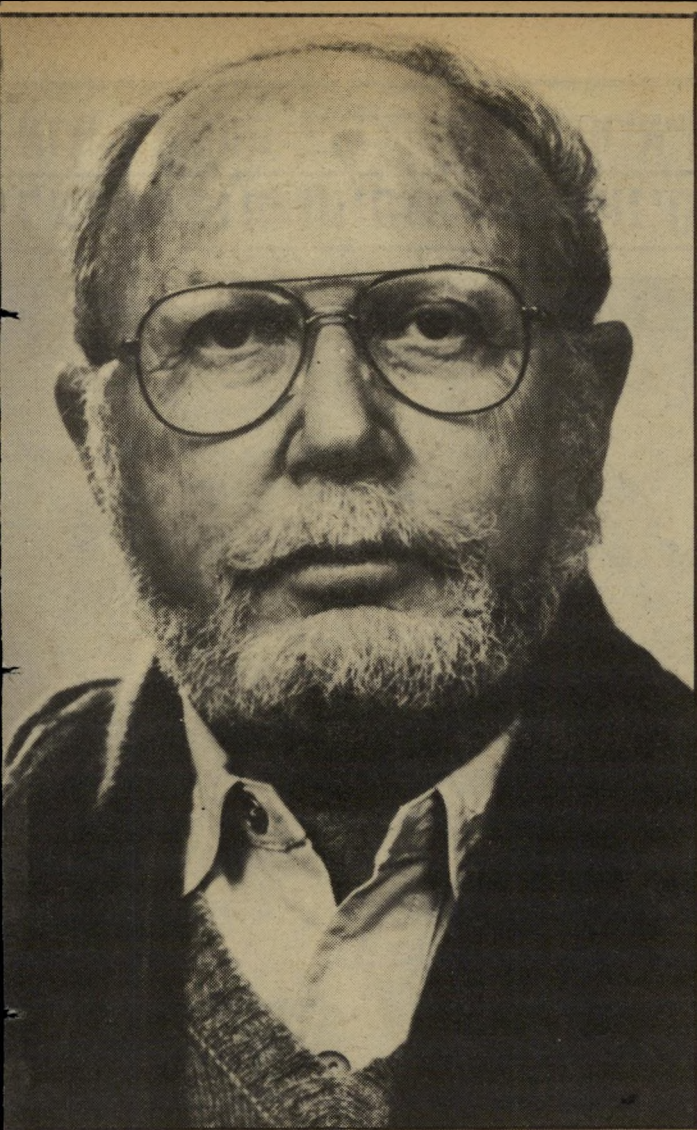
כלב גיועי מקריית מוצקין. דנה יונגר ועינבר אביטל, בנות 13, היו בערב הקודם בהופעה של אדם בתל-אביב. "איך בכינו אתמול", נזכרת דנה בהתרגשות, "אנחנו יודעות עליו הכל, והוא כל-כך יפה." עינת, במבט חולמני, אומרת: "איך הייתי רוצה שהוא יגע בי." הילה גושן תכולת-העיניים עומדת וזריפרחים ענקי בידיה ובוכה. בקושי מצליחה לדבר: "היום זו ההופעה הראשונה שאני אראה אותו." מירי בן-ישי בת ה-14 מספרת, שיש לה שיטה מיוחדת לפרק את שילטי-החוצות ולהוציא את הפוטורים של אדם, התלויים בתחנות-האוטובוסים. לא, היא אינה מוכנה לגלות את השיטה. "אדם הוא כל החיים בשבילי." היא מצהירה. "אני אהיה מוכנה לעשות בשבילו הכל." גם רלית כהן הבלוגרית מוכנה לעשות הכל. "רק שיכניסו אותי. אני אעשה כל מה שתמצו, בבקשה." בשעה 8 וחצי אדם איננו. השוטרים אובדי-עצות והבלאגן חוגג. רק אז נראית מרחוק נידת-מיסטר. "הוא הגיע", עוברת הידיעה. עשרות השוטרים המקיפים את הניידת יכולים בקושי רב למעריצים הצרים עליה. על הבימה התחילה הלהקה לנגן, כדי להסיט את תשומת-הלב. הומרי-האליל יוצא מהניידת בקשיים

שי ברם, צילם: אבי ולדמן (המשך בעמוד 42)

את המיקרופון, נישקה אותו וחיבקה אותו. על ידה היתה קשורה פיסת-בד ציבעונית, הבנדנה - המיט-פחת הציבעונית - שאדם נוהג לעטוף בה את ידו.

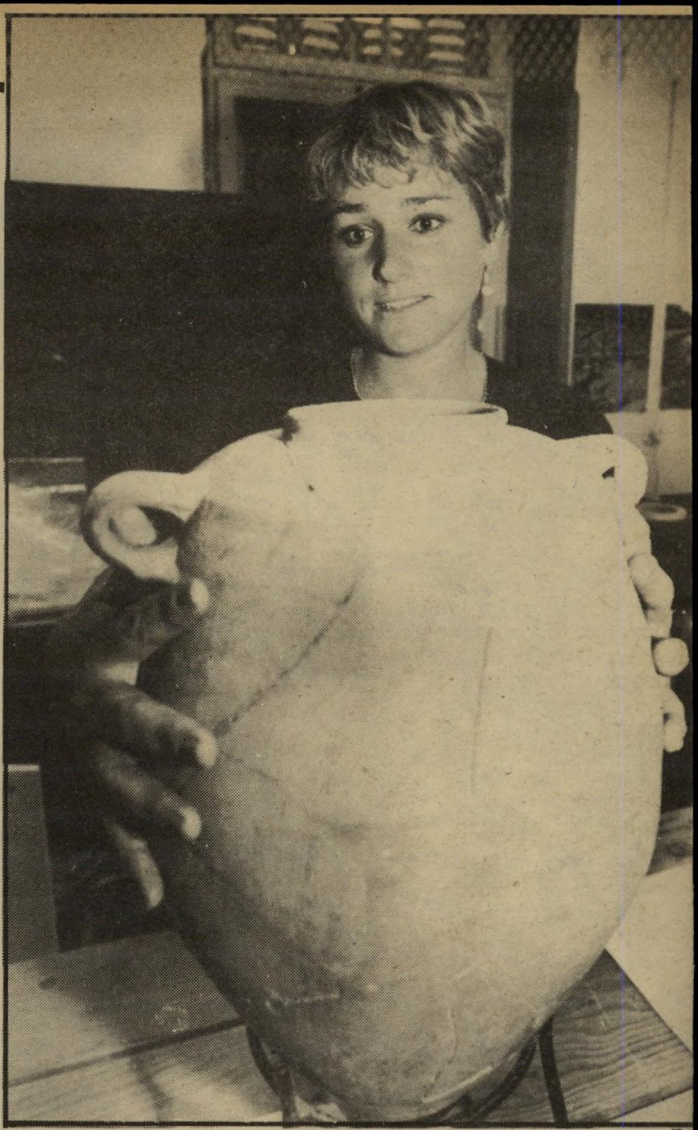
חוטפת את המיקרופון כשאדם ירד מ- הבימה, התפרצה לשם מעריצה אלמונית. היא חטפה

**אילת מזר (ימין)
הכריזה כי גילתה
מימצאים מדהימים
בחפירות העופל**

**מאיר בן־דב
(שמאל) טוען כי
גילה תגליות
אלה כבר לפני
סו שנים וכירסמו**

אפשר לפרש בכמה צורות. הארכי־אולוגיה אינה מדע מוחלט. האבנים האלה יכולות להיות שער, וכאותה המידה אפשר לפרשן כמימצא שונה לחלוטין.
מאחורי גבה אומרים כי ההורעה לעיתונות היתה מוגזמת ומוקדמת. "מוטב היה קורס־כל ללבן את המימצא־איים כינינו, הארכיאולוגים, ולרדן בהם דיון מעמיק. ורק אחרי שהיה ביטחון גמור באמיתותם, לפרסמם."
מזר רוחה את הטענה, בנימוק העי-

את מלי יקה

הענופלי?

החפירה בפועל. "קוצרעות", כך מכנים הארכיאולוגים את היחסים בין השניים. האבנים הכבדות, הקשיות, שראו כבר הכל, נאלצו לחזות במחזות מבישים של תככים ומריבות, יחסי שינאה־קינאה. זה אומר כך וזה אומר כך.

ב־1977 פרש מזר מהמישלחת. בן־דב תפס את מקומו כראש אתר־החפירות. חמש שנים אחר־כך הוציא ספר מפואר, חפירות הר־הבית. הספר היה להיט היסטרי. תיירים וישראלים קנו אותו באלפים. שמו של בן־דב נקשר להרהיבת באותו קשר מיוחד שהוא משאת־נפשו של כל ארכיאולוג. פרופסור מזר, ותיק הארכיאולוגים בארץ, הרחק מהתהילה, נותר כשכיר־רשימות המתעדות את תקופת חפיר־רותיו באיזור. צריך היה לעשות סדר ברשימות האלה, ולסכמן.

כאן נכנסת לתמונה אילת מזר, נכדתו של הפרופסור. צעירה נמרצת ומלאת ביטחון עצמי, תלמידה בחוג לארכיאולוגיה.
"סבי חפר בהרהיבת כשהייתי ילדה. אמי היתה מוכירת המישלחת. ואני שיחקתי שם, כמו כל ילדה המבקרת את אמה במקום־עבודתה.
"כשגרלתי קצת, הצטרפתי למישלחת־חופרים בכל רחבי הארץ, וכל הזמן שאלתי את עצמי אם אני באמת אוהבת לחפור, או שהמסורת המישלחתית חדרה אליי, מבלי שאדע איד ולמה.

"עשיתי לעצמי המון מיכתבים קטנים, כדי למצוא תשובות לשאלות האלה. לבסוף החלטתי שאני מתעניינת בארכיאולוגיה, לא בגלל הקשר המישלחתי, אלא מפני שהנושא הזה באמת מעניין אותי."

איש מבני־מישפחתה הקרובה של אילת מזר אינו עוסק בארכיאולוגיה, מלבד סבה. אמה מתגוררת בקיבוץ, אביה עוסק כמו־לוח בארצות־הכרית,

האתרים שם קטן, רובם נחפרו. אל הפנויים אפשר לגשת רק בעזרת זכות מיוחדת.

חודשים אחדים אחרי מילחמת ששת־הימים הגיע הפרופסור בנימין מזר להרהיבת, בראש מישלחת־חפירות. במשך תשע שנים הפך את החר על פניו. עד לקצה העופל הגיע, ושם חדל מלחפור.

הר"ר מאיר בן־דב היה סגנו, מנהל

תונאי כי זכותו של הציבור היא לדעת. "מדוע שאשמור לעצמי תגלית כל־כך חשובה? הציבור רוצה לדעת!" היא אומרת.

קו הצרעות

הרהיבת, העופל ועיר־דודי נח־שבים כאתרי־חפירות יוקרתיים, חלומו של כל ארכיאולוג. מיספר

הארכיאולוגים האחרים ספקנים יותר. מרבית להתווכח. בעיקר בקשר לשער. חלקם טוענים כי על־פי אופיים של המימצאים, אי אפשר לומר בווד־אות כי זהו שער. מישוה רומז למזר בעדינות כי אומנם הרימיון הוא אחד מכלי־עבודתו של הארכיאולוג, אך אל לה להפריז בחלומות.

עימנואל אייזנברג, ארכיאולוג א־גיה־העתיקות: "כל מימצא ארכיאולוגי

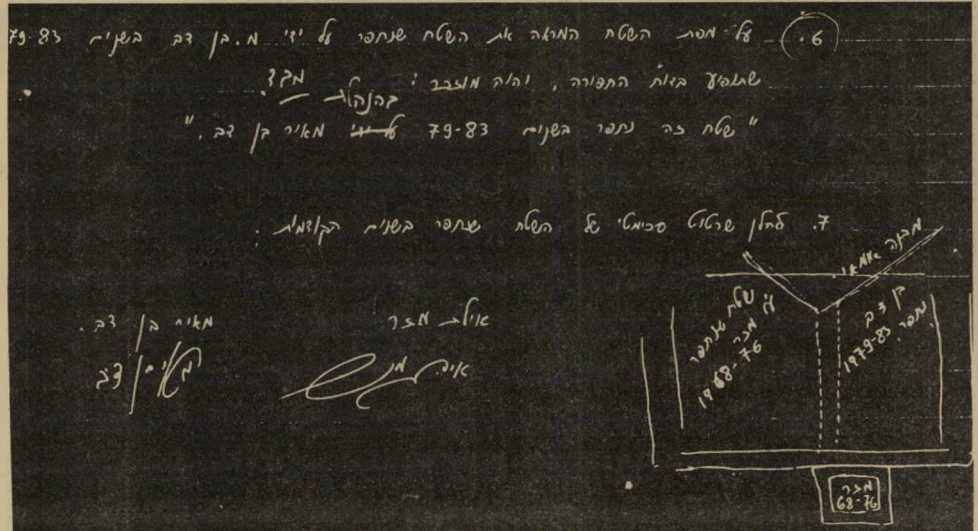
הילת הארכיאולוגים סוערת. שלושה ארכיאולוגים אוחזים בעור פל, וטוענים כי האבנים העתיקות — שהיו ב־2500 שנותיהן עדות לתככים רבים ואפלים — שלהם הן.
מצד אחד: הפרופסור בנימין מזר ונכדתו, ארכיאולוגית אף היא, אילת מזר. מנגד: הר"ר מאיר בן־דב.

"להפריז בחלומות"

קלוחי־השם רקים ננעצים ב־אנני־העופל. קבוצה טכנה של ארכיאולוגים ירושלמיים מתכנסת מול בית־הספר לבנות של אונר"א, לא הר־חק משער־האשפות, לסירוף בעתיקות העופל, בהרכתה של אילת מזר.
שבוע לפני כן הפיצה האוניברסיטה העברית דף־מידע, שבו נאמר כי אילת מזר גילתה תגלית מרעושה, שלא היתה כמותה בתולדות הארכיאולוגיה הירושלמית.

כמהודות־החדשות בטלוויזיה תיא־רה מזר במשך חמש דקות את עיקרי תגליתה. אומנם אי־אפשר היה לעקוב אחר שטף דבריה. קשה היה להבין מה בדיוק גילתה ואיך. אך דבר אחד היה ברור לחלוטין: מזר, ארכיאולוגית מצ־ליחה ומוכשרת, גילתה מימצאים שחשיבותם עולה על רבים ממאורעות אותו יום.

מזר כלל אינה מצטענת. "אכן, זו תגלית מיוחדת" היא אומרת. "עד עכשיו ידעו כולם כי העופל, בדרומה של חומת העיר העתיקה, היה הרובע המלכותי, מקום מגוריהם של מלכי הבית הראשון. אולם לא היו מימצאים שיוכיחו הנחה זו. אני גיליתי בניין ממלכתי, קומת־מרתפים מלאה בקנקן נים, שני מיגדלים ושער פנימי, המוביל לרובע: כעת ברור לגמרי כי העופל אכן היה רובע־הארמון!"

קטע מההסכם בין בן־דב ואילת מזר. היא לא קיימה את ההחייבות

אחיה טורונט ליחסים בינלאומיים. במישפה המורחבת יש ארכיאולוג נוסף: הר"ר עמי מור, כנראה של הפרופסור מור. הר"ר עמי מור עובד במכון הארכיאולוגי באוניברסיטה העברית, עמד בראש מישלחת החפירות בתל-קיסלה הפלישתית.

מה "פיתאוס"?

מן קצר אחרי תחילת לימודיה בחוג לארכיאולוגיה הסכימה מור לעבוד את מימצאי חפירות הרה"בית של סבה. ביקרתי שם לעיתים קרובות, ולי אטלס הבנתי, מתוך התבוננות וחי שיבה הגיונית, שיש כשטח תגליות רבות, שעדיין לא נחפרו.

"אמרתי לטבי שחייבים להוסיף ולהפוך שם, ורק אחרי שיהיה ברור לגמרי מה מכיל השטח הזה, אפשר יהיה לפרסם את רשימותי. אין טעם לפרסם עבודה חלקית, אמרתי לו. התווכחנו הרבה. לבסוף הצלחתי לשכנע אותו שנכצע בריקות ראשוניות בשטח.

"אומנם סבי הוא ארכיאולוג רב ניסיון ובעל ידע מקיף, אבל הוא גם אדם פתוח. מערכת היחסים בינינו גלויה. אני יכולה להגיד לו כל דבר, להתווכח איתו, לחלוק על דעתו, אם כי אני נוהרת שלא לעשות זאת בחוצפה."

אילת מור ופרופסור בנימין מור קיבלו רשימת חפירות. "לוא סבי, לא היו נותנים לי רשיון", אומרת מור בגילוי לב. "אך מה רע בכך? אני יודעת לנצל את התנאים שהמציאות העמידה לרשותי."

והמציאות, כך הסתבר כעבור כמה ימים, העמידה לרשותה של מור תנאים טובים להפליא. "כבר ביום השני לחי

אך מהו תאריכו של המבנה הזה, פרט לכך שהוא קדום לימי בית שני? גם תשובה זו לא איחרה לבוא. במהלך החפירה נחשפה באחד מחדרי המבנה הקדום רצפת עפר מהודק. על הרצפה נמצאו שרידי אפר וקורות שרופים, ובין הקורות ובתוך האפר נחשפו כמה קדירות חרס גדולות שהיו מונחות במהופך. היה זה מחסן שעמדה בו כונית עץ ועליה הקדירות. עם חורבן הבניין, כשפרצה השריפה, התמוטטה הכונית על קדירותיה והייתה למאכלת אש. הכלים הם בני תקופת בית ראשון ואופייניים למאות השמינית-שביעית לפני הספירה.

האומנם נתגלתה לפנינו עדות להיסתה של ירושלים בשנת 586 לפני הספירה בידי הבבלים ונבוכדנצר מלכם? כך אפשר היה לשער באותה העת. והנה כאן, בשולי הכביש, עמוק במעבה האדמה, בסמוך להר הבית, נשקף לעיניך שריד מעבדה הטרגי של ירושלים: מבנה רב מידות מימי בית ראשון שנהרס בידי נבוכדנצר. הוא שוקם בימי בית שני ושימש מסד למבנה ציבורי, גם הוא בעל מידות בלתי מקובלות, שעתיד היה ליהרס אף הוא, בפעם הזאת - בידי טיטוס וחייליו. יד המקרה הייתה בכך שהמבנה

קטע מסיפורו של בן-דב, "חפירות הרה"בית"

אני לא גיליתי, וגם היא לא!

גם כך, מבלי להיכנס אל עולם התככים, חייה של אשה-ארכיאולוגית אינם קלים. חלק ניכר מכוחותי מוקדש לתימונים בין הבית והחפירה. כל יום צריך למצוא מחדש את שבילי-הביניים, כך שעבודתי לא תיפגע, ובתי לא תופקר. מור (30) היא גרושה, אם לבת 9.

"התמזל מזלי ועכשיו אני חופרת בעופל, קרוב לביתי. ברור-כלל החפירה מרוחקת מהבית ומאלצת את הארכיאולוגים לשהות במשך חודשים

ארכיאולוגית אילת מור

לא קל לארכיאולוגית אשה...

פירות הבנו שיש כאן משהו חדש. גילינו ריצפה קדומה, מימי בית ראשון, ואחר-כך כלים, ואז גילינו את השער. ופרופסור מור, שחפר כאזור במשך 10 שנים ולא גילה מאומה מכל זה, האם לא קינא בנכדתו?

אילת מור מצטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

מה צטחקת. "לא, מה פיתאוס? סבי הגיע לאזור בשלהי 10 שנות החפירה מעייפות. אילו היה מתחיל מכאן, כשעדיין היה מלא מרץ והתלהבות, בוודאי היה מגלה את מה שאני גיליתי. תמוה בעיניי שמי שחפר אחריו, בן-דב, לא גילה מימצאים כל כך ברורים."

טוענים כי האבנים שמצאה אינן שער. "כל המימצאים האלה מוזכרים בסיפרי חפירות הרה"בית, בעמודים 55-45. לא זו בלבד, שהיא לא גילתה, את הגן הארכיאולוגי שתיכנתי שם. אני השארתי שרידים מתקופות שונות, כדי להראות שירושלים היא עיר של עמים רבים. היא הרסה מיקוה מימי בית שני כדי למצוא תחתיו כמה כדים מימי בית ראשון.

"אינני ממורמר מהפירסומת שהיא זוכה בה. מי שמכיר את הנושא יודע כי היא ניסתה לפוצץ ברווח, וכי למעשה שמה עצמה ללעג.

"את מימצאיי אפרסם בפירסומים מדעיים, וקהילת הארכיאולוגים תשפוט מי הרציני מבין שנינו, ומי הובכפירסומת."

יחסו של הפרופסור בנימין מור לחפירה, ולגלי-השמועות סביבה, מלא רגש. את נכדתו הוא משבח בחום. "היא פיתחה את החפירה, וגילתה תמונה מצטברת חדשה בהחלט. עכשיו מבינים מהו כדיוק העופל", הוא אומר. כשהוא מתבקש להגיב על דבריו של בן-דב, הוא נמלא כעס וטורק את אפרכסתו הטלפון.

שרה לייבוויץ, צילם: ציון צפריר

החפירות בעופל (למעלה משמאל: מיסגד אלי-אקצה) ויקמח הסב?

קולנוע

סרטים

הגנגסטר החטוף

**אלברט פיני רוכב שוב — לירד
הכוכב החדש — מאתיו מודין.
בולם מחכים לסרט הזה!**

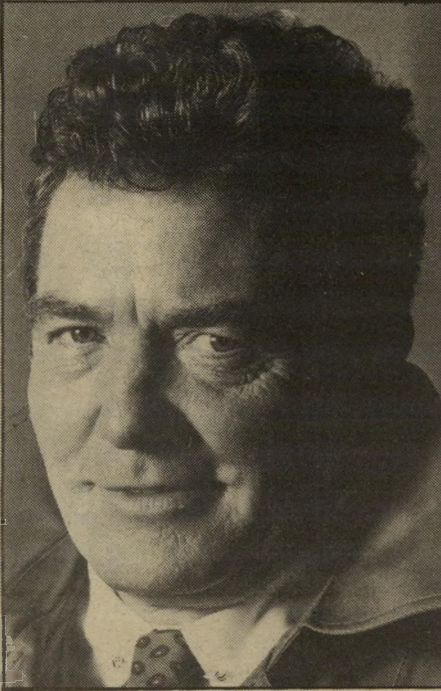
עוד מחזה שהופך לסרט. מן הסתם, כמות התסריטים המקוריים הראויים לטיפול הולכת ופוחתת, ואפילו בימאי מנוסה כמו אלן פאקולה — מי שעשה סרטים כמו המעקב, כל אנשי הנושא ובחירתה של סופי — נסחף בורם.

אומנם, הוא אומר: "הרכבה יותר קל לעבר ספר מאשר מחזה". אבל בפני הצגתו של לייל קסלר, 'תוסיס', לא יכול היה לעמוד. "עוד לפני שירד המסך, אמרתי לאשתי שיש כאן חומר אידיאלי לסרט", הוא מספר.

המחזה של קסלר הוא אחת מאותן דראמות עזות ברלתיים סגורות, הבנויות בעיקר על שלוש דמויות. במיקרה זה — שני אחים תאומים, אחד רומינאנטי והשני פאסיבי, וגנגסטר אחד שאותו הם חוטפים, מתוך תיקווה שיקבלו עבורו כופר נפש.

האח הבכור, טריט, הוא זה שיוסם ורוחף, האח הצעיר, פיליפ, הוא זה שנגרר ומבצע. ואילו הגנגסטר — כריש קטן מאוד כשוק החופשי — הוא מתגלה כערמומי ומסוכן יותר משני הביריונים הצעירים, כאשר הוא הופך בהדרגה, שלב אחרי שלב, מקורן הנתון לחסדיהם, לרמות של אב אוהב ומיטיב, ולבסוף לרודן השולט בהם.

קירות מתמוטטים לצורך ההסרטה הסכים המחזאי להוסיף כמה סצינות הפותחות את העי

שחקן פיני ונם קונסול שיכור

לילה למרחבים קצת יותר גדולים מן הבימה הס' גורה. אני יודע שאלפרד היצ'קוק הזהיר מפני פתיחת מחזות שנכתבו לבימה סגורה, פן המתח שהתרכז במקום אחד, יתפזר יחד עם הקירות המתמוטטים. אבל אני סבור, שבמיקרה זה נמנעה הסכנה.

מאתיו מודין, המופיע עדיין על בריי-הארץ כמפאטל נ'אקס, מגלם את דמות האח הבכור, ואילו קווין אנדרסון, שהופיע כבר כפיליפ בהצגה המקורית, חוזר על תפקיד זה פעם נוספת מול המצלמות.

אשר לגנגסטר — זהו אלברט פיני, שהוא מעין התגלמות חדשה של ג'יימס קאגני על הבד. בכל מיקרה, זה מה שהבימאי מצפה לראות בפיני, בסרט הזה.

לזכותו של פיני, השחקן הבריטי המפורסם, יש לומר שהוא הוכיח בעבר יכולת להיות לא רק גילגול חדש של קאגני, אלא כמעט כל דבר אחר, בסידרה של תפקידים שנעים מן השחקן השייקספירי סוג ב' בהמלכ'ש ועד הקונסול ספוגי-האלכוהול בסירטו של ג'ון יוסטון למרגלות הר הנענע.

אדם בולדווין — חיסול חשבונות עם כל אמריקה

יעילות, אבל לעומת זאת הולכות ומאבדות את צלם-האנוש בתוך בית-מיטבחים שאיש אינו מבין את פישור או טיבו. כלומר, אם בחלק הראשון מסביר קובריק מה מעוללים לנוער האמריקאי בשם איזשהו אידיאל נסתר ועילאי, בא החלק השני להוכיח עד כמה האידיאל הזה אבסורדי ואווילי. סצינת-הסיום מקפאת-הדם היא סתירת-לחי לכל אגדות האומץ העילאי שהאומה הזאת, כמו אומות אחרות, במצב דומה, אוהבת לספר לעצמה.

מדהים, מבריק והרסני

מטאל ג'אקט (רביחן, תל-אביב, אנגליה) — קשה מאוד לעכל את הסרט הזה. ראשית, משום שהוא נראה כמו עוד סרט אחד על וייט-נאם, אבל אינו כזה. שנית, מפני שיש רושם כאילו שוב עוסקים בנושאים נדושים, כמו הכנת המארינס לקרב ומעקב אחרי ביצועיהם, משהו כמו זעקת הקרב. אבל זה לא זה. ולבסוף, משום שאין בסרט גיבור כלשהו, אפילו לא שלילי, וזה תמיד מיכשול בפני ההזדהות של הקהל עם הנעשה על הבד. הלמות הכל, זהו סרט מדהים בעוצמתו, כאשר מתייחסים אליו בצורה הנכונה. סטאנלי קובריק חילק אותו לשני חלקים ברורים מאוד. בראשון, מחנה-הטירונוס למארינס, שבו שוב רים בשיטתיות מקפאת-דם את אישיותו של כל טירון וטירון בחלק השני של הסרט עובר לווייט-נאם — מין וייט-נאם למכונת-ירצח משומנת, המחורת לרובה שבידו כמי שהיד עצמה מחברת לגוף. עד כמה מצליחה מזימה זו, ניתן ללמוד מן הסצינה האחרונה שבפרק זה, בה מיישם הטירון, שהיה קורבן הרס"ר והמחלקה כולה, את כל מה שלמד קודם לכן. החלק השני של הסרט עובר לווייט-נאם — מין וייט-נאם ערטילאית, כי חלק זה צולם כולו באולפן. בווייט-נאם זו רואים רק דמויות של אמריקאים ועוקבים אחריהם בפעולה. כל מושגי הגבורה, הכבוד, המסירות והתושיה, שמהם קורצו גיבורי הקולנוע האמריקאי, מתנפצים מול תמונה עגומה ומחרידה של מכונת-ירצח שאנן כל-כך משומנות וכל-כך

אמילי לויד — מעמידה את כולם בצל

נעוריה של יצאנית

לוא היית כאן (דיזונגף, תל-אביב, אנגליה) — מי שראה את שרותים אישיים, יודע כבר שסינתיה פיין היא המאדאם המפורסמת ביותר באנגליה של שנות השמונים. עכשיו יש הזדמנות ללמוד כיצד קמה והיתה המאדאם למה שהיתה בשנות בגרותה.

דיזונגף לילאנד, שכתב את התסריט לסרט הקודם, השתמש כנראה בחלק מוקדם של התחקיר כדי לכתוב את הסרט הזה, על נעוריה של הגברת פיין, על עימותיה החריפים עם ההורים, על בריחותיה התכופות מן הבית, על נחישות-דעתה לעשות רק מה שעולה על רוחה ולעזאזל עם העולם כולו, על הרפתקת-אהבים כושלת ראשונה שלה עם גבר קשיש ממנה בהרבה (אולי הוא זה שקבע את סוג הלקוחות שלה מאוחר יותר), ועל הכרזת העצמאות הסופית והבלתי-מתפשרת שלה.

למזלו של לילאנד, הוא מצא לסרט הזה נערה בשם אמילי לויד, המעמידה בצל את כל מה שעשתה ג'ולי וולטרס בשרותים אישיים. היא בת 16, היא ניחנה בחוצפה, חייניות וחיוניות בלתי-רגילים, היא טיבועית, פשוטה, בלתי-אמצעית ונמרצת. היא יכולה לעצבן ולקומם בהתנהגותה, ויחד עם זאת קשה שלא להבין לרוחה, שלא לתפוס את המחנק שבתוכו היא גדלה ואת הרצון שלה לפרוץ החוצה, בכל מחיר. לילאנד, שעסק שנים רבות במעמד הבריטי הנמוך, בסירטי

ארבעת המופלאים — זיקפה בנוסטלגיה

זיקפת שנות ה-60

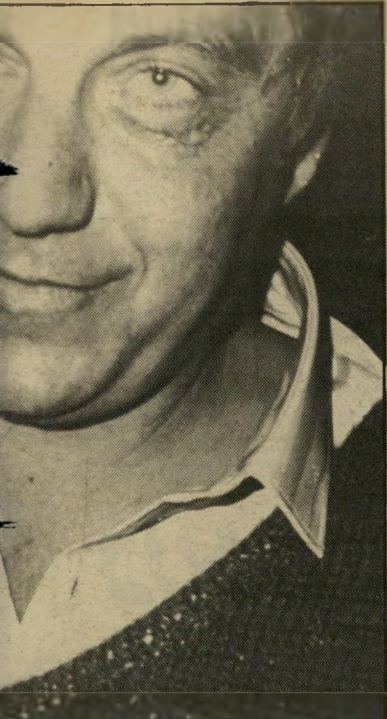
זקוף ת'אוזן (מוסיאון, תל-אביב, אנגליה) — זהו סיפור חייו של ג'ז אורטון, אחד המחזאים החצופים, המקוריים והכישורניים ביותר של אנגליה בשנות השישים, אשר נוצח על-ידי מאהבו הקנאי, כאשר כל עתידו היה עדיין לפניו.

כבן למישפחה פרולטרית, ששאב את זעמו ואת שפתו מן הרחוב הלונדוני, הדהים אורטון את עולם-הבימה המכופתר והמלוקק של בירת התיאטרון העולמי בשפתו החריפה וההמונית, בדמויותיו הבוטות ובעיטות הקבועות שבעט בכל מה שנחשב כמיסד הבורגני כמהונן, מוסרי וראוי.

אולם סירטו של סטיבן פריירס (המיכבסה היפהפיה שלי), ככל שהוא מבריק ושוטף, עוסק פחות באורטון המחזאי הכישורני ויותר באורטון הצעיר במתפרע, ההומוסקסואל שלא טרח להסתיר כלל את העדפותיו המיניות עוד בימים שבהם היציאה מן הארון עוד לא היתה באופנה, בהתנגשויות שלו עם המרובעים שאפמו אותו מכל צד, ואשר ניסו לנעלו כמיטב יכולתם מן הרגע שגילו כי מאחורי החזות המחוספסת והאלימה מסתתר מיכרה זהב.

עיקרו של הסרט הוא למעשה סיפור יחסיו של אורטון עם מאהבו הקודר והקאפריסי, קנת האליוול, ומאחוריהם — כרקע בעל חשיבות גדולה במיוחד — העולם המיוחד במינו של ההומוסקסואלים בלונדון, הפעילות הקדחתנית שבתוך חדרו השרותים הציבוריים שם, רדיפות המיטטרה אחרי עברייני

נשואין בקפו

חיים ברעם מימין, עם בתו הבכורה מנישואיו הראשונים בת ה-17 שיימה השנה את בית-הספר החדש

מיכל שדות היחצנית המצלחה, מוכרת גם כבליינית מושג בעת המכירה את חיי-הלילה של תל-אביב ל-אורכם ולעומקם. היא הצהירה שהיא חוזרת לתקופת רומי העתיקה.

הגיס הדתי החרים

חתונה חילונית ★ כולם

מפגינים כישורים ★ יום-הולדת באורווה

טנגו לגברים בלבד

חנן גולדבלט השחקן-בדרן נחשב גבר סכסי אך אשתו הצעירה והחטובה, ריבקה, מדהימה ביופיה האקזוטי. מי שלא זיהו אותה חשבו שהיא דוגמנית או יפה מקצועית.

מסיבת הבר-מיצווה של **איל שרי** לון, בנו של הבימאי הקולנוע והחיי-רונים רבי המישתתפים שהיו באופנה לפני מיספר שנים, **יגאל שילון**, היתה אירוע שקט ואלגאנטי, ששימש מקום-מיפגש למישפחה ועמיתים למיקצוע. בתחילת הערב עוד קיטרו על השלווה והארישות, אך בהמשך התעוררו כולם לחיים. **דן שילון**, אחיו של יגאל, ישב בחברתה של בת-זוגו **מירי ציביון**, שהיא בהריון מתקדם. **עדה תומר**, הבטיקאית וחברתו של המלחין **קובי אושרת**, הפגינה בגדים יפים ותיאבון רב. אמו של חתן המיצווה, **זהבה**, הפגינה גוף חטוב להפליא, למרות ארבע הילדות שעברה. וכך עברה המסיבה, כשכל אחר מה-נוכחים מפגין מה כיש לו — את כישוריו הפיסיים, האמנותיים, הכלכליים וכיוצא באלה. אותם שלא היה להם מה להראות, עסקו באכילה וצפייה בנוכחים האחרים.

נתן דטנר רקד במסיבה בחברת אשתו, סמדר. זיפי-הזקן שעיטרו את פניו עוררו שאלות, והיה מי שאמר שזה בגלל תפקיד חדש בתיאטרון. אך נתברר שהוא באבל, ולכן הוא בזקן.

שלומית אמיר המצלחה כדוגמנית בארץ ובפאריס, שבה מתגורר מר-חורה, ג'ורג', באה בחברתו של ידידה, המיסעדה אבי-אשרוב, הבעלים של בת-צילום (איתה). בחברת מוטי ש"ך

איל גפן המחזיק סיגר בפיו, מצוי תמיד במצב-רוח מרומם. כשפגש במסיבה את ידידו, הזמר יגאל בשן (בתצלום לצידו), הוא סחב אותו לרחבת-הריקודים ורקד איתו טנגו, אשתו של בשן, מיקה, הופיעה מגונדרת, סירבה לרקוד ושוחחה ארוכות עם זהבה, אשתו של יגאל שילון.

להתחתן ברבנות בטקס יהודי דתי, וערכו את הטקס בקפריסין. אחרי ששבו משם ערכו מסיבה לידדיהם. ברעם תאר נישואיו בקפריסין במקומין הירושלמי.

מימי ברעם, לשעבר צפרייר, בת ה-24, ביחד עם חיים, בעלה הטרי. גם מימי וגם חיים החליטו שאינם רוצים

ה דפנה. זו ניס. דפנה כיון, מכיוון

משה ברעם, לשעבר שר בממשלת מפא"י, שנפטר לא מכבר. אחיו הוא עוזי ברעם, מוזכ"ל מיפלתג-העבודה בהווה. חיים גם עבד בעבר בהעולם הזה. במסיבה שנערכה בירושלים הוא חגג את נישואיו למימי בת ה-24. לחיים (42) אלו הם נישואין שניים, למימי ראשונים.

את טקס הנישואין החליטו השניים לערוך הרחק מעיניהם של רבנים. הם טסו ואחר-כך הספיקו לבלות יחד בדבש בן ימים אחרים באי הקרוב. ברעם שיתף את קוראי כנ"ה העיר בסיפור נישואיו בקפריסין לפרטיו. הסיפור עורר זעם ומריבה במישפחה. דרורה, אחותו של חיים, חזרה בתשובה לפני שנים אחדות ונישאה

שקפצה כיתה. נותרו לה עוד חודשים ארוכים עד לגיוסה הסדיר לצה"ל שאותם היא מעבירה בעבודות מזדמנות. גידעון, הבן הצעיר, הוא עדיין תלמיד תיכון-מקף.

כשהתחילו האורחים להגיע לבית המשגעי בירושלים, פלט אחד מהם בבדיחה, שחיים ברעם נווראי התאהב קודם בבית, ורק אחר-כך במי שגרה בו.

בית רחבידיים, שתיקרות חרריו גבוהות, שהריצפה שבו עשויה כשטיח רב-גוונים ודוגמות, ושרהיטיו נעימים למראה, התקבצו במוצאי-השבת שעב"ר כמה מירידיהם הקרובים של חיים ברעם ומימי (עד אותו יום) צפרייר. חיים ברעם הוא עיתונאי הכותב במקומון הירושלמי כל העיר ובעיר תונים היוצאים בחו"ל. אך לחיים גם יחס מישפחתי מרשים. הוא בנו של

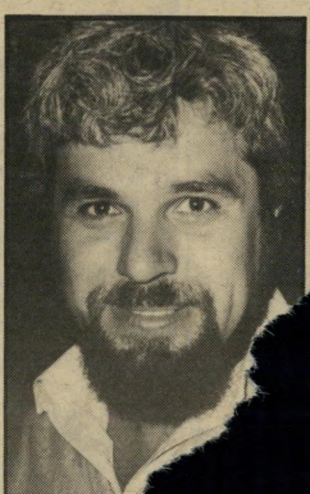
עוזי ברעם משמאל, אחיו הבכור של חיים ברעם (מימין). עוזי הוא מזכ"ל מיפלתג-העבודה. בין האחים יש לעי תים חילוקי-דעות פוליטיים, אך הדבר אינו מעיב על יחסי-המישפחה.

אי"ב יהושע הסופר (באמצע) בין רותי צפרייר, אם הכלה, ואי"ב קה, אשתו. יהושע הוא ידיד קרוב של הורי הכ"ל (מתחת): לב גרינברג, שישב בכלא מכיוון שסירב לשרת בשטחים.

בשירוף לאכרך בשם אהוד שמיר. הגיס בעל הפיאות וחובש-הכיפה כעס על הכתבה, וטען שהיא מטיפה לבני-זוג לערוך חתונות שלא כדת משה וישראל. לכן גם לא בא לברך את גיסו במסיבת הנישואין, ובמקום היתה רק דרורה, האחות.

מימי היא בתם של רותי ואורנן צפרייר. אביה משמש כמרצה בחוג לקולנוע באוניברסיטת תל-אביב ואמה פסיכולוגית. בין האורחים שמילאו את בית מישפחת צפרייר משכו תשומת-לב בני מישפחת ברעם, שכולם כולטים בעיניהם הכחולות הענקיות. מלבד חיים, עוזי, דרורה ומונחם, ארבעת האחים לבית ברעם, היו שם גם גידעון (14) ודפנה (17), ילדיו של חיים מנישואיו הראשונים. וכמוכן גרציה, אמו של חיים.

מיסעדה מנהטן הקטנה (בתצלום הי: השחקנית אריאלה רובינוביץ ברחה השחקנית קרולין לנגפורד.

גמל לארוחת-ערב

מוטי גולדשטיין, בעלה של מארגנת התצוגות פנינה גולד-שטיין, לא תיאר לעצמו במחשבותיו הפרועות ביותר, שמסיבת יום-הולדתו ה-40 תיערך באורות-סטרים, שהריון יעולם מסיבות-מפואר, ושהוא יעניא רכוב על גבו של

הרביה

דרורה שמיר-ברעם מימין, ביחד עם חיים, אחיה. דרורה חזרה בתשובה לפני שנים אחדות, מעשה שלא שימח במיוחד גם את בני מישפחתה הקרובים.

ההצגה הגדולה

ומקוריות של בעלי דימיון. סיגנון לבוש זה אינו מוגבל לחלקים מסויימים של היממה והוא נלכש לפי מצביהרוח ומזג-האוויר.

בניגוד לרור-הפאנק, שחרט על דיגלו את נס המרד והניהיליות, הרי שהחבר'ה האלה מתנערים מהמסר הזה ומאמצים לעצמם רק את הצד האסתטי, כתפיסתם, של הלבוש והאביזרים הפאנקיסטיים. מציגנים אלה שואפים ליצור קשר עם הסביבה, ומגיבים כסימפטיה ובנימוס לסובבים אותם.

המיוחד בסיגנון זה הוא ההומור, המתבטא בצירוף-לבוש מנוגדים, מפתיעים ולכאורה בלתי-אפשריים. כמו המוכרת כחנות אשר לבשה חליפה מחוייטת ואלגאנטית — ז'קט קצר עם חצאית ארוכה בעלת כפלים מצמר — אך בניגוד לכללי הלבוש המקובלים, הוסיפה חולצת-

טריקו בעלת צווארון-גולף, שיערה היה נפוח ומורס כנוסח שנות ה-60, כשסרט-ענק מעטר את ראשה, ולרגליה נעליים גבריות מגושמות. עוד דוגמה: בחורה שעברה כרחוב בשימלת-מיני שחורה וצמורה, בגר' כונים שחורים ונעלי-ערב אלגאנטי טיות, אך על פניה ציור של זריחת-שמש. שיערה היה צבוע בכל ציבעי הקשת.

הצעירה הישראלית המעוניינת להיראות כלונרנית צריכה לאמץ את הכללים הבאים:

● השיער — מנופח, מלא ומתולתל. מורס למעלה עם הרבה מוס או ספריי. הצבע יכול להיות טיבעי. אך אם רוצים שינוי בצבע,

(המשך בעמוד 29)

ראש נפוח מזכיר את שנות ה-60. הטוניקה השחורה צמודה למותניים, עם חגורה רחבה. משלימים את המראה הגרבוניס בעלי דוגמת-תחרה בצד, גבוהים ותיק גדול — הכל בשחור.

קרחת חלקית חלק מהמראה העכשווי הנפוץ בין הצעירים. ז'קט הג'ינס הכחול עדיין חשוב, אבל הפעם עם מיכנסיים שחורים בגובה הקרסול, נעליים מגושמות ותרמיל-הצד.

ההצגה הגדולה והחשובה ביותר מתרחשת העונה ברחוב הלונדוני, ולא בתיאטרונים המפורי סמים שבסוהו. הרחוב הלונדוני נותן את הטון היום כאופנת-הלבוש האבני-גארדית, ואף מקדים בכך את פאריס, מילאנו וניו-יורק.

השחקנים הראשיים בהצגה הזאת הם צעירים וצעירות אלמונים.

תמונות אלה צולמו בחצות לונדון באופן אקראי — כך נקבעת מגמת-האופנה

שהרחוב משמש להם כבימת-הופעות. זהו תיאטרון מודרני, שבו השחקנים והקהל מעורבים במידה שווה. המסרים של הצגת-הבגדים הם ניכור, מרדנות והרבה הומור. החידוש הוא שכל צעיר עד גיל 25 יכול להצטרף ללהקה, המונה עשרות אלפי איש, וגם לפתח לעצמו סיגנון לבוש אישי. מי שעבר כבר את גיל ה-25 יכול רק להשתוקק להתלבש כך, אך

בלונדון

הדפס ופרנזים שני אלמנטים חשובים באופנה של היום. חולצת-טי עם ז'קט ארוך מעליה, מיכ" נסיים רחבים מקושטים בפרנזים (מימין). השניה ממש ילדה טובה.

פנקיסטית כפריח מראה הצעירה עם ז'קט שחור מחנות יד-שניה. מתחת: חולצת פסים עם חצאית שחורה, מבד של ג'ינס, עם הגרבוניס השחורים ובמגפיים הקצרים בעלי הפרנזים, הם חלק ממראה הפאנק ברחוב הלונדוני.

האופנוענית כאילו היתה חלק מחבורת מלאכי-גיהנום, בתלבושת-תה הכסחיסטית, כשהשער המחומצן והארוך,

הז'קט מעור שחור עם שפע רוכסנים, מיכנסים-גרב הדוקים עם מגפיים קצרים. לא מראה הגוף הוא הדבר החשוב ביותר, אלא האמירה, כיצד נראים.

ניאו-קלאסי חולצה קצרה נוסח ז'ן מול גוטייה, עם מיכנסיים הדור-קיס ונעליים שחורות (מימין). מראה כללי של רחוב (משמאל). חשובים אהך המיכנסיים והנעליים.

גרשון קניספל:

בעקבות מאיאקובסקי לגרוזיה

(רשימה שלישית בסידרה)

טיביליסי (טיפליס) בירת גרוזיה במכת מקומת הגג של המלוך העיר כמו שוכנת בתוך אגן, מוקפת הרים סביב סביב. רקמות שתי-וערב של גגות פח ורעפים לסירוגין על רקע צמחיה סבוכה ועצים מאמירים אל-על. העיר חצויה על ידי נהר הקורזה.

מארחי, מפעילי אגודת האמנים של טיביליסי, מוציאים אותי לסיוור בעיר, לאורך שפך הנהר, מקום שם שיפצו מיכנים עתיקים והפכו אותם לסדנאות לאמנים. סוככים להגנה מפני השמש מפוזרים ברחבה כפטריות ססגוניות. מיכנים התקרקעיים הפכו גם כאן לגלריות, תוך גימור התקרות ככיפות אבן ופסוליות. בניינים נמוכי קומה, צבעים בגוני פאסטל, מעוטרים במיפרסות עץ עם תחרה פיליגראנית מנוסרת אף היא בעץ בשולי הגגות. בניינים ששמרו על אופיים המסורתי מזה דורות...

נתבקשתי לטור לאטליה של האמן אג'ארשווילי, מוזיקר אגודת הציירים והפסלים בטיביליסי. זה העתיק רק בשבועות האחרונים את מקום מושבו ואת סדנתו לרובע האמנים המשוּפָּך.

אנו נכנסים לבניין במיפלוס התחתון. יצירותיו של אג'ארשווילי מקומות אותנו בפתח: פסלים גיאומטריים מינימאליסטיים, יציקות גבס מסוגנות המפגינות מיומנות ושלטה. להפתעתי נושאות כמה עבודות שמות תנכיים. כך יצירה בשם "יצירת מצריים": קומפוזיציה גיאומטרית המעמדת פיראמידות עם כדורים בממדים ובכמויות משונות. אלה אמורים לייצג דמויות אדם. הכדורים מונחים למרגלות הפיראמידות במגמה אופקית מתרחקת.

כובע קסקט

רק עכשיו מתברר לי כי מוזיקר אגודת הציירים והפסלים בטיביליסי הוא יהודי. לא ששאלתי אותו על כך אך הרברים נותרו תוך כדי שיחה.

וגם מתוך צפייה בעבודה אחרת: יציקת כובע קסקט בלוי שהוכיר לי דווקא את כיסוי הראש של לנין. אני מסתכל בעבודה ומופתע למצוא בצד הכובע צללית של האות העברית שין. לשאלתי מסביר לי האמן כי נטל את ההשראה לעבודתו מכובע אביו שעלה לישראל עם אשתו, היא אה אמן, לפני 7 שנים. כל ילדי בני הווג העדיפו להישאר בגרוזיה. עכשיו, משנפטר האב, נותרה האם בודדה. השין ביציקת הקסקט הבלוי של האב באה לציין את ראשית המלה "שלום" ככלל, שייכים פסליו ותבליטיו שלו. את אג'ארשווילי לתחום "פעילויות הפנאי" שלו. את מרבית זמנו הוא מקדיש לעיצוב פנים. כששמע שביליית שנים מספר במחיצת האדריכל הגדול ניםאיר כבראזיל, גילה לי כי הוא עצמו השתיך לצוות אדריכלים סובייטי שעשה מספר חודשים בכראזיליה בהקמת שגרירות ברית-המועצות בבירת בראזיל.

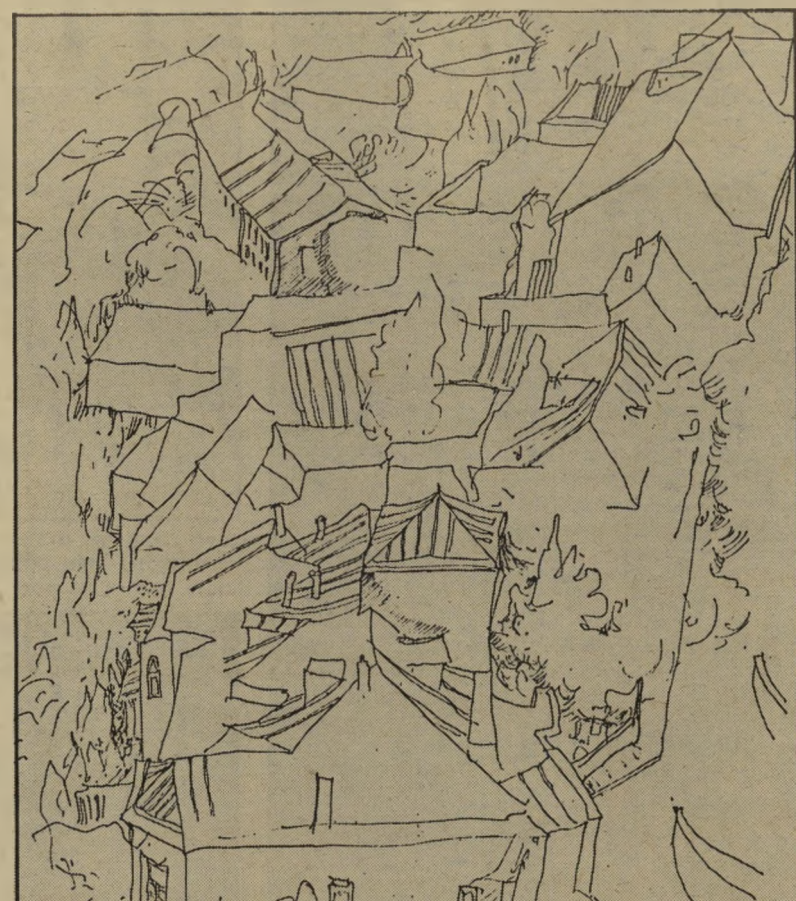
בעוד אנו סוקרים את יצירותיו הרבות ואחר עולים בגרם מעלות לקומתו העליונה של האטליה המרווח, נפתחת דלת אחד האולמות ושולחן עמוס לעייפה בפירות צבעוניים. בקובקי יין וייִן־שרף מסוגים שונים, תה ריחני וחרקי מהביל בסאמבוכאר, גיגלה לעינינו. אשת מארחנו מפצירה בנו להסב לשולחן. עוד אין סיפק בידינו לנגוס מהמיבחר הגדול של תותים, אפרסקים, שסק עסיסי, דובדבנים בגוונים שונים, ולטעום מגביעי היין הגרוזיני הנפלא. והמארחים כבר מפצירים בנו לעבור לחדר סמוך. במרכז חדר המגורים שאליו אנו נכנסים ניצב לו שולחן ענק ועליו צלוחיות של מעדני תיקרובת מקומית. מעדנים לכל חזק ולכל טעם. תערובות ציבעוניות, גבינות צאן, כשרים משופרים על שיפורים, הכל ערוך מתוך תשומת-לב לרושם החזותי. אכן, תאווה לעיניים לא פחות מאשר לחיך!

אנו "תופשים עמדות" לקראת ההסתערות והנה עולים במדרגות אורחים נוספים ששמע המבקר מישראל הגיע לאוזניהם. נאספת כבר דה שלמה הכוללת את המשורר הובאשווילי; במאי סרטיס ובעל תוכנית קבועה בטלוויזיה המקומית, אדם בשם ספאישווילי; וכן צעיר בשם אמאשווילי, שעליו נאמר לי כי הוא אחד המתרגמים המבריקים ביותר ברוד הצעיר והוא שולט בלשונות רבות — ואף בעברית יש לו ירידע בסיסי...

כאן, בחרר שבטיביליסי הגרוזינית, והכל זוכרים את האיש ואת מפעלו.

הם גם מנצלים הזדמנות זאת כדי לציין את העובדה שזאמו הגיעו ראשוני היהודים לגרוזיה, במאה הרביעית לספירה, שררו בינם לבין סובכיהם יחסי שכנות מצויינים. יצויין כי האוכלוסיה המקומית מעורבת: תמצא ביניהם נוצרים אורתודוקסים, אתיאסטים, מושלמים, ארמנים — ויהודים. לדיכרי מארחי, מעולם לא היה גילוי של איבה כנגד המיעוט היהודי בארץ — וזאת במשך אלף וחמש מאות שנות דרוקים או רב-יקיום. אכן, עובדה הראויה שתיזכר.

אם רצונם של חלק מהיהודים להגר לישראל מתקבל בגרוזיה באורה שונה לגמרי מזה שברפובליקות אחרות בברית-המועצות, בהן מתייחסים לתופעה זו כאל עריקה.

טיביליסי: מראה מלמעלה, רישום גרשון קניספל

האם לא נדרו שתיים מן הרמויות הנערצות ביותר בדבריו ימי גרוזיה נדר לעלות לארץ הקודש ולהיטמן בעפרה לאחר מותם? ואכן, בירושלים קבורים — על פי המסורת — גם המשורר שוטה רוסטאבלי עצמו, וגם ה"צאריסה" (הצארית, ולא אשת הצאר!) במר הנערצת בכל אשר תפנה כאן אשר שלטה בארץ שלטון בלי מצרים במאה ה-12. לפי המסורת, הובאו גופות שניהם לירושלים במסעי הצלב ונטמנו בה אך איש אינו יודע את מקום קבורתם...

שוב ושוב חוזרים מארחי ומרגישים כאונוני כי מסורת תרבותם קשורה בטבורה ב"ספר הספרים" שאורזו משובצים בפאר יצירות ביואנץ על גלילי קלף עתיקים, וכן על כתלי הקתדרלות הביוזנטיניות בהן ביקרתו מאוחר יותר ברדכי מטיביליסי לקוטאסי. שוב ושוב נוכחתי כי דיבריהם של מארחי לא היו בגדר מחוות ידירות סתם.

ועם זאת — איוה מארחים נפלאים, גלויי לב, טובי מזג ונדיבים כל כך. לעולם לא אשכח את קבלת הפנים שערכו לי בטיביליסי.

יוצאים לקוטאסי

למחרת יצאנו בדרכנו לקוטאסי, שבקירבתה שוכנת העיר או העיירה הגרוזית הקרויה על שמו של מאיאקובסקי.

אנחנו עושים את דרכנו במכונית. הדרך עוברת טבעת רצופה של הרים, לרגליה גיאיות, וגשרים למכביר. ערבות הטובלות כולן בירק ושטיח דשן ורדן כקטיפה בגוני ירוק פרוש על הכל. כאילו עטפו את כל הנוף הכביר ביריעת מחלצות מוריקה המחליקה על הרים וגיאיות והופכת הכל לתבליט מנוכרומי אחד — או כמו טיאטא כאן מיהוה הכל אל מתחת למרבד ירוק אחד.

המכוניות הנעות על הכביש הן היחידות

המפירות את שלטונו של הירוק. משום כך הן גם מושכות את העין כשהן חולפות על פנינו. על פי רוב, אלה הם כלי-רכב אחרים במראם, יוצאי ארבעה קווי-יציור, חסרי כל ברק והידור. "כל עבודה" שאינם מנקרים את העין, ולא "סימלי סטאטוס"!

הן תמיד מלאות עד אפס מקום. על גגותיהן קשורים ברישול-מה ובצורה הנראית מאולתרת פריטי ציוד שחיבי להספיק לצורכי המשפחה למשך סוף השבוע... יש איוו תחושה של נזירה שווה לכך.

כל פינה, כל תחנת דלק, חיותות בתי-החרושת שאנו עוברים על פניהם, כותרות הגשרים, מיפגשי צומת, הכל מנוצל לשילוב יצירות אמנות. לפעמים זהו תבליט ברונזה ענקי הנשקף אלינו מעל כותרת גשר, לפעמים תבליטי קיראמיקה ופסיפסים בתחנות דלק ובמיסעדות. בצידו הדרך, ליד כל מיתקן שתיה — וכאלה יש רבים מפוזרים לכל אורך הדרך — פיסלי אבן או פסלים יצוקי מתכת. אינספור יצירות אמנות מפוזרות בדרך מטיביליסי לקוטאסי.

אבל לא רק זה שונה ומייחד את המקום. גם הקצב שונה כאן. אין תחושה של בהילות, של תאוצה עצבנית, הכל מתנהל לאיטו, כמו ב"סלו מושן". הנהגים אינם נחפזים לנצל פריצה, להידחק, לעקוף. יש זמן לתומי חשבתי כי פרות קרושות קיימות רק בהודו. נוכחתי שטעיתי. הן קיימות גם כאן. בשלווה שלא תיאמן הן חולפות לה על פני הכביש, חוצות אותו, ובעדרים, ואין פוצה פה וצופר. עולם כמינהגו נוהג.

והסיפור הזה נמשך וחוזר כאן על עצמו לאורך 250 הקילומטרים המפרידים בין טיביליסי לקוטאסי, ועוד כחום היום. והימים אכן חמים מאוד.

חמים מאוד מאוד.

אסון טבע

לאורך כל הדרך פגשנו בצידו כבד המצניח גושי בטון עצומים בשולי הגשרים, הואריות, וכן במקומות אחרים שבהם נצטרכו כמיות גדולות של אבנים וגושי אדמה. מארחינו סיפרו לנו שמכת טבע איררה בממדיה נחתה השנה על גרוזיה.

בראשיתו של החורף ירד שלג כבד שהצטבר בקורקודי ההרים העצומים האופייניים כל כך לטופוגרפיה המקומית. ומעשה שטן: אחרי קור של 40 מעלות (צלזיוס) מתחת לאפס, הופיעו לפתע פתאום "ימי חמסין" עם טמפרטורות של 40 מעלות פלוס; ימים שכמותם נדירים כאן גם שרוב הקיץ. התוצאה הבלתי-ימנעת היתה הפשרת-יבוק של מטעני קרח עצומים ומיצבורי שלג שהצטברו בשיאי ההרים, ושיטפון אדירים שסחף עימו סלעי בראשית ומפלי אבן וגושי ארמה אשר כיסו את פני השטח שלמרגלות ההרים. תושבים רבים נותרו ללא קורת-גג, ומחצית היבול של הארץ כולה אבד מתחת לשיכבת הסחף.

אם להודות על האמת, לולא נתקלנו שוב ושוב בצידו המיכאני הכבד ובגושי הבטון האדירים אשר הוכאו לכאן בכיוונה "לרפד" את שיפולי ההרים ולצייד אותם בחגורות בטחון שתפקידן לתמוך במורדות ההר ולהגן עליהם מפני התדרדרות אסון טבע כזה, או לפחות להפחית את נזיקו, לא היינו מנחשים שרק לפני כמה חודשים אירעה כאן פורענות בהיקף כזה.

עוד בפרוורי קוטאסי אתה מגלה את הבנייה הכפרית מעץ הזכורה כה יפה מן התיאורים שבספרות הרוסית הקלאסית: צירוף של קורות עץ, לבניכ אדומות ולבנות בגילופים עיטוריים המזכירים לך שאתה נמצא למעשה בחלקה האסייתי של ברית-המועצות.

הצמחיה הצפופה מזכירה דווקא נוף טרופי מוריק. מכל עבר, הנהרות ונחלים, יערות ועצים שונים ומשונים שכמותם לא ראית מעודי: שגן עץ אינו דומה לחברו. לרגע נדמה שהגיעת לזמן הערן האבוד. מיבני עץ וביקתות עץ. "על כפיים" מפוזרים לרגלי הנהר.

המכונית עוצרת. היגענו. אנחנו בקוטאסי. במקום כבר ממתנים לנו שני אמנים, נציגי איגוד האמנים המקומי. במקרה או שלא במקרה, שניהם פסלים, עוסקים באמנות מונומנטאלית.

ללנוס את פושקין...

אך היגענו וכבר אנו מוזמנים לאטליה שבו השנים עוברים. המרובר כסידנא גדולת-מידות וגבוהה במיוחד, כדי לאפשר עבודה על אנדרטות מנתשאות ולגובה. דגמי פסלים קטנים וגדולים מפוזרים בכל עבר. האור מסתנן מלמעלה. אחד האמנים עוסק עתה בהשלמת פסל גדול מברונזה המוקדש ל"סימפוניית הניצחון למחפיה האוקטוברית".

מרדכי וענונו:

אני המרגל שלך!

השכוע פורסם רישמית כי מרדכי וענונו, האסיר בכלא-אשקלון, זכה בפרס „האגודה לשיפור איכות החיים בעולם“, המכונה גם „פרס-נובל האלטרנטיבי“. טקס הענקת הפרס יתקיים בפרלמנט השוודי, יום אחד לאחרי הענקת פרס-נובל לשלום המקורי. שלושת חתני הפרס הנוספים, מלכר וענונו, מומחה אמריקאי לבעיות הרעב בעולם, פיסיקאי גרמני הלוחם בהפצת הנשק הגרעיני ואירגון אקולוגיסטי כהודו. וענונו נמצא ראוי לפרס על ש„גילה אומץ-לב אישי, בהציעו את נאמנותו למין האנושי מעל לשיקולים אחרים“.

הוועד הישראלי למען פומביות מישפטו של וענונו ערך לפני חודש מישמרת-מחאה בפתח בית-הדישפט המחוזי בירושלים. מדיניותה הגרעינית של ישראל, אומרים, חשובה מדי וגורלית מכדי שתישאר חסויה מאחורי מסך של סודיות. בין הסיסמות בהפגנה: „לא וענונו מסוכן — הפצצה מסוכנת“, „הציבור חייב לדעת“ ובאנגלית: Let My People Know.

הוועד גם הוציא לאור כרוז ובה טקסט ספקי-שיי-ספקי-פרוואי שכתב מרדכי וענונו בבית-הכלא. להלן הטקסט בשלמותו, בלא ניקוד ובציון סופי השורות, כפי שכתבו וענונו והוא מופיע ככרוז.

אני הפקיד, הטכנאי, המכונאי, הנהג, / אמרו לו תעשה כך וכך. אל תסתכל / ימינה שמאלה, אל תעיין בדף. אל תסתכל / על כל המכונה. אתה אחראי רק על בורר / אחד. אתה אחראי רק על חותמת אחת. / תתעסק רק בעניין אחד. אל תתעניין / בדברים שהם למעלה ממך. אל תחשוב / במקומנו. טע. תמשיך לנסוע, הלאה. הלאה. / חשבון הגדולים, החכמים, המבינים בעתידנות. / אין חשבון. אין פחד. הכל עובד, / דופק. / הפקיד הקטן שלנו הוא עובד חרוץ. / הוא טכנאי פשוט. הוא הקטן. / כמו כל הפקידונים, אוזניים להם ולא ישמעו, / עיניים להם ולא יראו. ראש לנו ולא לקטנים.

ענה להם, חשב לעצמו, בינו לבינו / האזרח הקטן. האיש עם הראש / אבל לא קטן. מי כאן הבוס, מי יודע / לאן הרכבת נוסעת? / איפה הראש שלהם. גם לי יש ראש. / מדוע אני רואה את כל המכונה / מדוע אני רואה את התהום / האם יש נהג לרכבת הזאת? / הפקיד הנהג הטכנאי המכונאי הרים / איזו מפלצת. / לא מאמין חזר שישף עיניו ואכן — / היא בסדר. אני בסדר גמור. / אני אכן / רואה מפלצת. אני חלק מהמערכת / אני / חתמת על הטופס הזה. / רק עכשיו אני קורא / את המשכו. הברור / הזה הוא חלק מפצצה. / הבורג הזה הוא אני. איך לא ראיתי / ואיך אחרים ממשכיכם להבריג. / מי עוד יודע. מי ראה, מי שמע / המלך אכן עירום. אני רואה אותו. / מדוע אני.

זה לא בשבילי. גדול עלי. / קום קרא. קום והודעת לעם הזה. / אתה יכול. אני הבורג, המכונאי, הטכנאי. אתה כן. אתה הסוכן החשאי / של העם הזה. אתה העיניים של המדינה. / סוכן מרגל גלה מה ראית. גלה לנו / מה המבינים, החכמים, מסתירים מאיתנו. / אם

אני המרגל שלך

מאת מרדכי וענונו

אני הפקיד, הטכנאי, המכונאי, הנהג, / אמרו לו תעשה כך וכך. אל תסתכל / ימינה שמאלה, אל תעיין בדף. אל תסתכל / על כל המכונה. אתה אחראי רק על בורר / אחד. אתה אחראי רק על חותמת אחת. / תתעסק רק בעניין אחד. אל תתעניין / בדברים שהם למעלה ממך. אל תחשוב / במקומנו. טע. תמשיך לנסוע, הלאה. הלאה. / חשבון הגדולים, החכמים, המבינים בעתידנות. / אין חשבון. אין פחד. הכל עובד, / דופק. / הפקיד הקטן שלנו הוא עובד חרוץ. / הוא טכנאי פשוט. הוא הקטן. / כמו כל הפקידונים, אוזניים להם ולא ישמעו, / עיניים להם ולא יראו. ראש לנו ולא לקטנים.

ענה להם, חשב לעצמו, בינו לבינו / האזרח הקטן. האיש עם הראש / אבל לא קטן. מי כאן הבוס, מי יודע / לאן הרכבת נוסעת? / איפה הראש שלהם. גם לי יש ראש. / מדוע אני רואה את כל המכונה / מדוע אני רואה את התהום / האם יש נהג לרכבת הזאת? / הפקיד הנהג הטכנאי המכונאי הרים / איזו מפלצת. / לא מאמין חזר שישף עיניו ואכן — / היא בסדר. אני בסדר גמור. / אני אכן / רואה מפלצת. אני חלק מהמערכת / אני / חתמת על הטופס הזה. / רק עכשיו אני קורא / את המשכו. הברור / הזה הוא חלק מפצצה. / הבורג הזה הוא אני. איך לא ראיתי / ואיך אחרים ממשכיכם להבריג. / מי עוד יודע. מי ראה, מי שמע / המלך אכן עירום. אני רואה אותו. / מדוע אני.

זה לא בשבילי. גדול עלי. / קום קרא. קום והודעת לעם הזה. / אתה יכול. אני הבורג, המכונאי, הטכנאי. אתה כן. אתה הסוכן החשאי / של העם הזה. אתה העיניים של המדינה. / סוכן מרגל גלה מה ראית. גלה לנו / מה המבינים, החכמים, מסתירים מאיתנו. / אם

אין אתה לנו תהום לנו / שואה לנו. אתה ורק אתה יושב / על ההגה ורואה את התהום. / אין לי ברירה. אני קטן, אזהר, עמך / אבל אני אומא את חובתי. אני שמעתי. / את קולו של מצפוני ואין לאן לברוח. / העולם הוא קטן. קטן לעומת האח / הגדול. / הנני בשליחותכם. הנני / ממלא את תפקידי. קחו את זה / ממני. בואו ושיטו. / הקלו מעלי את / המשא. שאו אותו יחד איתי. המשיכו / את מלאכתי. יעצרו את הרכבת. תרדו / מהרכבת. התחנה הבאה שואה גרעינית. / הספר הבא, המכונה הבאה, לא. אין דבר כזה. עיצוב הכרוז: אביבה עינגיל. כתובת הוועד: ת"ד 1371, תל-אביב 61013.

לפני שנים אחדות לקה גת בשבץ מוחי, בעזרתה הבלתי-נלאית של חברת-החיים, הצייר רת רחל שבית, חזר אל עצמו ואף החל מצייר שוב. בשנה שעברה פרץ אלמוני לסטוריו שלו בצפת וגנב חלק מציריו. ואכן, בעיקבות התערוכה המרשימה במוסיאון-ישראל והקטלוג הנאה שלה — וזה אותה, החלה התעניינות ערה בציריו — כנראה גם בין הגנבים.

גת הגדיר עצמו כ„צייר של צבע“. אהב את נופי הארץ והירבה לציירם. גם בצירי העירום

אליהו גת: אהב צבע, נוף ואנשים

הגדולים שלו השתרש בנוף ישראלי טיפוסי כבדוק. בחזית הציור היה מציב לעיתים קרובות מגש ובו פירות העונה. את חודשי הקיץ היה מבלה בחברת רחל בביתם שבצפת. בחורף היה חוזר לתל-אביב. באחרונה הירבה לשבת בקפה פראק, בין ידידיו. החל מצייר כגיל מאוחר יחסית, בן 26. לפני כן היה ימאי. בשנות השישים זכה במילגה ולמד כמה שנים בפאריס. הוא יחסר לנו.

עורך נתן זך

ואגב, בית-קפה הטיפוזה, מקום בו נתרששה הסניגור הופך אטיאט למשולש כרמורה בחיי הסיפרות העברית: מכל שלושה או ארבעה סופרים ליד הבר, שניים תמיד רבים. שיינפלד וסברדליק. לאור ולפיד.

ציפורי צל וציפורי פלדה

לכאורה, צפוי היה שיתחולל סכיב סיפור החדש של דרנבניה סרי ציפורי צל אותו מחול שדים וולגארי, פסול וחסר תרבות שהתחולל סכיב סיפור של רודר גרוסמן, שנה אחת קודם לכן: וואלם הפעם נתהפכו היוצרות ונתקיים סכיב הספר מישח ג'נטלמן, הוגן ומכובד, כאשר כל מבקר ממשיך ומשלים את דיברי ההלל של קורמו, וכל רצוננו מצרף, בתורו-הוא, את דובר-כנייה-שגותיו-שלו בקצב הטאגו. ייתכן שהשינוי המפתעי מבוסס על לקח כלשהו שנלמד מ„מיקרה גרוסמן“ (אשר הספיק בינתיים ליהפך מציפור צל לציפור פלדה), בו נתברר והוכח מעל האבה הוליד, בסופו של חשבון, תוצאה הפוכה בתודעת הציבור, ואף הכפיל את סיבובי המדחף של פייסום הספר, לממדים חסרי תקדים. ייתכן גם כי הפעם, בניגוד לפעמים קודמות, לא נופנף שום סמרטוט ארום בזירת פרים זו. לא נשמע גם קולו של מנחם פרי, אותו פרופסור חריף, בעל גנרטור סיפורתי, הנוהג לייצר גם אנטאגוניזם חשמלי אצל קולגים ואנשי סיפורת מסוימים. וכמעט באותו עניין: לולא פרשת פוגל האחרונה, עשוי היה קיץ 1987 להיחשב אצל פרי כאחד הקיצים הבודדים בשנים האחרונות, בו עלה בידו להיחלץ ממעורבות שבעל-כורחו כשעי-וריה סיפורתית כלשהי. **שמעון צמרת**

אמנות

מותו של צייר קול אלמוני הודיע בטלפון: הצייר אליהו גת מת בצפת! אחד מבחירי האמנות הישראלית הלך לעולמו, בן פחות משישים וחמש שנה.

עוקצניים וסרקאסטיים, אשיר, אף כי כמתחתם עמדה חינוכית ישירה, הם מוחייבות המוסרית גבוהה, השפעתם חיונית וכישרונם הסיפורתי הוכח. לפי שעה, ככל הידוע, יצטרכו הם ושכמותם, לעמול הרבה כדי למצוא את הדרך אל לב אמות-הימיה של הממונה: איש הנוך העם.

קו האל"ם וקו התא"ל

מספרים על רפול, הרמטכ"ל לשעבר, כי לאורך כל הקריירה שלו, מעליתו מדרגה לדרגה, יכול היה לשמוע — ממש לשמוע! — מפי רכילאים למיניהם, כי זוהי אכן דרגת הקצונה המקסימאלית שאדם כמותו מסוגל להשיג. כך, כאשר ענד את דרגת הסיג"מ, בהיותו בן ח"י שנים, וכך כאשר זכה לדרגות קצונה בכירות, אל"ם תא"ל, בהיותו בן ל' ומ' שנים. עתה, כאשר מגיע יוסי קריים, בריצת „המאה פרוזות“ שלו אל אחד מקווי הגמר — קו האל"ם או קו התא"ל — ניתן להשוות בין השניים, לפחות מוזוית זו של ההתייחסות הסכיבתית כלפיהם: התייחסות קשה, עויינת ומנוכרת, ולהסיק מכך כי חוק „הכלבים הנוכחים והשיירה העוברת“ הוא חוק שאיננו מתיישן. מה לא נאמר על יוסי קריים בדרכי הפרוזה שלו? איזה קשמים — וקשמים של ממש! — לא נערמו לרגליו מפרוזה לפרוזה? והוא — כאילו נתחוק מעמדת החרימה זו, רבב בשלו והמשיך עד הלום, עד החוברת ה-100, אף שמדובר במה הראשון שהונהג בלבר. נראה כי בני אדם מסוגו של קריים, רפול ודומיהם, בלי כל קשר אל תחום עיסוקם הספיציפי, מגיעים אל יעדם בדרך מקורית — לא באמצעות מעלית האחמ"ם ולא במתלהק הראשונה, אלא באמצעות טיפוס על הקירות החיצוניים, כבהריהוים או באשון-הליל. לפיכך מתאים לכיכר, שדווקא במסיבה לרגל הופעת פרוזה מס' 99, שנערכה בבית-הסופר, דווקא שם ולא במקום אחר, תרחש סצנת-היחידים בין המשורר יצחק לאור, אשר גם ממנו, כידוע, נמנע מלהשתמש במעליות האחמ"ם, לבין יוסף לפיד, אשר כיסאו במחלקת הראשונות יצוק ומולחם.

אין ספק, האיש יודע את מלאכתו. השליטה בחומר מרשימה, ניכר גם דיקדוק רב בעיצוב הפרטים של הסוס המהווה חלק מן האנדרטה. זה ניצב על שתי רגליו האחוריות הרומטיות דרקון שמבטא את „כוחות השחור“. רמות נשיית המסמלת את „המוזה“ נאחות ברעמת הסוס בירה האחת ומנצחת על קצב הדירתו בירה השניה. למען האמת ייאמר: הפרופורציות הולמות את הנושא. החללים הנפערם בין הצורות באורה דינאמי גורמים עניין ואפילו מתח. ואף על פי כן מורגשת גם כאן הנימה המאיינרטיטית המאפיינת אנדרטאות ופסלים רבים שראיתי במקומות ציבוריים — עד כדי אובדן זהותו של האמן כידור.

נזכרתי בדברים שהשמיש מאיאקובסקי כנגד שוללי צורות הביטוי החרישיות אותן טבע: „אתם תהיו מוכנים ללעוס את פושטתן ואותן לרמונטוב לעיפה. העלאת-גירה אופיינית לבהמות, ואילו אנחנו שוקרים על מציאת צורות ביטוי הולמות למציאות העתידית!“

אכן, ארוכה הדרך... וגם קצרה. הנה אני מצטט את מאיאקובסקי בקטאיסי שבגרווי, במרחק כה קצר מן העיירה שבה נולד והנושא היום את שמו. מי היה מאמין?

תרבות

קקטוס ואקליפטוס

ההחלטה על הענקת פרס ישראל לחיים גורי ולמשה שמיר, שני אקליפטוסים עתירי שורשים, הנושעים במרכזה של תרבות הרוח והיצירה הישראלית, שניים (שניהם יחד וכל אחד לחוד) אשר, לכל הדיעות, אינם מאיימים על שום קליקה סיפורתית, זוג יוצרים פוטיביים, בעלי עמדה סיפורתית „פראגמטית“ וגישה אפיפיורית המאמינה ביכולתה של היצירה להנך לערכים באמצעות קומוניקציה ישירה, ובכך, ההחלטה ה„גל“ הספיקה לשחרר, מעל דפי המוספים הסיפורתיים, אנהות הקלה רבות בצורת מאמרי-שבח לזוכים ומאמרי-הודיה לשופטים, והצליחה להעמיד קונסנטוס תיקשורתי רחב ומגוון.

אבל קומפוזיציה של זוכים בפרס דורשת, אף היא, לא אחת, הברקה, מקוריות ואומץ-רוח. וההחלטה הנוכחית לא הוכיחה שימוש יעיל כנתונים אלה. הנפוך הוא, שני הזוכים אשר גם בשל היותם בלתי שנויים במחלוקת בסיפורת העברית, נמצאו ראויים לעמוד, ואולי אף שלא כטובתם, בקריטריונים החברתיים-הפוליטיים של הממונה החדש על פרסי ישראל במישרת-החינוך והתרבות, ד"ר רב גולדברג, איש העומד בראש מוסד בו מנשבת רוח של תרבות סינתטית, „קבילה“ ובו נשקלים שיקולים שאינם תמיד מכוונים דווקא לפרס זה או אחר.

זאת ועוד. רגשות ההקלה הגל נובעים, כך נראה, גם בשל האפשרות — הניתנת כשפע בהורמנות זו — לנתח ולהבליט דווקא את הויכוח הסוציפוליטי אצל שני הזוכים, תוך דילוגימה על הויכוח הסיפורתי, ובכך, כביכול, להציג את הבחירה, אף שבפרס לסיפורת עסקינן ולא בפרס פוליטי. הדבר מתקשר, לדעת, גם במה שמכונה בעגה התרבותית „קינאט-סופרים“ וליתר דיוק: חדרת סופרים.

דומה כי בר הקינאה בוער בעצמות כולנו 365 ימות בשנה, בלא הברלי גיל, מין וגזע. דומה כי יתר מכל מציקה לנו, הסופרים, המראתם החרה מדי של עמיתים וחשפתם המהירה של כוכבי סיפורת חדשים. לפיכך, מתקבל רושם, כי שום סופר אשר כוחו כמותניו, והוא צעיר, מוכשר ומבריק, לא יזכה בפרס ישראל מהסוג ה„גל“, אלא לאחר שיעבור את שיבטת מדורי הגיהנום, לאחר שתאכלה האש ולאחר שגייע חרוך ומפוחם אל קו המטרה. וכך, בעורמה עקיפה, ובתחבולה חוקית שיש עימה היגיון על זכויות סוציאליזם כמוסדות ציבור, הופך כל העניין לפרסיות-נחומים ולא לפרסיה-הצדקה, ובלשון פורמאלית: פרס על מיעל חיים, פרס המושתת על קריטריונים, לפיהם שום משורר לא יזכה באגוים, אלא אם יאבד תחילה את כל שלושיהם שתיים שניו, ויחשוף את חניכיו הריקים לעיני כל. מדוע אין מחולקים פרסי ישראל גם ליוצרים צעירים ומצטיינים: מדוע יש להמתין עד שהללו יעברו תחת לגלגלי כל המכשפים הכולים נקל לשער מהם? הנה נכתב באותם מוספים סיפורת וכידי אותם מבקרים ועסקנים, אילו הוחלט להעניק את פרס ישראל לכיכרי סיפורת אחרים: למאיר ויזלטיר ולחנוך לזין למשל, זוג קקטוסים שנונים,

הביזבוז חוגג בתנועת המושבים

ליפו זה עתה מכוניות ונתנו 120 305 חדשה בעלת מזגן, במחיר 38 אלף שקל כל אחת.

המוסדות החברתיים שישראל הראל ממונה עליהם פורקו ואינם, בגלל הדי מסבר הכספי. קודם כל היה אנפי ספורט, אגף השתלמויות ופעילות חב' רתית. גם המוסדות הכלכליים שנחמיה גנות ממונה עליהם חוסלו. המוסדות, מת'ם והביטוח ההרדי, פורקו. שני הסגנים חסריתעסוקה.

תנועת המושבים מחזיקה כיום ב-80 כליירכב למה שקרוי שליחי התנועה. בין השליחים, למשל, **יובל אלוני**, העובר כעורך לשר-אנון, **יצחק נבון**. הרכב המשמש אותו כמישרר החינוך הוא של תנועת המושבים.

הכרהכנסת **אפרים שלום**, המ' קבל עבור אחזקת רכב מהכנסת, מחזיק ברכב של התנועה. כליירכב אחרים ניתנים לחברים של הממונה על המוס' דות נחמיה גנות, כמו למרכז מושב חניאל, **יוסי קפסידר**. מנכ"ל מקו' רוח, **יחזקאל זבאי**, מחזיק ברכב של תנועת המושבים באחרונה החליפו לו את הסובארו כסי'טראן חדש.

האבטורד של הביזבוז בולט במיקרה של סגןהמוזכיר, נחמיה גנות. הוא מור' נה כנציג המושבים יוצאירומניה, אולם הוא עצמו ממוצא פולני, והמושב שלו מורכב ברובו מיוצאי'תורכיה. הוא עצמו חיב 30 אלף שקל לתנועה, ובכחירות האחרונות לא נבחר לוועד המושב שלו.

האחראים לניהול תנועת המושבים הוכיחו את הגניוס היהודי. בריחה יהו'

300 מושבי תנועת המושבים שרר' יים במשבר כלכלי חמור, אולם הני' הלת'תנועה מתנהגת כאילו דבר לא קרה.

כשני שלישי המושבים, חברי התי' נועה, מסרבים לשלם את המיסים לתי' נועה זה יותר משנה. הנהלת התנועה ממושיכה לשבת בבית-מישרדים יקר, ברחוב לאונרדו רהיונצי' בתל-אביב. שווי הבניין הוערך לפני שנה על ידי שמאי בשלושה מיליון דולר. כבני' יין יושבים עד היום 70 עובדים מקבלי' משכורות, כמו לפני המשבר הכספי הנורא.

לתנועה שני מזכירים. האחד, **גדליה גל**, חבר כפריותקין, הרוצה לרשת את מקומו של **אריה נחמקין** בכנסת, ולכן מעוניין להחריף את המשבר ולראו' כי האסם יהיה נחמקין. המזכיר המקביל הוא **יוחנן דניאל** ממושב מסילת-ציון.

לכל אחד משניהם יש לישכה, ובכל לישכה מזכירה ופקידות. לכל מזכיר כללי יש גם סגן. האחד, **ישראל הרצל** מבאר' טוביה, ממונה על המוסדות החברתיים, והשני, **נחמיה גנות** ממושב בורגתא, אחראי למוסדות הכלכליים. גם לכל סגן יש לישכה, ובה מזכירה ופקידות.

לכל מזכיר וסגן משלמים עבור אחזקת טלפון בבית, חשבון-הוצאות לאימוגבל, חשבון-אירוח לאימוגבל ב' מיסערות בית-הפרקל'ס ופס'פס, הרי צאות-לינה לאימוגבלות במלון טיו' בתל-אביב, ורכב צמור. לארבעתם התי'

המכונית של גדליה גל מעוניין במשבר, כדי לסלק את נחמקין מהכנסת

המכונית של נחמיה גנות פולני ממושב של יוצאי' תורכיה מפפל בעויל רומניה

התמוטט, יש 1500 לקוחות, ששילמו תמורת סחורות שלא קיבלו. מת'ם חיבת לבנקים 20 מיליון דולר, ואין סיכוי לגבית הכסף. כך ממושיכים ראשי התנועה לחגוג, כאשר האוצר צריך עתה לשלם את חובות התנועה.

דית עתיקה אומרת כי בשלושה דברים אי-אפשר להפסיד: בכנאות, בכיטוח ובזנות. כק שן חי של התנועה נסגר בגלל חובות ור' 100 עובדיו פוטרו. הכיטוח ההרדי של התנועה נסגר, אחרי שצבר חובות של 40 מיליון דולר. למת'ם, מיפעלהמכירות של התנועה,

כלל: המדינה זה אני

בראשונה בתולדות המדינה הס' כימה ממשלת-ישראל כי ייתתם הסכם מיסחרי בינה לבין מדינה אחרת, כאשר במקום מדינת-ישראל תחתום על ההסכם חברה פרטית. מדובר בהסכם בארטר (חילופי-סחורות) בין ישראל ובראזיל, כאשר מצד בראזיל חתם על ההסכם המישרד הממשלתי האחראי לסחר, ואילו מצד ישראל חברת כלל, כנציגה הישראלית של חברה בשם מריי, שלה הוענק המונופול המיסחרי של ישראל בבראזיל, לחיית הלסרין.

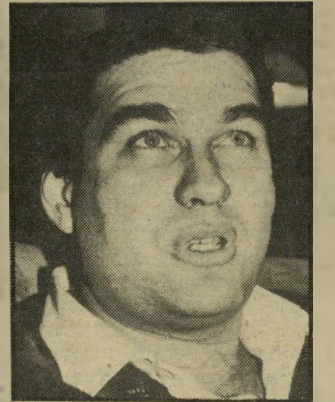
יהודי תושב סארפאלו, שהיה נציג קבוצת אייזנברג בבראזיל, ולחוליו **קואמברא**, שהיה מנהל מחלקת התעשייה בנגו' לסחר חוץ הממשלתי בבראזיל. היקף ההסכם הוא 20 מיליון דולר-לשנה. ב-1984 הגיע לבראזיל מנכ"ל מישרד-התעשייה אן, **שרקי פורר**, לחתום על חידוש ההסכם המיסחרי בין שתי המדינות. ישראל ייבאה מבראזיל מכוניות ובשר, וייצאה פוספטים הייצוא מישראל פיגר במידה רבה אחרי הייבוא מבראזיל, ובין פורר לנציג הבראזילי, שהיה חוליו קואומ' ברה, פרץ סיכסוך חמור. בשיתות נוכח גם אבי דביר. השיתות התפוצצו בלי הסכם, והופסק הייבוא מבראזיל לישראל. הבראזילים לחצו כל הזמן לחידוש ההסכם, וכאשר השר **אריאל שרון** היה בביקור בדרום-אמריקה, סירבו להתיר לו לבקר בבראזיל לפני שחודש ההסכם.

בשנה האחרונה החילו חיים הלפרין וקואמברא, שפרש מן הבנק, לפעול לחידוש ההסכם. הם הקימו את חברת טרייד ומינו את כלל כנציגתה בישראל.

מנהל כלל-ברטר בישראל, המייצג את חברת טרייד, הוא **אדוויין פבל**, שאשתו היא הנספחת המיסחרית של בראזיל בישראל.

בתיקי החברות הגדולות היתה התוספת 46,6 מיליון שקל, או 10,350 שקל ליום-עבודה של מפקח!

יוצא כי כל מפקח נוסף במס'ההנסה מביא לפחות 3900 שקל ליום. מס' ההכנסה ררש מן האוצר תוספת 15 מיליון שקל להוספת 500 מישרות. האוצר סירב. ב-10 השנים האחרונות ירדה מצבת כוח-האדם במס'ההכנסה

חיב רמון חפוקתו של כל מפקח

ב-26%, ואילו מיספר התיקים עלה ב-63%. מדוע אין האוצר מסכים להגדיל את הגבייה במס'ההכנסה? קבע ח"כ רמון: «כאשר אנחנו לא עושים זאת, המשמעות היא שיש כאן רשלנות פושעת מצד האחראים לנושא הגבייה. זוהי רשלנות פושעת במיקרה הטוב, ובמיקרה הרע זהו חוסר-מעש בכונה תחילה, בהשפעת גופים פולי' טיים. כאשר שילטונות-המס מנסים לעשות צעד, ולוא הקטן ביותר, מיד מודעקים אנשי-ציבור, וביניהם חברי' כנסת, בטענות-ישוא המסתמכות על זכויות הפרטי»

ארבעה מיליארד דולארים שחורים ב-10 שנים

ההפרשים הללו הם כרוכם תוצאה של ניפוח-חשבונות, כד להכיר הון החוצה. ההפרשים מצטברים ב-10 השנים האחרונות, מאז המהפך, לפחות לארבעה מיליארד דולר שחורים, שנש' ארו בחו"ל. כתוצאה ממימצאים אלה נערכו דיר' נים בין הנהלת מס'ההכנסה, המכס והמיסטררה, כדי לתפוס את העבריינים. מה שעושים במס'ההכנסה לגבי ני' שומים קיימים, מראה כי המברחים יכולים להמשיך כמלאכתם בשקט. ב-1986 בוצעו רק 5800 שומות בחברות, שהם רק 6% מתיקי-החברות. באותה שנה נברקו רק 1400 תיקי' מירגם, שהם 0,3% ממצבת התיקים הפעילים.

בקצב כזה יש לתיק סיכוי להיברק כמירדגם אחת ל-300 שנה. בתחום תיקי הניכויים, והסתברות להיכלל בביקורת היא אחת ל-12 שנה. בתחום ההוצאה לפועל המצב דומה: מדי שנה מטפלים ב-15 אלף סרבני' תשלום, במקום ב-50 אלף.

חוסר-הביקורת חיסל את החשש מפ' ני הצהרות-יסקר. בשנת-המס 1982 נעשתה השוואת השומה לעומת ההצי' הרות של בעלי-התיקים בענפים שר' נים. בענפי-החקלאות היתה השומה גבר' הה ב-547% מההצהרות. בענפי המיסחר, שרותי-אוכל והארחא היה הפער - 162%, ובענפי הפינאנסים 255%. הפער בין השומה להצהרות-הנישום בשנת המס 1984 היתה אצל העצמאיים 60%, ואילו אצל החברות 46%. בשנת-המס 1985 נגבו הכנסות נור' ספות של 231 מיליון שקל, ברמת-טי' פול של ביקורת מקוצרת, או 3900 שקל ליום-עבודה של מפקח. ואילו

נתוני החשבונאות הלאומית מראים כי מאז עלה הליכוד לשילטון (1977) הונברחו לחו"ל על-ידי ישראלים יותר מארבעה מיליארד דולר, וזאת רק באמצעות ניפוח חשבונות ייבוא וייצוא. הנתונים נותחו על-ידי חבר ועדת-הכספים של הכנסת, **חיים רבון**. רמון הישווה את נתוני הייבוא של יבואנים ישראלים, לעומת נתוני היי' צוא של הארצות שמהן נעשה הייבוא לישראל. הפער בין הנתונים היה שלישי! אחר-כך הישווה את נתוני הייצוא של ייצואנים ישראלים לנתוני-הייבוא של המדינות שאליהן נעשה הייצוא, והפער היה יותר מ-20%.

חינוך וחוק

מישרר-החינוך-והתרבות מממן את הופעתו של עיתון בשם שער-למחתחיל, המיועד לעולים חדשים המתקשים ב' עברית. העיתון היוצא לאור פעם בשבוע, מופץ גם בקיוסקים. את ההפצה מבצעת חברת אמלט. היא קיבלה את ההפצה ללא מכיר, למרות שיש עוד חברות-הפצה בישראל, ולמרות שאסור למשרד ממשלתי למסור עבודה ללא מכרז. משך יומיים טילפנתי לדובר-המישי' רד, ואיש לא היה במישרדו כדי להרים את הטלפון. טילפנתי פעמים רבות גם בקו הישיר וגם באמצעות המרכזיה של המישרד, אחרי שהתייאשתי מלמצוא את הדובר במקום-עבודתו. חיפשתיו באמצעות מזכירות שרה-הינוך והי' מנכ"ל, וגם זה לשווא.

מתכשט השימוש בנרטיסי-אשראי לדלק

חברות גדולות מעדיפות לעבור ל' שימוש בכרטיסי-אשראי לדלק, תחת לתת לעובדים תלושי-דלק. הסיבה העיקרית היא הפיקוח ההי' דוקייתו על השימוש בדלק, באמצעות הכרטיס, בעוד שתלושים ניתנים להעברה. הגורם העיקרי בתחום זה היא חברת ביי'טסון, המנפיקה עם ישראל-בט את כרטיס הדלקות, המשותף לבנק הפור' ערים ולחברת סונוול. המחזיק בכרטיס מחוייב בתשלום אחת לחודש, והוא נהנה מהטבות שונות, כמנוי בחברת שנויר בתנאים מיוחדים, והנחות ניכ' רות בתחנות סונוול או ברחיצת המי' כונית בהן.

ראשי-טוריה גוראל - 25 מיליון ש"ח לתושבים? בבניין פעל בתיכנסת במשך 25 שנה. עתה הוא נסגר.

עיריית חיפה קנתה מיבנה ונתנה אותו לדתיים

המרכז השכונתי ברחוב חרמון בהי' דרה-הכרמל, שהיה כבעלות נשי המיד' רחי באמריקה וקנדה, נרכש על-ידי עיריית חיפה בסך 1.8 מיליון שקל. מייד אחרי הרכישה מסרה העירייה את ה' מיבנה לעמותת חביבה השייכת לנאי' מני הרב **אליעזר שך** כאגודת ישר' אל.

ראש עיריית חיפה, **אריה גוראל**, רכש את המיבנה אחרי לחץ של מנכ"ל

מנכ"ל דרעי במקום להחזיר -

מישרר-הפנים **אריה דרעי**. גוראל חושש כי דרעי יתבע מן העירייה להח' זיר לתושבים 25 מיליון שקל מיסי' ארנונה שגבתה מעל החוק, וזאת אולי הסיבה לכך שמילא את בקשתו של דרעי.

צבי טל, העולם הזה

יואב קסטל ושרון שגיא סיימו את שרותם הצבאי ואז גילו דבר מדהים: לימודיהם ב"ריאלי" לא הספיקו כדי להתקבל לאוניברסיטה

בית הספר הריאלי הציג בפניו ובפני תלמידים אחרים מידע שאינו נכון ושרחוק מלהיות מדויק.

כך מאשימים שרון שגיא ויואב קסטל, בוגריו של בית הספר הריאלי בחיפה. שניהם בני 22, בני אותו המחזור ואחרי שרות צבאי מלא. שרון ניסח תה להתקבל בשנה שעברה לפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב, אך נדחתה, בעיקר בשל תוכנית הלימודים של בית הספר הריאלי. שרון לא ידעה על הבעיות העלולות להיווצר, אלא רק אחרי שניסתה להתקבל לאוניברסיטה.

יואב קסטל נודע על הבעיות הקשות רק כאשר חברתו לספסל-הלימודים נדחתה על-ידי הפקולטה למשפטים. הוא ניסה להתקבל לפקולטות למשפטים באוניברסיטת של ירושלים, של תל-אביב ובאוניברסיטת בר-אילן. גם הוא נדחה על-ידי כולן. על-פי עדותו, לתוכנית הלימודים שלו בריאלי יש מישקל רב בדחייתו. מהי אותה תוכנית-לימודים בעייתית, שמהווה מיכשול רציני לקבלה לאוניברסיטה? טוענים השניים:

"בכיתה י' וערכו מיפגשים בין הוראים, המחנכים והמורים לבין התלמידים, לעיתים עם ההורים, כדי לבנות תוכנית לימודים רצויה, כשהיעד — הצלחה בבחינות הבגרות. הייעוץ הבלתי-תיאמץ והמזלזל אומנם לא נעשה בריון, אך כך היו פני הדברים. הוסתרו עובדות חשובות והם הציגו את האינ-

הריאלי

פורמציה — גם דרך מיסמכים שקיבלנו — בצורה מוטעית מאוד. אגב, מדיניות זו של בית הספר, למרות שעברו מיספר שנים מאז שסיימנו, לא השתנתה כלל."

בעיה של בנוסים

שני צעירים נאים, לבושים לפי הקו הספורטיבי של ג'ינס וטרירי קו, נעמי-הליכות, מרברים עברית רהוטה אך מנוסחת בפשטות. הם מנסים לפצח את האגוז הקשה — את תוכנית הלימודים המכשילה. לדברייהם, המדיניות של כל המוסדות להשכלה גבוהה והאוניברסיטות, מלבד הטכניון, היא כזאת, שכתנאי לקבלתו משקללים לתלמיד את ציוני תעודת הבגרות ואת ציוני הבחינות הפסיכומטריות, ותוצאה, היא שמהווה את ציוני הסופי בקבלתו לאוניברסיטה. האוניברסיטות גם מעניקות "בונוס" סים לתלמידים, כתנאים מסויימים. בונוס כזה תלמיד כל המעניקות "בונוס" או שני ציונים, נוסף על הציון המיוקלל שאליו הצליח התלמיד להגיע. בונוס כזה מקבל כל תלמיד במיקצועות שבהם הוא נבחר ברמת יחידות גבוהה. רמת יחידות גבוהה פירושה מיקצוע מורחב, כלומר: של 4 או 5 יחידות-לימוד לפחות. את הבונוס מקבלים ללא קשר לציון בבגרות, אך כתנאי שהתלמיד עבר את הבחינות הבכירות והימנימום, ולא נכשל במיקצועות החובה. התוכנית שבנו שרון ויואב בכיתה י',

ברת-ההסברה, בשנת 1981, כמיקצוע אחד בעל 4 יחידות-לימוד, כלומר, כמיקצוע מורחב. בתעודת הבגרות של יואב ניתן לראות שהמיקצוע עברית חולק לשני תת-מיקצועות: סיפור (2 יחידות-לימוד) והבעה עברית (2 יחידות-לימוד). צירוף כזה אינו מוכר באוניברסיטות לצורך חישוב הבונוס, ועניין זה הוא הבסיס לתביעה המישפטית שהגישו שרון, יואב ויהודה גרף (שסירב להתראיין) נגד בית הספר הריאלי בחיפה. בתביעתם הם טוענים, כי חשיבות הענקת הבונוסים מצד המוסדות להישלחה היא רבה ביותר ואף מכרעת כשהמדובר בפקולטות שהביקוש להן רב, כמו הפקולטות למשפטים. במיקרה כזה, הבונוס החסר עלול להכריע נגד קבלתו של המועמד לאוניברסיטה.

שרון שגיא וברג, יואב קסטל ויהודה גרף הגישו את תביעת התביעה ב-20 בספטמבר, בכיתה י"א

ההצגה הגדולה

(המשך מעמוד 24)
כדאי עכשיו לצבוע בלבונד-פלאטינו. ולהשאיר את השורשים הכהים. יש גם מיבחר של צבעים אחרים: כחול, סגול, אדום, ירוק, ככל העולה על הרעת. מי שרוצה וריאציה שונה, תוכל תמיד להשתמש בפיאטות או בתוספות-שיער שונות. המצויות בשלל צבעים. יש פיאטות בצבעים פסיכודליים, כמו ירוק כתום, צהוב, אדום וורוד.

על השיער אפשר גם לקשור מיטפת גדולה עם עניבה כובתית, או כובע מעניין ומסוגנן.

● **הצוואר** — בשני מצבים: חשוף, או מכוסה כולו בצווארון גולף.

● **הכתפיים** — במראה טבעי. שמוטות קימעה, בשמלות או ב'קט עם כריות גדולות.

● **המותניים** — הן מוקד-התעניינות. כדאי שיראו צרות, ולכן יש צורך בחגורה מעניינת. הפופר לרית ביותר היא חגורה אלסטית שרוחבה 15 ס"מ.

● **החצאיות** — שתי מידות אורז: קצרות מאוד (ישירות או בלוניות) או ארוכות מאוד (בעלות קפלים).

● **המיכנסים** — הרוקים זה פאסה! מיכנסים מעט נפוחים, ובדרך כלל באורך הנושק מעל הקרסול.

● **הגרביים** — כשהחצאית קצרה מאוד, הגרביים מגיעים עד לבריכים, חלקים וגם בעלי דוגמה. כשהחצאית ארוכה — גרבי מיכנס או גרביים קצרים כמו גרבי-טניס.

● **הנעליים** — הצעקה האחרונה הן הנעליים הגדולות, המגושמות, הגבריות, המזכירות את

מראה לונדוני שחור הוא יפה

נעלי-הפועלים בעלות הסוליה העבה. אפשר עם שרוכים או בסיגנון של מוקשינים.

● **התכשיטים** — ככל שהמראה יותר אבנגארדי, התכשיטים יותר גדולים. אפשר גם תכשיטים בסגנון הרטרו (משנות ה-20 עד לשנות ה-40).

● **הצבעים** — שחור הוא הצבע החשוב ביותר. אפילו הבר המשמש את תעשיית הג'ינס נצבע בשחור רהוי. צבעים אחרים הם חום (אבל בתוספת של פריט שחור), לבן וכחול כהה.

או אם העתן ללונדון ולא השגתן כרטיסים לכל המחוזות הפופולריים, אל תתאכזבו — השואו האמיתי הוא ברחוב.

נהל ניתן להבין, שאותה המדיניות המטעה והמזלזלת תימשך בכיתה-הספר. כשרון, כך גם אני חושב שנגסטו כל הדרכים האפשריות עד להפעלת הצעד המישפטי.

שרון אומרת, שער כמה שידוע לה, תביעתם היא תקרים מישפטי. עוד לא בקרה ישראלית של תלמיד תבע את בית ספרו בגלל עניין כזה.

יואב מרגיש נקודה נוספת: אנו תובעים את בית הספר ולא את משרד החינוך, מכיוון שאנו נפגענו על-ידי בית הספר בגלל השיטה הנהוגה בו — מתן אינפורמציה לא נכונה ועיוות המציאות לגבי בחינות הבגרות והמוסדות להשכלה גבוהה. אני יודע שהנפי-

פט המחוזי בחיפה, כאמצעות עורך-הדין עופר שגיא. הם פנו לערכאות רק אחרי שמוצו כל האפשרויות והדרכים האחרות. הם מבקשים לתקן את העוול והנוקם שנגרם להם, לבוגרים אחרים, וכי מוכן לציבור התלמידים שטרם סיימו את בית הספר.

שרון מתארת בהתרגשות את ררך התלאות הארוכה והמייגעת עד להגשת כתב-התביעה: "במהלך השנה שעברה, כאשר למרתי במיסגרת המסלול הקרסמישפטי בתל-אביב, ניסיתי מיספר פעמים לקבוע שיחה עם מנהל בית הספר, ישעיהו תדמור. נתקלתי בתירור צים שונים מצד מוכירתו, וכך הפגישה לא יצאה אל הפועל.

היטענה אותנו!

געים העיקריים הם אלה שלומדים במגמות הכלכלית-מתמאטית והסוציולוגית בבית הספר הריאלי.

טפיחות על השכם

דוע רק הם נלחמים את מילחמתם של רבים אחרים, בעצם, של כל תלמידי בית הספר?

שרון, עונה כשיואב מנהגו בראשו לאות-הסכמה: יש בוגרים שעדיין לא הגיעו לשלב הקבלה לאוניברסיטה, ואולי הם פשוט לא מודעים לעניין ולא מבינים כלל את נושא הענקת הבונוסים, ועד כמה זה חשוב.

יש גם סוג מסויים של אנשים, שברגע שהם שומעים מאבק מישפטי הם נרתעים ובורחים מכל העניין. יש, כמוכן, מיספר תלמידים שהתקבלו לפקולטות היוקרתיות. ללא הבר נוסים. ויש גם בוגרים שהתקבלו לפקולטות שהביקוש אליהן נמוך באופן יחסי, והם לא נוקקים לשיטת-הבר נוסים.

"בשלב מסויים צילצל המנהל לבית תי ושוחח עם אמי. באותה שיחת-טלפון הוא הבהיר, שאין כל מקום לקיומה של פגישה איתי, כי עילת הפגישה איחרה את מועדה — והכוונה לנושא התוכנית של בחינות הבגרות.

"זה התרחש במאי-יוני 1987, בתחילת החופש הגדול. אני עדיין לא מבינה מדוע הוא אמר שאין זה אקט טואלי, הרי זה יכול להשתנות ולהשתפר לקראת השנה החדשה.

"לאחר שנתקלתי ביחס כליכך מול זל, שלחתי, ב-18 ביוני, מיכתב למנהל בית הספר, ובו הבעתי את רצוני להישלח פגש עימו, כצעד אחרון לפני שאנקוט צעדים מישפטיים. מיכתב תשובתו הגיע באיחור של חודש.

"אני רואה מיכתב זה שוב זילול וחוסר התייחסות מכובדת מצידו כל-פי. אגב, הזילול התבטא גם בכך שלא היתה כל חתימה ידנית שלו על מיכתב, ונראה שהמדובר בהעתק של המיכתב קור.

"למרות מיכתב תשובתו, הוא לא מצא לנכון עד היום להזמין אותי לשיחה, או אפילו לדבר איתי בטלפון." יואב מסביר, כי "מיכתבו של המי-

מישפחתו בחיפה. עבר את כל המיסדות החינוכיות המקובלות, כולל חב"רות בתנועת הצופים. בבית הספר הריאלי בחיפה למד מאז חטיבת הביניים. הוא התגייס בסוף שנת 1983 לצה"ל, ובמשך שלוש שנות שרותו הסדיר היה בחיל-שיריון.

כיום הוא עובד עם אביו בעסקי שיווק סיטונאי בחיפה, ואמור ללמוד בשנה הקרובה בירושלים, בפקולטה למדעי החברה.

הוא: שרון שגיא-ברג, בת 22, נשואה מזה שנה, גרה כיום בתל-אביב. מיש-פחתה גרה בחיפה. בניגוד ליואב, היא למדה בריאלי עוד מכיתה א'. במשך 10 שנים למדה לפרוט על פסנתר.

לפני שרותה הצבאי עברה קורס קדם-צבאי של חמישה חודשים מטעם החברה להגנת הטבע. בשיתוף עם צה"ל. במשך שתי שנות השרות הסדיר שלה היא שימשה כמזכירה בבית-ספר שדה. אחרי הצבא למדה במשך שנה במיסגרת המסלול הקדם-מישפטי באוניברסיטת תל-אביב. בשנה הקרובה היא אמורה ללמוד בפקולטה לפסיכוכיולוגיה באוניברסיטת בראינן.

שרון ויואב מרוצים מכך שהם מקבלים חיוקים חיוניים, מהסביבה הקרובה, שתומכת בנו ועוזרת לנו במי-אבק הציבורי הזה. במיוחד חברים ומי-כרים טובים. אנו מקבלים הרבה טפי-חות על השכם והערכה מצד הציבור הרחב ברחוב החיפאי. ביטוי לכך הם הטלפונים הרבים שמגיעים מתושבים חיפאיים שלא מוכרים לנו, משכנים וממכרים רחוקים.

שרון אומרת: פגשנו ברחוב מורים לשעבר מהריאלי ומורים שמלמדים כיום. איני רוצה להיכנס לשמות. הם הצדיקו אותנו, תמכו בנו בצעד שנקטנו ועודדו אותנו, גם בגלל עיקרון-הצדק וגם בשל העובדה שילדיהם לומדים בבית-הספר הריאלי. היו ביניהם שאמרו לנו כוז הלשון: סוף-סוף משהו קם והעז לצאת כנגד אי-הצדק והמדיניות הכור-שלת, שנמשכת שנים!

שיודה בטעות!

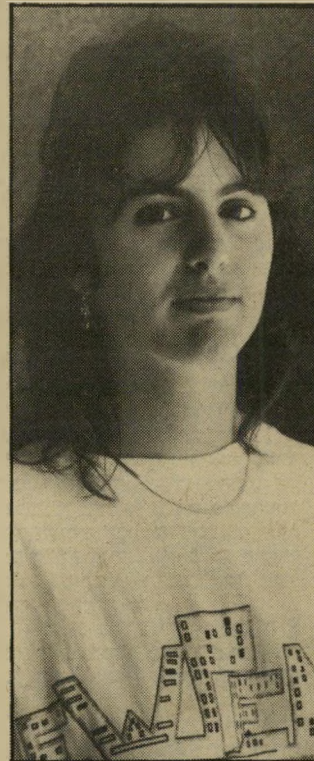
יואב, בטון רציני, מוסיף: את הפידבק החזק ביותר אנו מקבלים מהתלמידים שעוד לומדים במיסגרת הזאת, אך במיוחד מכאלה שכבר סיימו ונפגעו. ההיגיון אומר, שאלה שעוד תלויים בבית-הספר יהיו ממורמרים, אך יותר מתונים. ככל אופן, אני ושרון מבקשים מכל מי שמעוניין לעזור, לתמוך ולהיאבק איתנו במאבקנו הציבורי, שיפנה לעורף-הדין עופר

שגיא ממישרד שניא את שופמן בחיפה, המטפל בענייננו.

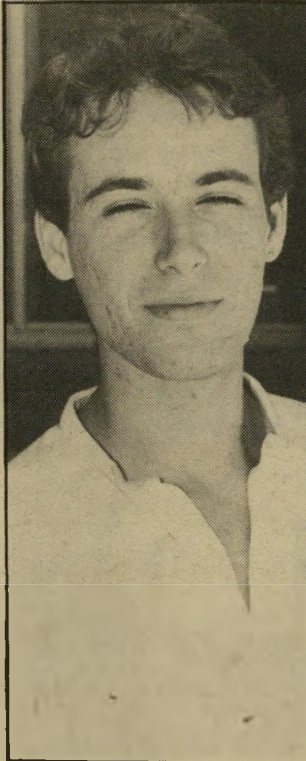
שיודה בטעות!

שרון ויואב מרברים בלשון א-חת, כמעט פה-אחד, מתוך להט רגשות.

כשחיוך נסוך על פניה, מגלה שרון את חלומה: «אם מחר בית-הספר יכנס את תלמידיו וימסור להם כי טעה בשר-גג, אך ינסה לתקן את העוול לאלה שלומדים כיום — הרי שבאותו היום, באותה השעה עצמה אנו מוחקים את התביעה: אין לנו כל טעם או רצון לפ-רוט את התביעה לפרוטות. שוב אני מדגישה שהעניין הציבורי, טובת התל-»

תלמידה-לשעבר שגיא-ברג, אן. מקום לפני-שה'

תלמיד-לשעבר קסטל, הוסתרו עובדות חשובות

מידים כהווה ובעתיד, עומדת לנגד עיניי.

המנהל אינו יכול

מנהל בית-הספר הריאלי בחיפה, ישעיהו תרמור, סירב להגיב באוזני העולם הזה על כתב-התביעה שהוגש נגדו על-ידי שלושת בוגרי בית-סיפרו, ועל כל הטענות שבפיהם. הוא אומר כי «מאחר והנושא נמצא בהליכים מישפטיים, איני יכול להגיב». אילולא כך, אמר, הוא היה מעניק תגוב-**עודד רכטמן**

תמרורים

כל אחד יכול

הוכתרה במוריסוויל שבמי-דינת ורמונט האמריקאית, על-ידי הפרוצציה העולמית לגידול דלעת, כדלעת הגדולה בעולם (השוקלת 274 קילו והמתנשאת לשלושת רבעי מטר) • דלעת אותה גידל רון פלמינג, 57, קבלן-בניין בגימלאות וגן-חובב, שלא התפעל במיוחד מן התואר בהסברו: «כל אחד יכול לעשות זאת. צריך רק את הזרעים הנכונים, הרבה מים והרבה זבל-פרות!»

וגם 4800 שעונים

נקבע ברגנסבורג, גרמניה, כבעל הקרקעות הרבות ביותר באירופה, **יוהאנס, נסיך תורן וטאכסיס**, צצא שושלת אצילים איטלקיים שהיגרה לפני כמה מאות שנים לגרמניה. כבעלותו של הנסיך לא רק 12 אחוזות (אחת מהן בבראזיל) ושמונה ארמונות, אלא גם שש מיבשות-שיכר, חמישה בנקים, סיפריה פרטית של 225 אלף כרכים ואוסף של 4800 שעונים עתיקים.

אמריקאי בפאריס

נחוג בפאריס יום-הולדתו ה-100 של היומן הכינלאומי, **אינ-טרנאשיונאל הראלד טריביון**, המופץ ביותר מ-170 אלף עותקים בעשרות ארצות והמתגאה בכך, כי, בין השאר, כל קורא עשירי שלו הוא מיליונר (כדולארים). הטריביון, שנוסד בפאריס בסוף המאה שעברה על-ידי מו"ל ניריורקי שביקש לספק אינ-פורמציה מעודכנת לתייר האמריקאי באירופה, מודפס כיום כשש ערים (פאריס, ציריך, רומא, ברזיל, אמסטרדם ומאנסי) ומעמדו נכבד עד כדי שלא רק 1500 אנשי-צמרת השתתפו במסיבת יום-הולדתו, אלא שעיריית פאריס ניאותה אפילו להאפיל לרגע קט את מיגדל אייפל, כאשר הגיעה השעה לכבות את 100 הנרות של עוגת יום-ההולדת.

* **ובכך שברה את השיא שוקבע בשנת 1975, עת הצליח אמריקאי אחר לנוד דרעת ששוקלה 171 קילו ושוקפה היה שני מטר ו-74 סנטימטר, שענה שהדרעת המצויה שוקלת בין חמישה ל-50 קילו בלבד.**

מירושלים לצפת

נפטרו בצפת, בגיל 54, הרב **דוד דיין**, רבה הראשי של עיר הגליל זה 24 שנים. דיין, יליד ירושלים ואב לארבע בנות, עלה על כסה-הרבנות לראשונה בגיל 24, עת נבחר לרבה הראשי של לימה, בירת פרו הדרום-אמריקאית, על 5000 יהודיה. אחר שהחזיק במשרה זאת שש שנים נקרא לשמש כרבם של 20 אלף יהודי צפת.

מות השגרירה

נפטרה בווינגטון, בגיל 84, **קלייר ברת' לום**, אלמנתו זה 20 שנה של איל-העיתונות הנרי לום, מייסד אימפריית שבועון-החדשות טיים. לום, בתם של כנר ונערת-מקהלה דלי-אמצעים, נישאה בגיל 20 למיליונר שהיה קשיש ממנה ב-23 שנים ומשנתגרשה ממנו כעבור שש שנים היתה עשירה והקריירה האישית שלה נסקה כעורכת שבועון-נשים ומחזאית. אחר נשואיה השניים (ללוס, שהיה בוגר ממנה בחמש שנים בלבד), היתה לכתבת צבאית במילחמת-העולם ולאחר מכן לצירה בקונגרס האמריקאי (מטעם המיפלגה הרפובליקאית) ולשגרירה-האשה האמריקאית הראי-שונה שהיאמנה למדינה גדולה (על-ידי מימשל אייזנהואר לאיטליה).

סקר העקר

נפטרו בקנזאס שבארצות-הברית, חודש אחר יום-הולדתו ה-100, **אלפרד (,,אלף") מוסמן לנדרן**, איש שנכשל באחד בבחירות לנשיאות המחפירים ביותר בבחירות לנשיאות ארצות-הברית (בשנת 1936, עת רץ כרפובליקאי, נגד פרנקלין רוזוולט וזכה רק בשתיים, מתוך 48 המדינות של ארצות-הברית באותם ימים). לנדרן, מישפטן ובנקאי שהיה למפיק-נפט עשיר ומושל מדינתו, הוכשל בסקר שהכטיה לו ניצחון גדול, אך מכיוון שהסקר היה סקר טלפוני שהסתמך על ריאיונות עם בעלי טלפון בלבד, הוא הוטה לכיוון רפובליקאים אמידים, שהיו הרוב בין בעלי הטלפונים המעי-טייפוסית בשנות ה-30 בארצות-הברית.

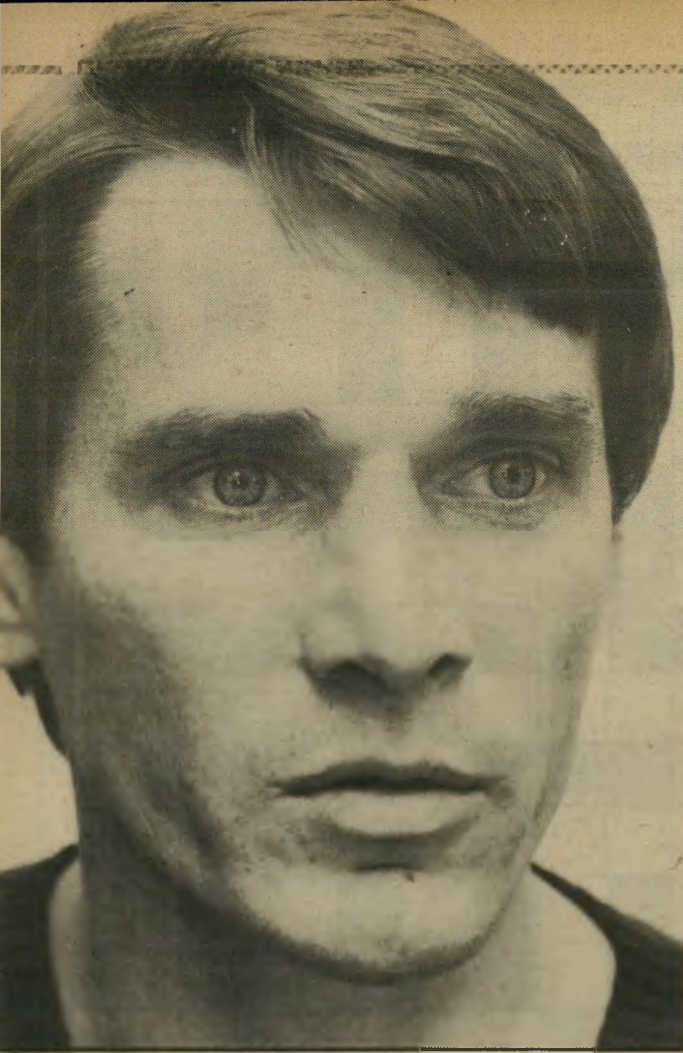

א. בירמן את רפי שרותי גביה ואבטחה בע"מ

- טיפול בשיקים ללא כיסוי בכל הארץ כולל במגזר הערבי
- גבייה וביצוע צווי מעצר וצווי עיקול ■ ביצוע פסקי דין ופינויים
- בלדרות לחו"ל ■ אבטחה מיוחדת ■ שומרי ראש

חולון, סוקולוב 13, טל' 5053129, 5053181, 03-854233
 חיפה, החלוץ 27, טל' 666269, 04-641711
 ירושלים, המלך גורג' 16/6, טל' 02-246842
 ביפ-א-קול, טל' 02-224341, מנוי 6555, בירמן
 נתניה, רמז 15, 053-619093
 איתורית, טל' 03-754911, מנוי 6444, רפי

בקרו ב יפתח סניפנו בבאר-שבע

רחל חיות

אני לא דינה נקש!

בין הנשים הללו התמידה ביותר נוגה דרומי, אשה תמידה ומתולתלת, ילידת נהלל.

המיכתבים הפכו לפגישות והפגישות לאהבה. השניים החליטו להתחתן, ובאחת מחופשותיו של רץ מהכלא נכנסה נוגה להריון.

אחרי שריצה ההונגרי את שני השלישים מעונשו, החל מאבק לשחררו מהכלא ולהשאירו בישראל. כאשר נעצר, הוצא נגדו צו-גירוש מהארץ, שהיה בתוקף כמשך כל זמן מאסרו. ברגע שהיה משתחרר מהכלא היו מפעילים באופן אוטומטי את פקודת הגירוש. אלא שהבעיה העיקרית היתה שאף לא מדינה אחת מוכנה לקבל פליט חסר-מסמכים. על כן אפשר היה לגרשו רק להונגריה, מולדתו, או ל-צרפת, הארץ ממנה הגיע רץ לישראל.

שתי ארצות אלה היו אמנם מקבלות את רץ, אבל היו מושיבות אותו מייד בכלא, על הכריחה מהונגריה והעריקה מליגיון-הזרים.

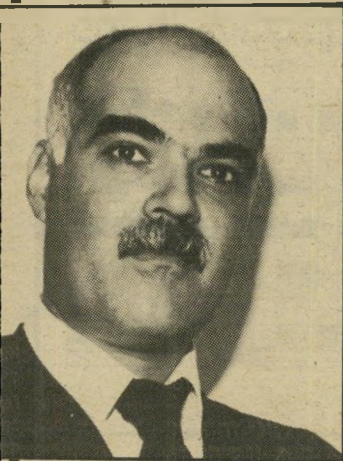
אחרי שנוגה נישאה לרץ בנישואי פראגוואי בהתכתבות, החלה במית-קפת-תיקשורת, כדי לבטל את צו-הגירוש נגד רץ. גופים רבים נרתמו למאמץ זה.

האגודה לזכויות-האזרח העמידה ל-רשותו של ההונגרי שניים מעורכי-דינה הצעירים והמבריקים, יונתן בך ומשה רנציגר, והם פנו לבג"ץ בעתירה

ציון צמירי, העולם הזה

"זה לא תרגיל נקש!" אומרת נוגה דרומי ('מיין), אשתו של רזו רץ (למעלה). "אני באמת רוצה להתגרש!"

ציון צמירי, העולם הזה

נוטפת על גופו ומקקים מטפסים עליו. "לא יכולתי לעמוד בכך", סיפר לעורכי-דינו. אחר כך עבר לעבוד במסגריה, אך גם עבודה מפרכת זו לא היתה לפי כוחותיו. "כאשר הוא עובד, הוא רוצה לעשות הכל בשלמות", סיפרה נוגה דרומי להעולם הזה. "הוא לא רצה לעבוד פחות שעות משאר העובדים, וזה היה יותר מדי קשה עבורו. הקשיים בעבודה הצמיחו קשיים גם בחיי-המישפחה של רץ. הכסף לא הספיק, והחיים החברתיים בנהלל היו משעממים בעיני ההונגרי יפה-התואר, שהיה רגיל להסתובב בפאריס ורומא. האקלים הציק לו, עברית לא הצליח ללמוד, ואנגלית הוא מדבר במבטא הונגרי בולט ובתערובת של מילים בצרפתית, גרמנית והונגרית.

לכבל את צו-הגירוש. האגודה גם פנתה ליועץ המישפטי ולשר-הפנים, לשכנעם בתוכנית השיקום של רץ. חירות לפיד ומוסדות-הרווחה של התק"ם הצטרפו גם הם, ולבסוף נשא המאבק פרי.

לפני חצי שנה, מייד אחרי הולדת בתו, אנט, שוחרר רץ מהכלא כאסיר-ברשיון, והותר לו לבלות את שארית תקופת-המאסר בנהלל. תנאי הרשיון היו שרץ לא יעזוב את נהלל, וייתייב במישטרת-העמקים פעם בחודש. החיים כמשק היו קשים מאוד עבור הפליט ההונגרי. הוא לא עבד מעולם עבורת-כפיים. בהונגריה עסק במיקצו, עו, טכנאי אלקטרוניקה וטלוויזיה. בי-נהלל מצא עבודה בלול תרנגולי-ההודו. שעות ארוכות עבד בלול בחום האיום של חורשי-הקיץ, כאשר היזע

הוא שוטט כמה שנים בארצות אירופה השונות והתגייס לליגיון הזרים. גם שם לא החזיק מעמד זמן רב, וברח גם מליגיון הזרים. אחר כך הסתבך עם תבורה של מברחי מכוניות גנובות, וכך הגיע לישראל. הוא נעצר כאן, בקשר לפרשת המכוניות הגנובות, ונידון לכמה שנות מאסר. לפני שנה התפרסם סיפורו של הפליט חסרי-המולדת בעיתון הארץ.

גם לוא נתנו לו לאשה את בו רך ואיפשו לו להתגורר בבורלי-הילס, הוא היה נוהג באותה הצורה, אמר עורכי-דין נטייל באסיר ההונגרי רזו רץ, במיסגרת האגודה לזכויות-האזרח. עורכי-הדין, שהכיר אותו היטב במשך השנה שחלפה, טוען כי לרץ יש בעיה נפשית קשה, שרק הוא יכול לפתור אותה. "הוא נולד נורד, ומדינת-ישראל אינה יכולה לפתור את בעייתו."

גם אשתו של רץ, נוגה דרומי מנהל, לל, הרימה ידיים. היא החליטה להתגרש ממנו ולהשאיר אותו לגורלו. חירות לפיד, הקיבוצניק משקס-האסירים, שטרח רבות למען רץ בשנה האחרונה וכינה אותו "אסיר למופת, הלוואי שהיו רבים כמוהו", נחוש גם הוא כיום בהחלטתו שיש לגרש את רץ מישראל, ואין לטפל בו עוד. "ההרגשה היא שמישהו שלל את זכותו לריב עם אשתו", טען עורכי-דין ששמע כי רץ נעצר מייד אחרי שעזב את אשתו ואת ביתו בנהלל. אולם כל אלה שעזרו לרץ ולאשתו בשנה האחרונה משוכנעים שאין עוד מה לעשות. עורכי-הדין האחרון ששלחה אליו האגודה לזכויות-האזרח השתכ-נע, כי גם רץ אינו מעוניין להישאר בישראל, אלא מבקש שהות מספקת כדי למצוא מדינה אחרת שתהיה מוכנה לקבלו, למרות שאין לו כל מיסמכים רישמיים.

רץ נולד בהונגריה וברח ממנה אחרי שערך מהצבא. הוא השאיר בהונגריה אם, גרושה, וכן שגילו כיום 15, ואשר לא ראה כבר 12 שנה. מאחר שברח מהונגריה במהירות, לא הצליח לקחת איתו כל מיסמך רישמי, והוא כיום חסר אזרחות ודרכון.

ציון צמירי, העולם הזה

קטרינה גוטסוויץ, העולם הזה

פרקליט שרמי
הבסתח-מזונות

פרקליט שובר
התרת-ישואין

הקסם האישי שלו פעל גם בנהלל. נוגה מספרת, כי קנה לו ידידים במשק. "יש לו חוש-הומור וקסם רב, הוא (המשך בעמוד 35) **אילנה אלון**"

נוגה דרומי
לחפש ארץ

לרותי

נעמי
רון

תחת שמיכת הפוך

תראו איזה כישרון יש לה, ל- (9/87). אפשר לכתוב מנגינה לחרוזים שלה: נמאס לפעמים לאכול לבד / או סתם להתקלח בברד. להיכנס לבית חשוך / ולהרדם לבד תחת שמיכת הפוך. ולכן, ולא בגלל שלחוצה' / פשוט שותף לחיים כבר רוצה. במסיבות ובשופטים' נמאס לשוטט / מעוניינת קצת להתחיל להתביית. רוצה אותך, גבר עם ראש טוב / אחר שרוצה ויודע לאהוב. שתהיה משכיל ונאה ומצחיק וחמוד / ושתהיה כיף להיות ביחד וגם לתוד. אני בת 27 מאזור תל-אביב / והמראה הוא די חביב. אומרים שחיננית / אך כהחלט לא דוגמנית. ילדה טובה של הורים פולנים / אשר כילתה באוניברסיטה כמה שנים. במדיה ובתיקשורת עוסקת / ובחיים טובים חושקת. אם אתה חושב שיכול להיות יחד טוב / שב מייד והחל אליי לכתוב.

בכורה בניאי איכונה-לברכה, אמם של יוסי, גברי וחיים, נהגה לומר: "אילו חשב אלוהים שזה כל-כך טוב להיות נשוי, למה הוא לבדו?"

הרבה נשמה

"אני בן 41, גובה 1.78 מטר, גרוש שחי חלק ניכר משנות השישים בחו"ל". הוא כותב. "לא הטיפוס הישראלי הממוצע שרודף אחרי הקוטג' והוולבו, עם השקפת חיים רחבה וניסיון כסיגנון ומאובנות, שעדיין קיימות בחברה שלנו. אוהב מוסיקה, סרטים, הצגות. מחפש את השותפה לחיים, עם הפנים הפנימיים היפים. עם היושר והכנות ועם הרבה הרבה נשמה, שיוודעת לתת ולקבל." הנחמד הזה מצפה לך בת"ד 33657, תל-אביב.

יפה מאור

"זה קורה במישפחות הכי טובות, כך אומרים", כותבת (10/87). "כן, גם לי

נראית טוב במדים

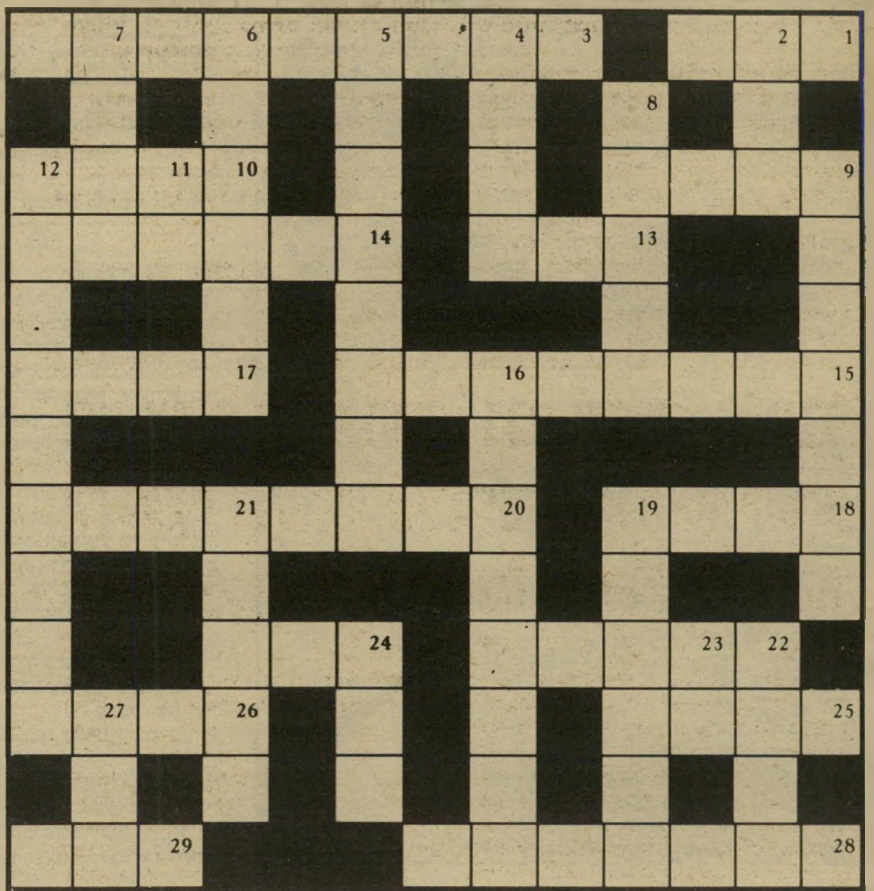
סגן שרית רוזנצווייג מוזרה את שיערה הארוך והגולג, בגוון חום בהיר, רק לצורך הצילום. רגע אחר-כך כבר היה השיער, כמו תמיד, "אסוף, מסודר ותיקני" - ציטוט שלה. היא בת 22, קצינה בקבע בפיקוד-דרום. למה קבע? שרית: "משכורת ותנאים - לא מייוחדים, אבל זה משהו שב לב. אני אוהבת את המדים, ה' מיסגרת, האנשים."

היא אוהבת את המדים, והיא נראית בהם טוב. אמילו צבע עיניה בהתאם - חאקי. סיפרו לי שהיא בולטת שם בשטח ומוכיח חה יום-יום שגם במדים אפשר להיראות יפה ומטופחת. בחורף, אגב, היא מתקשטת בעניבה צבאית, מה שעושה את הופעתה לאלגנטית עד הסוף. שרית, ילידת צארי-שבע, לא מתכננת כרעז לצאת מהמדים. להיפך, יש לה דווקא שאיפות ל- קידום. בשבוע הבא היא מסיימת את תפקידה באזור-הדרום, ועוברת לאזור-המרכז. היא תתגורר בתל-אביב, למרות ש-

שרית רוזנצווייג מדים בצבע העיניים

היא מאוד אוהבת את באר-שבע, "את השקט, הסיגנון". היא אוהבת לחיך ולצחוק. אומרים לה - את תמיד מחייכת, כת, תמיד טוב לך? ודאי שלא תמיד, אבל גם כשרע לה ועצוב, אף אחד לא ירגיש. כזאת היא, מנסה למצוא את הטוב בכל דבר. הכי חשוב לה בחיים: "ל- הצלחה, להגיע למקסימום השל-מות בכל דרך, בכל עשייה."

מאונך:

- (1) טבע של בארמן (3)
- (3) פגישה עיוורת? (5,4)
- (9) פחד מהרבי (4)
- (10) "..... לו למך שתי נשים....." (4)
- (13) הודעה מבעל תאר (3)
- (14) כשלב זה החזיק את המרב כתוכו ולא גלה דבר (3,3)
- (15) חברה ננסית אינה נותנת בנוסים (4,4)
- (17) יוצאת עם מלה כשבת (4)
- (18) לובוס בבית (4)
- (20) עם קסטה של מלחין ישראלי בסליק (3,5)
- (22) מה נגיד? חברו נוסחה חרשה לבנקים! (5)
- (24) מתקשרים אל הצדיקים (3)
- (25) מביעים הסכמה בהרמת אצבע (4)
- (26) המון מרון (4)
- (28) בקרמיון למשל לא יודעים מה זה סכס (5,2)
- (29) טוב הארץ לחיל הים (3)
- (2) תגיד פעמון! (3)
- (4) כלאו צדיק בעיר (4)
- (5) סתם מתכת זה לא זהב, לכל הרוחות! (3,5)
- (6) פורצים לתחמו של היצ"ק (6)
- (7) יש עוד ערך לשק"ם (4)
- (8) זכה בפיס אבל מת מיד (3,2)
- (9) לא מרוצים מהתחנה המט"א אורולוגית (3,4)
- (11) באביב במצרים (2)
- (12) אקרמאים בכלא? (6,3)
- (16) השרכר סדר אותו (3,2,3)
- (19) רוצים לישון בתנועה (6)
- (21) החילופים נגמרו לא טוב, זה מה ששמענו (5)
- (22) נרד למושב (4)
- (23) נגמר כבערה (2)
- (24) שפחת הנכרי? (3)
- (27) ישמח בישוב הארץ (3)

פתרון תשבצות

אביגיל ינאי

איתן עמיחי

הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272 · טל. 5-6-790114

בשמירה על בריאותך ורכושך

מרים ביניחני

מזל החודש:

מאזניים

חיי המין

הרוזניקה

באופן קלאסי, מסמל מזל מאזניים את היציאה של אדם מעצמו אל הזולת. במילים אחרות את העיקרון „ואהבת לרעך כמוך“.

קשה לגבר בן מאזניים לספק חלומותיה של אשה ולהיות לה לסעד. קיים אצלו חוסר יציבות רגשית.

אתם מאוד מתוחים וחסרי-מנוחה, זה מת-בטא בעיקר ביחסים עם האנשים הקרובים לכם.

חיי הרגש תופסים את מחשבותיכם, זמנכם והת-עניינותכם. שום דבר מלבד הרוזניקה לא נר-אה די חשוב ברענע זה.

במקום העבודה צפויים עימותים ואפילו מ-ריבות גלויות עם עמיתים לעבודה. הגישה שלכם עד היום הייתה מוטעית.

עצמה במיטתו. כל הכוונות הטובות וההח-לטות שלה, שלא להיענות בקלות, יתפררו נוכח מילותיו החלקקות ודרכיו המתוח-כמות.

למרות זאת, כדאי תמיד לזכור, שהוא הרבה יותר מתעניין באהבה מאשר בפעו-ל-ת-המין עצמה. כלומר, כל ה„מסיביב“ הרבה יותר חשוב לו.

כשה מגיע לידי מעשה-האהבה, הזמן צריך להתאים והתנאים חייבים להיות הטו-רים והנחמים ביותר.

בריאותם של בני משפחה, ביחוד הורים, תעסיק אתכם, יתכן שתצטרכו לשנות תוכ-ניות בגלל הזדקקותם לעזרתכם.

נסיעות, ביקורים והיעדרות מהבית ומהשגרה רגילה יבלטו מאוד השבוע. עניינים שונים מצד-ים כים את טיפולכם הרוחני.

אזיקים ושרשרות-ברזל. סדיום ומוזכים אינם באים אצלו בחשבון, הוא רומאטי עד הסוף.

כדאי וכדאי להירגע ולהנות מחיי-הרגע ומתשומת-הלב שהיא מרעיפה, כל עוד שזה נמשך.

ההוצאות הכספיות הגדולות עלולות לסבך אתכם עוד זמן רב לאחר שהתקופה תחלוף.

הרומאטי אתם מאוד פעילים, ולמרבה המזל אף נענים בחיוב - צריך רק להעז.

מצב הבריאות שלכם דורש התייחסות רצי-נית. נראה שבתקופה זו תרבו להעביר את הזמן בבדיקות וטיפו-רים רפואיים.

מערכת היחסים תתנהל בקווים שיגרתיים פחות או יותר. בת מאזניים גאה במיניותה.

נש, רכה וכנועה - אבל אין סכנה שישלוק אביזרים סאדו-מאזניסטיים היא גאה במיניתה ורוצה להרגיש נחשקת

כדאי לדעת, שכפי שקשה להשכיב אותה בקלות, כך גם היא אינה הטיפוס שנהנה מתינוני-אהבים במושב אחורי של מכונית.

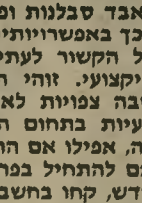
מפגשים עם ידידים נורמים לכם אכזבה - מש-הו לא מסתדר, או שאינם מצליחים להיפגש עי-מם.

בעיות עם הממונים או עם סמכויות שמעלי-כם מסכנות את מעמדכם או מקומכם בע-בודה.

תוכניות הקשורות בחו"ל עומדות בסיון גאלה. אותו הדבר לגבי לימודים. משהו לא מסתדר ב-התאם לתוכנית המקר.

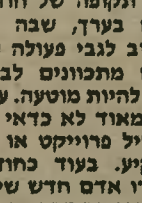
אריה

תאומים

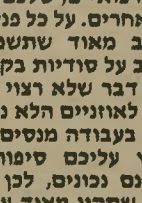
גמלים

סרטן

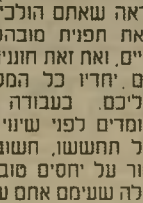
ליון

בתולה

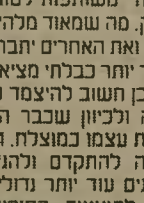
מאזניים

סקורפיו

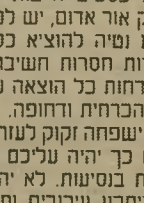
קשת

בקר

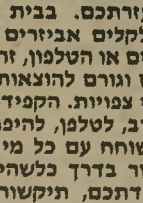
אריה

דגים

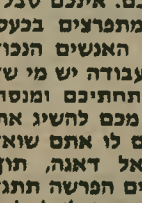
תאומים

גמלים

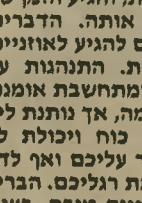
סרטן

ליון

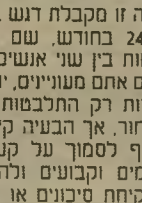
בתולה

מאזניים

סקורפיו

קשת

בקר

רחל מרחלת על כל העולם

רומאן סולידי לגמרי

צבי טל העלים הזה

2 מקומות עבודה

טובי דרור, פקידה בחברת טופר החליטה לפני כמה שבועות שהעבודה שלה מאוד קשה, ומגיע לה קצת חופש. חשבה וחשבה אם כדאי לה לנסוע לאילת או לטבריה או לירושלים, ובסוף החליטה שהכי טוב זה לנסוע לפאריס. קנתה כרטיס, שיכנעה חברה לקנות כרטיס ולבוא איתה לבלות שבועיים בעיר האורות, לאכול כמה שבלולים, לשתות קצת יין, ולראות חתיכת לובר וכמה בוטיקים.

נסעו שתי הבנות, הגיעו לפאריס, אכלו שבלולים, שתו יין, ראו קצת לובר, וכמה ימים לפני החזרה הביתה ישבו להן באיזה בית-קפה נחמד בשאנז'ואלייה והזמינו קפה-ארולה. המלצר נתן להן קפה, הן אמרו "מרסי", ועוד לפני שהתקרר הקפה ניגש אל טובי כרטיס שגנדה מאוד צרפתי ושאל אותה אם היא דוגמנית. טובי הסתכלה בו בתימהון ואמרה לו "גו פורקואה", שזה בצרפתית "לא! למה?" תיכף הוא הסביר לה באנגלית, כרי שתביני, שהיא מאוד יפה וכדאי שמחר בבוקר היא תיגש לבחינות להצגת הקולקציה של מעצב אופנת-העילית **ז'ורז' לורן**.

גו, אז מחר בבוקר היא ניגשה. מה יש לה כבר להפסיד, היא חשבה. הגיעה למקום, ראתה את החתיכות המרהימות שמסתובבות באוויר, ומייד קיבלה חום גבוה. אבל החום לא עזר לה. שמו עליה בגדים, אמרו לה ללכת, להסתובב, ללכת שוב, ואחרי-כך אמרו לה שיתקשרו איתה.

הלכה למלון וחשבה לעצמה: איזה מטומטמת הייתה שהלכתי בכלל. אבל ערוב צילצלו למלון שלה ואמרו לה בואי, מותק, את בפנים. עכשיו היא לא יודעת מה לעשות. יש לה עבודה בפאריס ויש לה עבודה בטופר. אני מתה לדעת כמה היא תבחר.

אם כבר שכחתם מתי ניגבתם את החלב מהשפתיים שלכם, אז אתם זוכרים את **ניצה שוחט**, וגם יפהפיה גדולה, וגם נשואה ל**יואל אביב**. אז ניצה אירגנה מאות מסיבות, והלכה לעוד אלפי מסיבות שאירגנו אחרים, ורקדה שם שעות על שעות, וכולם דיברו עליה כמה שהיא רוקדת נהדר וכמה טוב לה ואיזה נישואין מוצלחים יש לה.

אבל הנישואין של ניצה היו מה שנקרא "נישואין פתוחים", שזה דבר מאוד מקובל אצל זוגות מודרניים, ועוד יותר מקובל זה שהם נגמרים. כי אלוהים, כשהוא חשב על נישואין, הוא חשב על נישואין סגורים, אפילו שזה לא תמיד מצליח לו.

אז לפני ארבע שנים ניצה ויואל נפרדו, ושתי הבנות נשארו אצל יואל. אחרי תקופה קצרה היא הכירה גבר מבוגר, רציני, האיש האחראי על נתיבי-אילון, ושמו **נתי עמיר**. הם חיו יחד בדירה של נתי בצפון תל-אביב, וכולם אמרו איזה יופי, איך שניצה מצאה לה מישוהו כלי-כך נחמד וסולידי שעושה ממנה בחורה מאוד רצינית.

הם המשיכו ללכת למסיבות, אם כי פחות.

נין צמירי העלים הזה

טובי דרור וידר

שמו עליה בגדים, אמרו לה להסתובב

ירידה ברמת הבשלות

יש **זמר** אחר, מוכשר ומוצלח, הממלא אולמות קטנים וממלא מירשאות גדולות. הרבה אנשים אוהבים אותו והרבה נשים אוהבות אותו. הוא, לעומת זאת, אוהב קודם כל את אשתו, אחרי-כך את ילדיו, אחרי-כך הוא אוהב לשיר, ואחרי-כך הוא אוהב נשים. עד פה זה הכל טיבעי ונורמאלי. הבעיה עם הזמר הזה היא שהוא מתחת לגיל 40 שלו, שהוא אוהב נשים בשלות. מה זה בשלות? זאת אומרת כמה יותר בשלה, יותר טוב. היתה לו בשלה אחת בת 60, ועוד בשלה אחת בת 60, והיו לו כמה בשלות בנות 50, ולא מוזמן היתה לו בשלה אחת בת 49, ופתאום כל החברה התחילו לשים לב שקרה משהו. פתאום רמת-הבשלות יורדת.

עכשיו שמעתי שהוא ממש מתעסק עם ילדות קטנות. הוא מצא לו בשלה אחת בת 44. ממש ילדה, לפי המושגים של הומרי-האובה-בישלות.

בת ה-44 הזאת היא **גרושה** ואם לשני ילדים, והיא מין חכמולוגית כזאת, המלמרת באוניברסיטה דברים שברוח.

שמעתי שהרומאן שלהם סודי מכל הכיוונים. הוא שומר את הסיפור בסוד, בגלל אשתו ובגלל החברים האומרים לו בצחוק (אבל הוא מבין את זה ברצינות) "מי זאת הילדה הזאת?" היא שומרת את זה בסוד, "כי לא נעים לה הזמר הצעיר-צ'ק הזה" ליד כל המבוגרים המשכילים שהיו לה עד עכשיו. אני לא מאמינה שיצטרפו לשמור על זה הרבה זמן בסוד, כי זה ייגמר בטח כמו שנגמרו כל הסיפורים של הזמר, שתמיד תמיד חוזר לאשתו החוקית.

חדשות

גל"ץ

מסתבר שנייצ'ה זה טוב לא רק למוסיקה, שירים, לביבליו-המוח של **ארז טל** וחבריו, אלא גם לשידוכים ולאהבות.

אילנה בריאן העלים הזה

דורי בן-זאב

חיילת בשם ליאת הראל

הנה, הנדרן **דורי בן-זאב** הכיר בנלי צה"ל חיילת חמודה, העונה לשם **ליאת הראל**. נתנו

במקום סוכנות

לשמור על יחסים טובים עם מישל, כרי שזו תוכל לגמול להן בצילום מהזווית הכי מחמיאה שלהן. מישל בת ה-25 היא צלמת אופנה כבר מזה ארבע שנים, ובאותן שנים עברו עליה עוד כל מיני דברים, מלבד צילומים ופיתוחן.

היה לה רומאן גדול עם **אייל גילעד**, הבן של המנחה **עמי גילעד** ואשתו **רותי**, האח של **אביב גילעד** והגיס של **חנה לסלאו**. הרומאן הזה נגמר, ומישל עברה איזה משבר שערך היום לא ברור אם הוא נגמר בגלל אייל או בגלל משהו אחר.

בסוף עונת-המשברים קיבלה מישל מאכיה, המלינור **דוד קרמרמן**, בית יפהפה ביפו, וזה עזר לגמור את המשבר האחרון. אז כשמישל התחילה לחייך שוב, היא פגשה את **אלי סגל**, טייס ארוחי החי קצת פה וקצת בקנדה, וחזק מזה אומרים עליו שהוא חתיך אריד וגם נחמד וגם שרמנטי ועדין ואוהב לחיות. אז אלי התאהב במישל, ומישל התאהבה באלי, ועכשיו הם ביחד, כי הוא נשאר בארץ, ולא נוסע לקנדה, עד להודעה חדשה.

אז סוכנות אתם צריכים? תנו לכרמירס האבה, והוא נשאר כאן.

אני לא בטוחה אם אתם יודעים מי היא **מישל קרמרמן**. מי שיודעות בדיוק מי היא הן הדוגמניות הכיפיות בארץ, שעושות הכל כדי

להם לעבוד ביחד בתחנה, אבל כנראה לא היתה הרבה עבודה, אז הם גם פיטפפו קצת, למדו להכיר זה את זה, ומה שהם הכירו מצא חן בעיניהם. אז הם ביחד, כמו כל הצעירים של ימינו, קודם כל עברו לגור ביחד. ואחרי הלגור-ביחד הם גם החליטו לעבוד ביחד כל הזמן, ולא רק בנלי-צה"ל. דורי קיבל תפקיד בערב **שירי תום לרר**, הנקרא פצצת תום, וליאת קיבלה שם תפקיד של עוזרת-בימאי.

אז אם חושב הקהל שהפצצה היחידה בתוכנית היא תום לרר עצמו, יש לו טעות גדולה. הפצצה של מאחורי הקלעים היא שדורי בן-זאב החליט סוף-סוף לותר על רווקותו הממשוכת, ולשאת את ליאת הנחמדה לאשה. אל תפריעו להם עכשיו בשאלות. הם עוסקים בסידורים לקראת החתונה. אתם יודעים — תעודות-דיוקנות, אולם, הומנות, קיירטינג וכו'.

מישל קרמרמן ואלי סגל

עד להודעה חדשה, לא נוסע לקנדה

(המשך מעמוד 31)

התיירד עם אנשים בנהלה. הם ניסו למנוע ממנו לעזוב. אבל המתח והקשיים לחצו על רץ.

נוגה ומישפחה השתדלו מאוד לעזור. הוריה של נוגה נסעו לביקור בהונגריה ופגשו שם את אמו של רץ ואת בנו. קשרים טלפוניים היו לרץ עם בני-מישפחתו בהונגריה, והוא תכנן להביאם לביקור בישראל. אמו של רץ שלחה לנוגה חולצה הונגרית רקומה, ולתינוקת שלחה שמימה ובובות.

ההונגרי הנווד

נוגה ישווחחה השבוע עם העולם הזה, סירבה בכל תוקף לרץ בר על עניינים אישיים. "אני לא רוצה להיכנס לרכילות", אמרה. היא מוכנה לרבר רק על הבעיות המישפטיות שהעותרו לקראת התרת הנישואין וגירושו של רץ מהארץ.

נוגה אינה מוכנה להגיב על השמועות שרץ היה נכנס ללחץ, שוטה לשוכרה, מרים יד ומאיים על סביבתו. אבל היא נחושה ברעתה להתגרש ממנו.

שיהיה ברור, שאני לא עושה תרגילי-נפש: אני באמת רוצה להתגרש. כאשר חשבתי שנחיה יחד, הצעתי לו את ארצי ואת הבית שלי, אבל כעת, כאשר התברר שאין לנו עתיד משותף — שייעמוד לגורלו!

כאשר התברר לזוג שחייהם-מישפחה שלהם עלו על שרשור, ניסו כצעד אחרון להשיג אישור של ועדת השיחורים להתיר להם להתגורר בי תל-אביב. הם באו לדיון לפני הוועדה, אבל זו סרבה לשנות את תנאי השיחור של רץ.

נוגה חזרה לנהלה ורץ נותר בתל-אביב. הוא היה משוכנע כי עד סוף החודש מותר לו להתגורר בתל-אביב. למיטרה נודע על שהייתו בתל-אביב מתוך העיתונות, וערב ראש-השנה הוא נעצר, ונאמר לו כי צוהגירוש גדרו יבוצע מייד.

בשלב זה נכנסו לפעולה עורכי-דינה של נוגה, רפאל שרמי ושימעון שובר. הם חששו פן יגורש רץ מהארץ בטרם יוצא גדרו צרילמונות עבודה ועבור הילדה, ובטרם בוטלו הנישואין. לכן הגישו מייד בקשה לבית-המישפט לעכב את יציאתו מהארץ, עד שסיי תיימו ההליכים בתביעת המזונות שהי גישו, ובתביעה להתרת-נישואין שהם עומדים להגיש בשם נוגה.

כאשר יתקבל מבית-המישפט פסק-דין למזונות עבור נוגה, הרי שגם אם יגורש רץ אחר כך מהארץ, תקבל נוגה את מזונותיה מהביטוח הלאומי, על פי החוק להבטחת-מזונות. אם יגורש רץ לפני שיתקבל פסק-דין כזה, לא תוכה נוגה במזונות. לשם כך חשוב כל-כך שרץ יהיה בארץ עד סיום ההליכים גדרו.

נוגה, כיישנית, תמימה ומשתדלת לברוח מהפירסומת שנקלעה אליה, מבקשת רק לסיים את הפרשה, כדי שתוכל לגדל את בתה בשקט. היא אינה רוצה להתחלק עם עם ישראל בחוויות הנישואין שלה או במוסרי-ההשכל שלהם. "אני לא מאמינה בהט-פתימור", היא אומרת.

יתר האנשים והמוסדות שטיפלו ברץ במשך השנה האחרונה, מביעים את אכזבתם מהפליט ההונגרי בצורה הרבה יותר בולטת מאשר אשתו. חירות לפיר נחוש בהחלטתו שיש לגרש את רץ מהארץ מייד, בלי לתת לו כל סיכוי נוסף. האוודה לזכויות-האזרח השתכננה עה כי אין כל עזרה מישפטית שהיא יכולה לתת לו. התק"ם התנער מזמן מכל הפרשה.

האדם היחיד המנסה לעזור לרץ בכלא הוא ישעיהו תומא ש"ק, הונגרי במוצאו, המנסה להשיג עבורו ארץ מיקלט, כדי שלא יהפוך להונגרי הנווד.

במדיונה

(המשך מעמוד 9)

איים של השבוע בעולם לא נגעו לישראל כמעט בכלל. בין השאר:

● **בסריילאנקה**, פתח הצבא ההודי, שבא להגן על המיעוט הטאמילי, במיתקפה על הקיצוניים הטאמיליים דווקא, בצורה שהזכירה את מלחמת-הלבנון והמצור על ביירות. בשעתו הופצו בעולם ידיעות כאילו מגישה ישראל סיוע ביטחוני לממשלת סריילאנקה, נגר אותם כוחות-גרילה עצמם.

● **באסגניסתאן** התגברה שוב המלחמה שבין הצבא הסובייטי ובין המורדים, הנתמכים על-ידי האמריקאים.

המורדים השיגו יתרון באמצעות טילי קרקע-אוויר מסוג סטינוור, שספקו להם על-ידי האמריקאים.

● **סטינגר** פירושו "עוקץ". ואכן היה לעניין עוקץ: האמריקאים גילו כי יש גם בידי האיראנים טילים מסוג זה, המאיימים במיפרץ הפרסי על המטוסים האמריקאיים.

מניין הגיעו לידי איראן? השערת האמריקאים: המורדים האפגאניים, שהם מוסלמים קנאיים, מסרו כמה טילים כאלה לידי האיראנים, שגם הם קנאים מוסלמים. אם כן, חזר הטיל אל שולחו.

מתאבק ואן מרים את המכונית ההרוסה. הסיון לא הצליח

תאונות

המתאבק לא עזר

המתאבק חזר מהופעה מיקצועית — ונקלע לתאונה שבה נלכדו ארבעה במכונית שנהרסה. הוא ניגש להפעיל את שריריו

השעה היתה 1.30 אחרי חצות, ערב שימחת-תורה. ארבעה צעירים נהגו במכונית פורד קורטינה ברחוב הירקון, לכיוון ביתם שבבתים. מתחת לכיכר אתרים איבד נהגיהרכב, אבי מאנו,

ואן אחרי הנסיון כוכב בלבנון

חייל בן 19, את השליטה ברכבו ופגע בעוצמה רבה בעמודי-כסו. כתוצאה מהפגיעה הוא נפצע קשה ואושפז בבית-החולים "איכילוב" בתל-אביב. גם חברו, שמואל ללשוך, שישב לצידו אף הוא מבתיים, נפצע קשה ועדיין מאושפז. שני נוסעים נוספים שיסבו במישב האחורי נפצעו באופן קל בלבד. מלאכת-החילוץ ערכה שעתים, כשעשרות סקרנים עומדים בצד ומתכווננים. למקום נזרמן לאנס ואן (מימין), מחבורת המתאבקים שהופיעה ב"סנירמה". המתאבק הפופולארי, המרבה לככב בשידורי תחנת הטלוויזיה "המיזרח התיכון" בדרום לבנון, הפגין את שריריו מול המצלמה וניסה את כוחו בהרמת המכונית ההרוסה, שבה היו לכודים ארבעת הצעירי, אך לא הצליח. את מלאכת החי-לוצ עשו בסופו של דבר, במיומנות רבה, מכביאש.

יוסי עיני-דור

פצוע מאנו מקבל טיפול במקום התאונה בסופו של דבר. מכביאש

במשך שנים היו רפי אדרי, יצאן מארוקו ואשתו ג'ואן יוצאת-דנמרק סמל האידיליה המשפחתית. עד שהאשה מצאה בתיקו של בעלה את תמונתה של אחרת

ר' יואן אדרי, אשתו של ח"כ רפי אדרי מזה 22 שנה, טוענת כי בעי' לה התאהב כאחרונה באן-קלוד עמר, בתו של דודי עמר, מעשירי מארוקו. ג'ואן, המכירה היטב את בעלה, סבורה כי עושרה הרב של אן-קלוד הוא שקסם כל-כך לבעלה. כך נאמר בבקשה לשי' לוס-ביית שהוגשה על-ידיה לרבנות.

כאשר חזר אדרי מפגישה עם מלך מארוקו, התראיין על-ידי העולם הזה (30.7.86) וסיפר על זיכרונות-הילדות שלו בארץ הצפון-אפריקאית. הוא סיפר בכנות גדולה על הוריו, שהם ילדי כפרים קטנים בהרי-האטלס. הוא סיפר כי אמו הייתה תופרת, שלא ידעה קרוא וכתוב, ואף את המיספרים של המטר לא ידעה לפענח. אביו היה סוחר ועבד קשה. מיספחת אדרי התגוררה בקובי' לנגה, בבית שהיה שייך למישפחה ער' בית-מסלמת עשירה. סיפר אדרי לה' עולם הזה: "בעליהבית שלנו היו ער' בים, מאור עשירים, ממש אריסטוקר' ראטים. אני נולדתי באותו הבית כמו בנם של בעליהבית, שכיום הוא אחד האנשים החשובים והמקורבים למלך. בעלת-הבית התייחסה אליי כאל בנה. היתה קונה לי בגדים ממשי. הייתי בא אליהם הביתה. אני זוכר שהבית היה מאוד עשיר, עם שטיחים והרבה משי... ככל חג היתה בעלת-הבית שולחת לי פראגיה, מין שימלה ממשי, שרק הער' בים האריסטוקראטים היו לובשים." מוזכרונותיו של אדרי ברור עד כמה

החיים בישראל היו קשים מאוד למישר פחת אדרי. הם נשלחו להתגורר בחצור הגלילית בכפור של פברואר. הצריף שקיבלו מוקף בוץ, ובצריף היו רק מי' שות-סוכנות ושמיכות-צמר אפורות. הד אב עבד בעבודת-דחק, והאם המשיכה לתפור. בחלומות הלילה שלו חזר בור דאי אדרי הצעיר אל גן-הערן שטעם בילדותו אצל בעלת-הבית שנרפה ניי חוח כשמים צרפתיים, אל מנורות-הברדל והשטיחים הפרסיים בקובלני' קה. אבל החלום היה רחוק ובלתי-מושג. אדרי הצעיר נשלח לבית-ספר של פעילי-ההסתדרות והתוודע למיפלגת-העבודה. אחרי בית-הספר המיפלגתי נשלח לאולפן, ומשם לצה"ל. כאשר חזר לחצור, אחרי שרותו הצבאי, הבין כי עתידו קשור במיפלגת. הוא התחיל כפקיד קטן במועצת-חצור, והתקדם לאט-לאט, אבל בדרך הנכונה. ב-1965 סיים את לימודיו בבית-הספר למינהל בירושלים.

פגישה באוטובוס

ב אחת הנסיעות מבית-הספר בירושלים לביתו החצור, פגש בת' חנה המרכזית בחיפה באשה דנית יפה, נעימה ומשכילה. ג'ואן, ילידת קופני' האגן, היתה כדרכה לקיבוץ כפר-הנ' שיא. לעבוד שם כמתגוררת. אותה נסיעה משותפת באוטובוס

האהובת הח"כ והאשה

רק באחרונה, לפני חודש מצאה במיק' רה תמונה גדולה של אן-קלוד עמר כי' תיקיהיד של בעלה, כאשר התמונה נר' שאת הקרשה אישית.

אחרי תגלית זו, התבררו לג'ואן עובדות נוספות על מירקם-היחסים של בעלה עם הגרושה המארוקאית הע' שירה. התברר לה כי חברים ומכרים רבים ידעו על הקשר שבין השניים, ואילו היא, האשה, היתה כרגיל האח' רונה לגלות את הדברים.

כך גילתה ג'ואן כי בעלה שכר וילה

צור הגלילית. ב-1965, באותה שנה שבה ניסאו ג'ואן ואדרי, התחיל הצעיר השאפתן את הקאריירה המיפלגתית שלו. אדרי היה מועמד מפא"י לראשות המועצה בחצור, ב-1967 נבחר כראש-המועצה על-ידי הקואליציה. עד 1976 היה אדרי ראש מועצת-חצור. אחר-כך הציעו לו להיות מנהל חברת שיוכו-עובדים בתל-אביב. כמשך שנתיים נוספות היה אדרי נודד בין חצור ותל-אביב, כאשר ג'ואן ממשיכה לגור עם שלושת ילדיה, ליד

אחדים נפגשו והתכתבו, עד שהחליטו להתחתן. השניים נסעו לרנמרק, כדי להציג את החתן לפני הוריה של ג'ואן. אחר-כך חזרו ארצה והתגוררו שנה בחי'

הביאה לרומאן גדול. ג'ואן הוקסמה מנימוסיו של אדרי, מקיסמו המיוחרי ומעיניו היפות. אדרי מצידו ראה בג'ואן אלילה קרירה מהצפון. במשך חודשים

התרשם מהעושר והאריסטוקראטיה של בעליהבית שלו. על דירתם מכר' סת-השטיחים והמשי חלם בורדאי כא' שר עלה לישראל ב-1956, והוא בן 17.

כנער עני חלם אדרי על בשמים צרפתיים, מנורות בדולח ושטיחים פרסיים, אבי' אהובתו מסמל אותם

בהרצליה לחדש ימים, ושילם עבורה 2000 דולר. הווילה שימשה לפגישותיו עם אן-קלוד. את השכר שילמה האשה. אדרי הכיר בראשונה את אהובתו המארוקאית בעת ביקוריו האחרונים בקובלנגה. הוא חזר אל גן-הערן של ילדותו, אל השטיחים, ואל המשי ואל הנשים היפות. הפעם חזר כנציג של מדינת-ישראל, חבר-כנסת ומועמד לכי'

אמו של אדרי, בחצור. ב-1979 החליט אדרי לעבור לגור בהרצליה, ולהיות קרוב יותר למקום-עבודתו ולמרכז מיפלגת-העבודה. הוא קנה בית קטן בהרצליה-הפיתוח, ליד בית-הספר העממי במקום. ג'ואן מספרת ככתבה-טענות שלה בבית-המישפט כי נישואיה לבעלה הת' נהלו במשך כל השנים על מימנוחות.

אשה בודדה נאלצת להתמודד

הפנייה נעשתה מחוסר-ברירה. אדרי סיפרה למקורבית, כי קיוותה שניתן יהיה לסיים את ההליכים מבלי שהדבר ידלוף לתיקשורת. היא באמת ובתמים האמינה בכך. כשפתחה בהליכים, לא חישה מראש את התוצאות. בשיחות פרטיות היא מתלבטת עד עצם היום הזה כיצד עליה לנהוג: שני - אחד הוא קשורה לבעלה, וילדיה נפגעו, ומצד מצד - ברור לה שהיה לה קשה להתמודד עם המידע שגילתה על בעלה ועם מבטי-הסביבה. ברור לה שהמירסומס סביב מיספחתה ימנעו ממנה לחשב את צעדיה בהגיון ובקור-רוח. לולא מירסומים של בני-הזוג, העריכה באוזני ידידה השבו, היה העניין מסתיים אצל יועץ לענייני נישואין, ותו לא.

ג'ואן אדרי אינה מקיימת שיחות-נפש רבות על מצבה. לידידה אמרה: "אין לי יותר אמון באיש! איבדתי את האמון... ילדיה ביקשו ממנה שלא לשוחח עם אנשית-יקשות, או אף עם אנשים המקורבים להם, ולהיזהר ממכרים. ג'ואן כיבדה את רצונם ונהגה על פי מבוקשם. לכן היא מחלקת את העובר עליה עם ילדיה ומתמודדת לבדה עם מצב-ירוח משתנים ולחצים מלחצים שונים: לחצים עליה להחליף עורכי-דין, לא לדבר עם איש, וכו'. הלחצים מגיעים גם טלפונית מבעלה בחו"ל."

ר' יואן אדרי יושבת בביתה שבהרצליה-פיתוח ומנסה לתפקד בין רצף הטלפונים. רבים טילפנו - עיתונאים, מכרים, סתם רכלנים - אבל רבים גם הפגינו שתיקה רועמת.

אדרי - אשה עדינה, מנומסת, בעלת חושים חדים - לא הופתעה. לידידים קרובים סיפרה שהיא מבינה: יש מי שחוששים מכוחו והשפעתו של בעלה, ויש-בראש סיעת-המערך בכנסת ויושב-ראש מועצת-המנהלים של חברת "שיוכו עובדים". בעבר עבדה ג'ואן בעסק ליהלומים בנתניה. היא הצליחה והיתה מאושרת מכך. לפני כמה חודשים נאלצה להפסיק לעבוד מסיבות מיספחתיות ואישיות, הקשורות במתרחש כיום בבית-אדרי. ידידים הציעו לג'ואן לנסוע לחופשה, להתרחק מהכותרות. ג'ואן אינה יכולה לעשות זאת, בגלל בנה בן ה-13, ליבון, החייב לבקר בבית-הספר ולנהל חיי-שגרה. ג'ואן היא שנאלצת להתמודד עם המירסומים, מפני שרפי שוהה כפארס. עדיין לא ידוע מתי ישוב ארצה. דבר אחד ברור: כשיחזור - יעזוב מייד את הבית, עד שדברים יתבהרו.

מניגוד לרושם המצטייר מהמירסומים ומהגשת תביעה מסוג זה, לא צפתה ג'ואן למצוא את מיספחתה מככבת בכותרות העיתונים. היא מנתה, על פי המלצה, לעורכי-הדין מנשה וינון בר-שלטון, הנחשבים כמומחים בשטח מיספטי זה.

אדרי (משמאל) מאחורי המלך חסן בסגישת עם פרס מכפר קטן בסארוקו לנזולה בישראל — ובחזרה לארסון הסלך

רפי וגזאף רומאן בנסיעה באוטובוס

הונת שר. חלומות ילדותו התחילו ל- התגשם.

”הכסף

סינוור אותו!”

כאשר הביאה ג'ואן את מימצי איה לפני בעלה וביקשה ממנו הסברים, הוא פשוט הודיע לה כי הוא מתכוון לעזוב את הבית.

ג'ואן מיהרה לעורכייהרין מנשה ויגון ברשילטון, וביקשה מהם להגיש מייד בקשה לשלום-בית.

”התובעת אוהבת מאוד את בעלה. היא שירתה אותו שנים רבות, ליוותה אותו ואת הקאריירה שלו, כאשר היא עוזבת למענו את ארצה ועיר מגוריה קופנהאגן.

”היא התגררה עם בעלה 14 שנה בחצור הגלילית, והיא מאמינה כי מעשהו הוא נמהר ולא מחושב, כאשר

חשבונות

פתוחים

אחרי שנות המצוקה הכלכלית בחצור, הגיעה מיספחת אדרי למי צב כלכלי מצויין, כאשר אדרי משמש

אדרי שכר וילה בהרצליה-פיתוח ושיכון בה את אהובתו—על חשבונה

כחבר-כנסת, ראש סיעת-המערך ויו”ר הקואליציה, וכן גם כיו”ר מועצת-המי נהלים של חברת שיכון עובדים. נוסף על שכרו מן הכנסת נהנה הח”כ מחשי כונות-הוצאות פתוחים מטעם חברת שיכון עובדים ומטעם המיפלגה.

אדרי נהנה מחיי המותרות והשפע והציג באחרונה לפני אשתו וילדיו מערכת חולצות צרפתיות יוקרתיות כיר תר שקנה. כאשר אשתו ביקשה כסף לכוללת הבית, היפנה אותה בעלה אל אמא שלה, לבקש כסף ממנה. הוא אוטר על אשתו לרשום במכולת חובות, וברי טל בעבר את זכות-החתימה שלה על חשבונות-הבנק המשותפים.

ג'ואן איננה מאשימה את בעלה בכך שהוא חסכן עבור הילדים. להיפך, להם הוא מעניק גם כעת כל טוב, ומרשה

ברקו של הכסף סינוור אותו. ג'ואן ביקשה מבית-המישפט לעזור לה להחזיר אליה את בעלה, ולאפשר לבניה-הזוג לקבל ייעוץ מתאים.

למרות שג'ואן ביקשה מבעלה לה- זור הביתה והוא סירב, היא עדיין מא מינה שתצליח להחזירו לחיק-המישי פחה. האשה גם ביקשה מבית-המישפט לאסור על בעלה להיפגש עם אהובתו עד לגמר הדיינים בתיק.

כאשר לא היתה כל תגובה על הב- קשה לשלום-בית, וכאשר נתקלה ג'ואן בקשים כלכליים, החליטה להגיש בקי שה נוספת לבית-המישפט המחוזי — לחייב את בעלה לשלם מזונות לה ולבנה הקטין. עשרה ימים אחרי הת- ביעה לשלום-בית, הגישו עורכי-הדין ברשילטון נגד רפי אדרי תביעת-מזון

איך התחילה ההיכרות

לפני שנתיים ביקר איש-העסקים המארוקאי דויד עמר בארץ. הוא התארח פה בכינוס של הקונגרס היהודי, והיווה צימוק תיקשורתי.

רפי אדרי נראה אז צמוד-צמוד אל עמר. לפתע הבחין עמר בעיתונאית בלונדית. עמר התלהב, זנח את עיסוקיו חובקני-העולם-היהודי והפציר באדרי שיערוך היכרות בינו לבין הצעירה.

אדרי מילא את מבוקשו ללא עיכוב, והמיליונר ממארוקו התחיל מחמיא לצעירה בצרפתית: ”עיניך כחלליות... שפתייך כ...”.

אדרי נמלא הוד מהמליצות, ותירגמן בחן לעיתונאית. כעבור כמה דקות, הזמין עמר את העיתונאית לארוחת-ערב במלון, ”המלך-דויד” שבירושלים. העיתונאית התחמקה שוב ושוב, והעמידה פנים כאילו אינה מבינה במה מדובר. עמר התעקש להסביר, היא התעקשה שלא להבין וחמקה מהמקום. למחרת דווח לה שאדרי חיפש אותה כמה פעמים במערכת עיתונה, ואכן הוא איתר אותה בשעת-ערב מוקדמת והודיע לה בקול חגיגי: ”מסייה עמר מבקש להודיע לך שארוחת-הערב העוברה ממלון, ”המלך דויד” למלון, ”הילטון” בתל-אביב!” העיתונאית הופתעה והסבירה לאדרי שהיא מעולם לא הסכימה לטעוד עם עמר. אדרי התעקש והגיע גם עריכת ראיון. העיתונאית השיבה שאין לה עניין בעריכת ראיון עם עמר.

אחרי דין-ודברים, נעתרה לבוא לזמן קצר והיתנתה זאת בכך שאדרי יהיה נוכח בעת הראיון. אדרי התחיל להתפתל, אמר שאינו יכול, ונשמע לחוץ למדי.

העיתונאית חשדה שאינו לבד ואכן — הפלא ופלא — מקץ כמה שניות היה עמר על הקו: ”בון-סואר!! קומון סה ואן” (ערב טוב, מה שלומך).

העיתונאית נשמעה נבוכה מהמתקפה המתואמת, והבטיחה לטלפן לשניים בחזרה. היא מיהרה לטלפן לחבר-כנסת שאיחר באותו היום את עמר ברחבי הארץ, ביחד עם אדרי ואישים נוספים, ותהתה מה אירע. הח”כ השתולל מצחוק וסיפר: ”הוא (עמר) התעניין בבלונדי-גורנאליסט”. הוא שב עם אדרי לתל-אביב, וכנראה שהמשיך להתעניין בדרך... אדרי השתעע לגמרי? אילו עמר היה אומר לנו — היינו מסדרים לו מישהי, אבל...”

אחרי כמה דקות טילפן הצמד-חמד אדרי-עמר שוב. העיתונאית הנרגזת קבעה עם עמר שימתין לה בלובי של ”הילטון” בשעה מסוימת, שיימה את השיחה ולא טרחה להגיע למקום. אדרי עצמו התנצל אחר-כך, אמר ששבר שהיה מדובר בראיון, ולכן התנדב לעזור בביצועו.

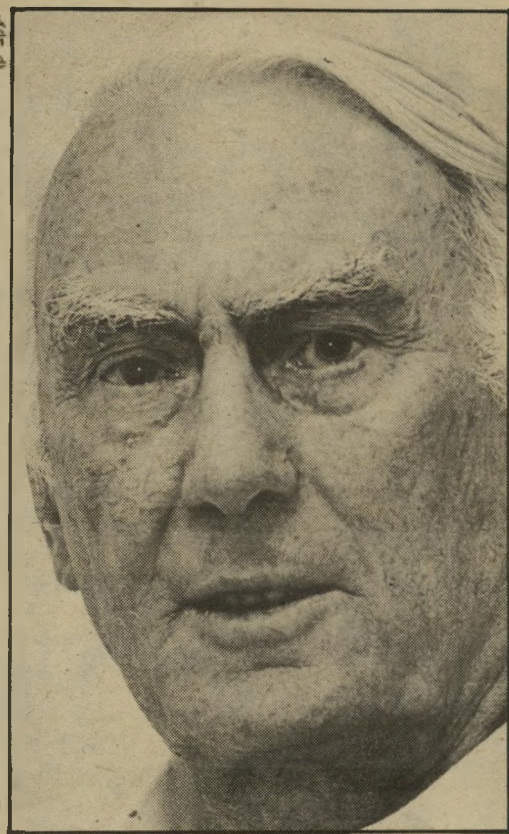
זהו סוף הסיפור הזה, אך אולי תחילת-ההתחלות של הקשרים בין אדרי לבין מיספחת עמר — האב והבת.

לכן הקטן לרשום חובות במכולת. לדיברי ג'ואן הוא ממשיך לבזבז כספים רבים על אהובתו בבתי-הארח. לזוג גם שני ילדים מעל לגיל 18 — הבת אורית והבן גיל — שאין להם זכות למוזנות.

עורכי-דינה של האשה טוענים כי מעשיו של הבעל מהווים אלימות רוחנית כלפיה, והם מבקשים להשאיר לה את הבית, מכיוון שהיא והילדים זקוקים למדור שקט. האשה מבקשת גם לקבוע את זכותה להחזיק בכך הקטין, בן ה-11, לירון.

ג'ואן תובעת מבעלה, נוסף על המי- זונות החודשיים כסף 7500 ש”ח, סכום הרפעימי של 3000 דולר, לשם שיקום שיניה.

כרגע תלויות ועומדות לפני בתי- המישפט שתי התביעות הללו כאחת. ג'ואן עדיין מקווה כי בעלה יתגבר על חלומות-ילדותו שלו, שהתגשמו בר- מותה של ארקלוד העשירה והיפה, ר הוא יתעשת ויחזור אליה ואל ילדיו. לדעתה, הכסף הרב של דויד עמר, אביה של ארקלוד, הוא שסינוור את עיני בעלה. **אילנה אלון**

ציון צמיר, תעולם הזה

בנימין ג'יבלי:

„אנחנו מוכנים לדון על שבוע עבודה מקוצר!“

עובדי חברת-חשמל תובעים להנהיג בחברה שבוע עבודה מקוצר, בן חמישה ימים - כך מורסם גדול, בשמו של יורם אוברקוביץ, יושב-ראש ועד עובדי-החברה. אוברקוביץ הוסיף שבכל החברות הממשלתיות כבר עובדים חמישה ימים בלבד בשבוע, ואילו בחברת-החשמל עובדים שישה ימים.

עבודה

לאור ההצהרה המילחמתית, מניתי אל יושב-ראש מועצת המנהלים של חברת-החשמל, בנימין ג'יבלי, ושאלתי על מה בדיוק זועם אוברקוביץ.

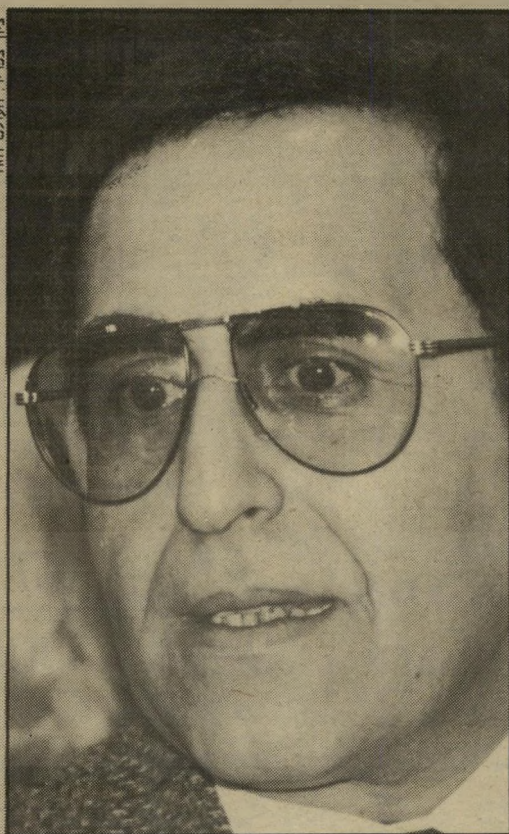
זועם? דווקא אכלתי עימו ארוחת-צהריים לפני כמה ימים. לא היה ידוע לי שהוא זועם, אני דווקא מחבב את הבחור.

● האם קיים גורם המתנגד לכך שעובדי חברת-החשמל יעברו חמישה ימים בשבוע?

לא ניתן להפריד נושא זה משאר הנושאים המתבררים במיסגרת המשאומתן בין שר-האוצר משה ניסים, לבין מנכ"ל ההסתדרות ישראל קיסר. ברגע שיהיה סיכום בין השניים - נשב עם נציגי-העובדים ונדון עימם על דרישותיהם.

● אם כך, לשם מה נזקק אוברקוביץ לעזרת התקשורת?

נו באמת! אני שואל אותך! (דפנה ברק)

ציון צמיר, תעולם הזה

משה שחל:

„מדוע שלא אחליף את אריאל שרון בשנית?“

בסוף השבוע מורסם כי היועץ המישפטי לממשלה, יוסף חריש, מירסם חוות-דעת, שלפיה יצטרך שר, הממלא את מקומו של שר נעדר, לפעול ולהצביע בממשלה לפי בקשת השר שאותו הוא מחליף.

מייד נזכרתי במיקרה שזכה בכותרות לפני זמן-מה, כאשר העדיף השר אריאל שרון מהליכוד את משה שחל מהמערך כממלא-מקומו, על פני עמיתיו מהליכוד.

שאלתי את שחל, גם הוא מישפטן, כיצד הוא רואה את חוות-הדעת של חריש.

חוות-הדעת נמצאת אצלי. חריש העביר אותה לעיון השרים, כטרם פורסמה.

לדעתי היא בעייתית במקצת. אם מדובר בשר הנוסע לחו"ל לתקופה קצרה - כרוך שממלא-מקומו יפעל על פי דעתו.

● אבל מה קורה במיקרה ששר לוקה במחלה ארוכה יותר? ומה קורה בהצבעות בממשלה בעניינים שאינם נוגעים במישרו של השר הנעדר? האם ניתן להעלות על הדעת שממלא מקומו, במידה ודעותיו שונות מדעות השר הנעדר, יצביע ביד אחת בצורה אחת, וכידו השנייה בצורה הפוכה? ומה קורה אם לא ניתן ליצור קשר עם השר הנעדר לפני מועד ההצבעה, והשר ממלא-המקום מעריך שדעת הנעדר היא כזו וכזו?

שרים אינם נבובות, הרוקרים לפי צלילים שמנגנים להם.

● מדוע התעורר הצורך בחוות-הדעת של היועץ המשפטי בסוגיה זו?

הממשלה

מפני שהתעוררו בעיות בעבר.

● למשל?

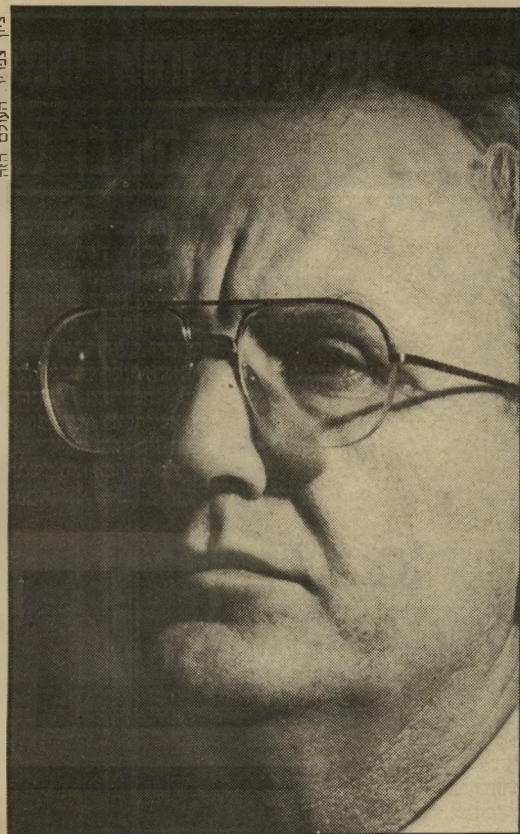
כשהשר יוסף ספירא מילא את מקומו של השר ובלון המר והצביע כדעתו פעמיים, בסוגיית שכר-הלימוד, למרות שדעתו של המר היתה שונה.

● על פי חוות-הדעת של חריש איני רואה כל אפשרות שבעתיד תוכל למלא שוב את מקומו של שרון.

מדוע לא בענייני-הסדר שוטפים קיימת איזו מידה של גינות.

● ובעניינים אחרים?

לכן פניתי למוכירות-הממשלה וביקשתי בהקדם דיון מקיף בחוות-הדעת של חריש. (דפנה ברק)

ציון צמיר, תעולם הזה

דב בן מאיר:

„ניתן להנציח את גולדמן גם מחוץ לתל-אביב!“

אז בינתיים לא יתנוסס שמו של נחום גולדמן על אחד מרחובות תל-אביב - כך החליטה ועדת-השמות של העירייה. חברה-הכנסת יצחק ארצי העלה את ההצעה לקרוא רחוב על שמו של גולדמן, ואילו חברים אחרים גוועדה התנגדו לכך, מפני שלטענתם התגלה מידע חדש, שעל פיו פעל גולדמן אצל האמריקאים נגד הקמת המדינה. שאלתי את יושב-ראש ועדת-השמות, ח"כ דב בן-מיר, איך, על מה המהומה?

ברוך כלל, איננו נוהגים למסור מידע ממהלך הישיבות של הוועדה. את הרי רואה כיצד מנסים פוליטיקאים שונים לגרוף הון פוליטי מכך!

● בכל זאת, האם מנעתם קריאת רחוב בישראל על שמו של גולדמן המנוח?

בישיבה המדוברת לא ניתן היה לקבל החלטה בענייניו של גולדמן, מפני שלא כל החברים נכחו. לכן החלטתי לרחות את הדיון בנושא. אגב, גם ענייניו של היינריך היינה, שעל שמו אושר

תל-אביב

רחוב כאותה הישיבה נדחה במשך ארבע שנים בגלל טענות הדתיים. כשאינן קונסנזוס בוועדה - אנחנו דוחים את הנושא לישיבות הבאות.

● באיזו תדירות אתה מזמן ישיבות?

מתקיימות בערך שתיים-שלוש ישיבות בשנה. יש לנו על סדר-היום עשרות שמות של מועמרים להנצחה בדרך זו. איננו ממהרים לקבל החלטות.

● מדוע?

מהסיבה הפשוטה, שלא נוצרים רחובות חדשים כתל-אביב באותו הקצב כמו הבקשות להנצחת אישים. אנחנו מנסים להימנע ממצב שבו נאשר שם להנצחה, ואז נתחיל לחפש רחוב וניאלץ להתנצל לפני המישפחה.

אגב, יש ערים נוספות, מלבד תל-אביב. ניתן להנציח גם שם... (דפנה ברק)

14 יפהיפות ממוצא רומני השתתפו בתחרות

יופי מיוחדת. ממליגה לא היתה שם

איזה יופי רומני!

מניה. אלה זכו במחאות כפיים קלור שות, מעט מזללות, רחומות. נערות אומללות, שלא זכו מעודן לטייל בר חובותיה של בוקרשט, לשיר בבית-הסי פר שירייעם רומניים, לרחוץ בים הש חור או להשתתף במקלה-הילדים של הרב משה רוזן.

זו הפעם העשירית שנערכת התחרות הזו, מיס העליה הרומנית. בראשה עומד אימפרסריו רבי-פעלים ומרץ, הרי שרגא הוא נולד ברומניה, עלה לארץ לפני 27 שנים, ומאו הוא זמר, מפיק, אמרגן ומנהל תיזמורת.

הרומנים מכירים היטב את הרי שר-גא. הוא מארגן את נשפיהם, מנגן בחתונותיהם ובוועידותיהם, בארץ ומחוצה לה. עד קליפורניה הגיע שמו של הרי שרגא. כבר כמה וכמה פעמים ניגן ושר שם, לפני יהודים עשירים ממוצא רומני.

הערב איז הוא מרוויח הרבה כסף, אומר הרי שרגא, אבל את המסורת הזאת אי-אפשר להפסיק. הרומנים מה-

חיוך רינת פוקס מחולון, חייה לת שאוהבת לרקוד. כמו כולם נהנתה רינת מחוויה רומנית.

ללמוד רפואה שרית רוזנפלד, מועמדת מיספר 4, רוצה ללמוד רפואה. בעוד כמה חודשים תתגייס לצבא. כמו רוב המועמדות, אינה חוששת לגיזרתה ואכלה פרוסת עוגה.

כפיים. והיתה גם אחת שלא זו בלבד שנולדה ברומניה, אלא אף חזרה לשם כעת, כדי ללמוד רפואת-שיניים. הקהל יצא מגדרו. הגה התגשמות חלומה הנסתר של כל אמא רומניה: בת שהיא גם יפה, גם חכמה וגם סטורנטית רומניה. נערות אחרות, בישות-מול שכמותן, נולדו בארץ, אם כי להורים ילידי-ר

כמוכן ולא בת 70. מלבד שגיאה זו דיברה המועמדת ברומנית רהוטה, כך שהכל סלחו לה. היא עדיין קטנה. היא עוד תלמד. גם המועמדות האחרות דיברו רר מנית. ביניהן, ואל המיקרופון. 14 צעירי רות, שמנמנות. חלקן נולדו ברומניה ממש, עובדה שהוסיפה להן מחיאות-

כ שנשאלה המועמדת מיספר 1 לגילה, ענתה בלי היסוס, ברומנית שוטפת: "שיבעים" הקהל ציחק. המעירה הקלה בשפה הרומנית לא הפריעה למועמדת לזכות בתואר הגי דול: מיס העליה הרומנית 1987. המועמדת מיספר 1 היא בת 17,

בפתח-תיקוה. נטלו חלק באירוע באופן פעיל, רקדו, אכלו מהעוגה המתוקה והחזיקו בגאוה בלתי מוסתרת את תמונת בתם כשהיא שרועה על ספת-עור.

טנגו רומני הוריה של מועמדת מיספר 4, שרית רוזנפלד, ישבו בקיורית הבימה ועודדו אותה בהתרגשות גדולה. הם גריס

כיס בקוצר רוח לתחרות הזו, אומר שרגא, שאינו מוכן כשום פנים ואופן לאכזב את רומניו. שרגא, נמרץ ופעלתן, אינו נח לר- גע. הוא לבוש בחליפה שחורה, נוצצת, עונד טבעת זהב גדולה, מכיר את כל החוגגים. טופח על השכם, מתנשק בקולניות, מעביר כיסאות ממקום למקום, מוזי אנשים משולחן לשולחן, כמו מפקד רבי-עצמה המטיט את חייליו בש- דה הקרב.

במועמדות הוא ורודה ביד קשה, כי אילו היו עדר-פרות, שאינן גועות אלא מדברות רומנית. הוא מעלה אותן על המסלול, ובקול מאיים מצווה עליהן לפנות ימינה ושמאלה. ואוי למי ש- רועה! הרי שרגא כועס. הן מציינות ביראה, מביטות בו בהערת-כבוד. הוא האיש שיובייל אותן לעתיד נוצץ, מלא בראיונות עיתונאיים ובמסיבות מפוד- ארות. כך הן מאמינות.

כאלם יושבים בני מישפחותיהם של המועמדות. 32 שקלים שילמו עבור כרטיס-כניסה. תמורת כספם הם מקב- לים ארבע שעות רומניות, זיה כולל שני זמרים המשתפכים בשירי-אהבה נרגשים, כנר אחד ששרגא מציגו כמי שהגיע הישר ממיסעדת רספוטין בפא- ריס. המציאות קצת פחות רומאנטית: הכנר הזה מנגן במיסעדת בריווקה התל-אביבית. הרומנים, שאינם יודעים זאת, מביטים בו בעיניים פעורות. ויש גם פרוסת-עוגה בטעם מרגרינה, ורי- קודי שנות ה-50 וה-60 שכולם נוטלים בהם חלק בעליצות רבה.

הנשים לבושות במחלצות אופני- תיות, הגבריים בחליפות מהוררות. אלה גם אלה עטורים טבעות-זהב. צועק שרגא זהו ערב מיוחד במינו, צועק שרגא

נית. יוצאי רומניה מכירים אותו מאירועים אחרים: הוא שר בחתונות שלהם, כמו-כן מארגן ומפועל בכינוסים רומניים בכל רחבי העולם. הכרטיס עלה 32 ש"ח, קיבלו קפה, ימות רומניות ופרוסת עוגה מותקת.

אמרגן מבוקרשט הרי שרגא, אמרגן נמרץ שהוא גם זמר, מפיק ומנהל תזמורת קטנה, אירגן את התחרות. הוא נולד ברומניה, כמו-כן, והנהיג את האירוע ברוסיה

אל תוך המיקרופון, ומייד מתרגם את דבריו לרומנית, לטובת מי שלא נתנו ליבם לעוברת הזו. המועמדות הגיעו לתחרות באמצ- עות מועדות בשני העיתונים הרומניים, ויאצה נואסטר ורביסטה מיה. אחת מהן לוחשת כי בעצם אבא שלה אירגן לה, בעזרת פרוטקציה כבודה, את ההש- תתפות. אומרת ומיד נאלמת, מביטה לצדדים בפחד. שרגא אסר עליהן להת- ראיין. לא עכשיו ולא עם סיומה של התחרות. לעולם-יעד הן נידונות לחייד ולשתוק.

40. מועמדות היו לי השנה. קודם כל אני בודק את הרקע שלהן, אומר שרגא. שלא יסתגנו, חס וחלילה, כמה

אמא זוהי אמנה של הזוכה תה כי בתה תזכה במקום הראשון. במקום השני - שקיוו-

פולניות לתחרות. רק אחר-כך אני בודק את היופי. כולן חומות הן טובים מצבאם טובים. אחרי התחרות הן נגיטו לציבת וילכו ללמוד באוניברסיטה. אף אחת מהן אינה חולמת על קאריירה בינל- אומית.

רק הרי שרגא חולם, וסומך על רור מניו הנאמנים שיעזרו לו להגשים את חלומו. הם ישתתפו בכל מופע שהוא עורך, ימחאו כפיים בהתלהבות, יאכלו בחמדה את העוגות המתקתקות ויספקו לו, אגב כך, פרנסה ותהילת-עולם.

שרה לייבוביץ צילם: ציון צפירי

חיילת שרית שכטר מבאר-שבע זכתה בתואר נערת החן. כולם היו בטוחים שתזכה במקום הראשון ובכתר המלוכה. היא חיילת שנולדה ברומניה, ובזמנה החופשי כותבת שירים וקוראת ספרים.

דולצה המתוקה 14 מתמודדות השתתפו בתחרות, חלקן נולדו ברומניה, אחרות נולדו בארץ להורים יוצאי רומניה. במחיאות-הכפיים זכתה מי שנולדה ברומניה.

מלכה רומניה עדינה שוורץ, בת 17 וחצי מתל-אביב זכתה בתואר: מיס העליה הרומנית 1987. היא נול- דה בארץ, הוריה נולדו ברומניה. היא מדברת רומנית רהוטה שוטפת.

(המשך מעמוד 17)

מרוכזים, עורץ בריצה מהירה אל הבימה. ערב טוב קריית מוצקין? הוא שואג. גושיהאנשים ממולו עונה לו בצרחות. לא מבין, לא סולה, זו הכרזת מילחמה? הוא מתחיל לשיר, בצרירות האופיינית לו. הוא לבוש בחולצת טריקו ירוקה, במיכנסים צמודים ובמגפיים שחורים. על היד פיסתיהבד המפריד סמת. הוא מקפץ, משתולל, מניע את אגן הירכיים וגראה כמו אמרדוק ותיק ומשופשף.

שיר לאמא

מאהורי הבימה עומרת חווה כהן, אמורהו של חיים כהן, הלא הוא הזמר אדם. מניס יפות, רומה בתוויפניה לבן האליל. שלח גם לי נשיקה, היא מתברחת. היא שרה איתו את השירים. תמיד חשבתי שיהיה דווקא שחקן? היא אומרת, בבית ספר תמיד אהב לשחק. אם יש לי נחת עכשיו כן, אם הוא אוהב את זה אני מאושרת. מה שטוב לו, טוב גם לי. החיים שלנו לא השתנו בעיקבות הצלחה. הוא נשאר אותו הבן הטוב,

סיים את ההופעה מבלי שייגרם אסון. הם מחליטים שהזמר יפסיק באמצע השיר האחרון, הלהקה תמשיך לנגן, ובניתיים יברח אדם לניידת, שמנועיה יופעלו מראש.

הטריק פועל באופן חלקי בלבד. חלק מהמעריצים נשארו אומנם מסביב לבימה, אולם חלק אחר כבר הטילו מצור על הניידת.

הדלתות האחוריות שלה נפתחו ואדם בא אליה בריצה. הוא נכנס פנימה וצנח בעייפות על המושב. הניידת התחילה לנוע. אדם עוד מנופף לשלום למעריצים הנחלים על הרכב. שיוהרו, הם יכולים להידרס, הוא אומר מודאג. כשהרכב מגביר את מהירותו, אחת הבנות נשארת תלויה עליו, מחזיקה חזק בחלוץ. אדם קם ממקומו מנשק לה. היא צונחת לקרקע. אולי היה זה הרגע הגדול בחייה.

במרחק כמה קילומטרים משם מחכה מכונת הטבור של מיקי, המנהל האישי. אדם מצטרף אליו. אשה העוברת במיקרה במקום — אולי היחידה בעיר שלא באה להופעה — נדהמת לראות אותו. אתה יפה? עיובי אומרת לו, והוא עונה לה: "עיובי שטויות, מי יפה".

מיקי מנסה למצוא את דרך היציאה לכיוון תל אביב, וטועה ברחובות

מסעירה יותר. בפעם הראשונה שהגי עתי לתל אביב ופתחתי חלון, נחנקתי ממש".

אדם מספר, שהמעבר לתל אביב היה קשה ורצוף מיכשולים. בשנתיים הראשונות שלי בתל אביב ממש סבלתי. כל יום היה לגבוי דיכאון. לא רק שלא אהבתי את העיר, שנאתי אותה ממש. שנאתי את המנטאליזם, את האנשים, שנאתי בעצם הכל.

רק אחרי שנתיים התחלתי להתרגל. החוקתי מעמד למרות הקשיים, כי ידעתי שאם אני רוצה להצליח בשוארביזנס, אני חייב לגור בתל אביב. היה לי כוודצון".

מטאטא לאבקי כוכבים

אחרי השנתיים הקשות הוא הצטרף ליוהר כהן, באירוויזיון, כרקדן מלווה. מה שקרה אחר כך סופר בעשרות כתבות. סינדרלה מקומית.

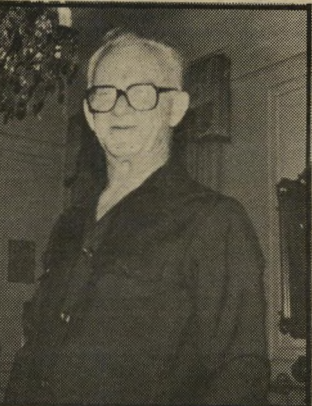
שלמה צח שמע אותו שר, החליט שיש לו כוכב ובמשך שנתיים טיפח אותו והשקיע בו. התוצאה הייתה התקליט 30 אלף עותקים — הצלחת חסרת תקדים לתקליטי כוכרה של זמר.

יסורי ששון

(המשך מעמוד 7)

שני ילדיו: אורנה תמיר, מיספסנית ג'ינג'ית, וראובן ז'ל. אטאט התחלפה בתהלוכה בשתי אחיות הולנדיות. הבית בקאהיר התמלא בסורגים, תרופות ודלתות ביטחון. ששון לא ויתר על שביב תיקוה ונטל את אשתו לבריכות אצל מומחה ידוע בארצות הברית. במקביל הקפיד למלא את תפקידו הדיפלומטי, להופיע באירועים חברתיים, לחייך, להשיק כוסיות.

לפני שנה וחצי איבדה טובה ששון את הכרתה, וזו לא שבה עוד אליה. ששון החליט להחזיק בבית, סמוך אליו, כל עוד זה יהיה בגדר האפשר. למושג "אפשר" יש פירושים רבים. ששון הרחיבו ככל הניתן. לפני כשלושה חודשים נאלץ להעביר את אשתו לבית החולים הוסה שבירושל לים. כעבור כמה שבועות העביר אותה לבית החולים שערי צדק. באחת משיחותינו סיפר: "אני יכול לשאת את זה שאני מסתובב כשגריר בקוסטיילים, מקבלים אותי בכל מקום

ששון בשגרירות כמו בספר איוב

בכל ג'וניוהיטסק ואילו טובה שוכבת שם, במצב כזה... המעבר לבית החולים שערי צדק היה קשה עליו במיוחד. זה המקום הקבוע שלה, אמר ביים המעבר, מכאן לא תעברו יותר". במהלך התמודדות זו נעצר גיסו של ששון, רפי לוי (בעל אחותו, אלגרה). לוי, שהחזיק בעמדה בכירה ביותר במשרד הפנים ושחשב לכלי יכול בירושלים, עומד בימים אלה למישפט וגם אם יזוכה — הייהמישפה לא יחזור לקרמותם.

"רובי" היה בנו הצעיר של ששון. אביו נהג להגדירו כ"שוכב". כמה שהיה יותר שוכב ועשה יותר בעיות — כך נקשרתי אליו ואהבתי אותו יותר. סיפר השבוע.

בעבר כבר נפגע בתאונת דרכים, ושכב כשבוע ימים ללא הכרה. הפעם, שמונה חודשים אחרי שמצא בכוחות עצמו עבודה באילת והתקדם בה, נהרג בדרכו לאילת.

במהלך השיחות הטלפוניות באותו לילה ארוך, עוד קיווה ששון. ששון למחרת לרפיה, טלפן לבית החולים ושם נאמר לו חדש: "בוא מחר". ששון הבין מייד את חומרת המצב ודבר לכיוון בית החולים שבו שכב בנו הצעיר. הרגע הקשה ביותר עבורי היה לחלוץ את ששון שערי צדק. שם מאוש פות טובה, לא לעצור ולהמשיך הל' אה... סיפר בקול שקט, מעורר צמר מורת.

מאז שפורסם דבר האסון, המה בית ששון בירושלים במבקרים: נשיא המדינה חיים הרצוג, שרה החוץ שיעון פרס, שרה החנוך וחברניו יצחק נבון, אשר עזו וייצמו, מכובדים ערכי ים ורביים אחרים. שיחות טלפון ומיברקים הציפו את הבית. ששון קיבל את פני הכל בצורה המועדפת כבוד עד כדי תהייה לגבי כוחהסבל האנושי. אך אמר בשתיקה: "שני רבנים מנחמים אותי: ראשית — שטובה אינה יודעת ממה שקרה, ושנית — שכל חבריו של רובי הגיעו להלווייה ואחר כך הביתה, ולא רק החשובים — החברים שלי". ביום ראשון שב ששון לביתו ולמישרדו בקאהיר. "חייבים לשוב לשיגרה", אמר לי.

העולם הזה 2616

14, אפשר לחשוב מה הגילים של הקהל של מדינת וקוון ורייזווי בואי. לכולם יש קהל של ילדים. אבל מה שבחורף לארץ זה טוב, ומה שבארץ זה לא טוב. גם אומנם גם עיתונאים שהיו בסדר, זה אם היתה להם ביקורת, היא היתה בטעם. אבל חבל שאלה שקוטלים לא עושים את זה בפיריות. היום כבר לא יודעים לאהוב, לפחות שירעו לשנוא. הרי ברור שהקינאה מרברת מגרונם.

אני יודע שיש עיתונאים שבהתחלה כתבו עליי רע בגלל שהם היה IN והיום, לאור הצלחה, הם אוכלים את הלשון. אני אפיעם לא אכנס לתחת של העיתונאים כדי שיכתבו עליי טוב או כדי שיאהבו אותי.

ממש מזדהה עם השיר של אריק אינשטיין, עיתונאי קטן זה צריך להיות הימנון האמנים בארץ. היום אני לוקח ללב פחות, נמאס לי שכל אידיוט שיגיד משהו גרוע לי להתגרד. שידברו".

אדם מופסיק, מתקשר לאמו בפלאי פון, ומתקן במכונית. "איך היה, מאמי? נהנית? לא קשה לנחש מה היא עונה לו. אחרי השיחה הטלפונית הוא אומר: "יש לי כל הנתונים כדי שינאו אותי. אני נראה טוב, וזה כבר לא בסדר. בארץ צריך להיות מיסכן ודופק כדי לזכות באהדה של העיתונאים. מה רוצים ממני, שאעשה צלקת על הפנים?"

רשימת ההומאים

עוד טענה קשה שיש לאדם כלפי העיתונאים היא על הנסיונות החוזרים ונשנים לרמוז על הערפתי המיניות. "מה העניין הזה? למה נטפלים לנקודות מטומטמות כאלה? כל עוד אני לא צריך לשכב עם בחורים בגלל מה שכתוב בעיתונים, זה לא מפריע לי".

יש עיתונאים שסתם מחפשים להרוס. עיתונאי אחד שאל אותי בראיון: אתה רוצה להיות נושא הרגל של החברה ההומוסקסואלית? עניתי לו: לא, הכותרת שהופיעה בעיתון היתה: אדם — אני לא רוצה להיות נושא הרגל של החברה ההומוסקסואלית. למה הוא עשה את זה? כשביל לארא את הכתבה שלו? כדי שהיא תהיה יותר מסעירה?

שיפסיק לחטט אצלי. אילו הייתי מפרסם את הרשימה של כל ההומאים בתל אביב, העמודים בהעולם הזה לא היו מספיקים לזה".

אולי החיטוט הזה בחיים הפרטיים הוא המחיר שצריך לשלם מי שרוצה להיות סמל-המין? אדם מתרעם על השאלה: אני לא סמל-מין ולא התכוונתי להיות כזה. אם הייתי רוצה להיות, הייתי שואק בסטרייפורנו, ולא הייתי הולך להיות זמר. אני לא מתייפייף על הבימה, לובש ג'ינס וטריקו".

הוא מצית סיגריה (מעשן רק כשאני עיף) וממשיך: "אני גם לא חושב שאני כזה יפה. אף פעם לא הייתי ילד יפה, ועד היום כשאני עובר ליד יפים אני מסיק".

על המעריצים הוא אומר: "כשאני רואה אותן כשהן נוכות בחופעות, עצוב לי. כואב לי לראות אותן ככה". "בבית, כשאני שם את הטלפון האוטומטי, הוא מתמלא בהודעות בדיוק 180 דקות מרגע שאני מפעיל אותו. הן משאירות לי בריות ואנחות, משמעות לי בטלפון את התקליט שלי".

"כן, זה מחמאי, כל המעריצים, אבל אין לי אגריסיה בגלל זה. זה מחמאי, אבל אני שומר על גבולות. אני טיפוס של בית של ארבע קירות".

"מה יהיה כשכל זה ייגמר? אני אעלה על רכבת אחרת, אני לא רואה את עצמי כך כל החיים". הארבות הגבוהות של רידינג נראות באופן, חורים הביתה, לתל אביב. למרות הפיחוקים והעיניים שלו שכמעט עצמות, הלילה של אדם לא נגמר. יש משיבה שועשה שמרית אור, לפתיחת בית-קפה. אני חייב ללכת. אני אוהב אותה ויודע שגם היא היתה באה בשבילי, אם הייתי עושה מסיבה".

אדם המבוהל מוצא מן המופע מה רוצים ממני, שאעשה צלקת על הפנים?

המבקרים, לעומת הקהל, לא אהבו אותו. מהרגע שהוא התפרסם, הופיעו בעיתונות ביקורות חריפות על התקליט.

לאדם יש הרבה בליבו על הכתבות השליליות שנכתבו עליו. "אני לא כועס, לא ממורמר, רק כואב לי שכהה מנהגים. לא נולדתי יום לפני התקליט, אני יודע שבכל מקום אנשים אוכלים אחד את השני. גם בין פקידים בכנסים ככאס. לא ציפיתי לנחות על צמרצמן, אבל מה שעשו לי היה ממש לא פני".

"לא איכפת לי שיבקר, שיקטלו, אבל בטעם. שלא יכתבו סתם בשביל לכתוב ולקטול. שמאחורי הכתבות יעמוד משהו".

"אני יודע אפילו על מבקר אחד שביקר את התקליט בלי לשמוע אותו בכלל. למה הרישעות הזו? כתבו על התקליט שהוא נשמע כמו ג'ינגל אחד ארוך. אולי זה נכון שיש בו להיטים, אבל יש גם שירים יפים שאי אפשר להתעלם מהם, אז למה לגמור ככה על התקליט כולו? כתבו שהתמלילים של אלונה קימחי נשמעים בוסר. לדעתי הם יפים וכנים. הבעיה בארץ הזאת שלא אוהבים הצלחות. אין עין קטל אצטאט כוכבים מיד ורואים להוציא מטאטא ולנער אותו מעליו. כתבו שיש לי קהל של ילדות בנות

הורים לו. תהיה לא להתקל בקבוצת ילדים, מתברח אדם.

"אני חייב לשתות דחוף, אם לא — אני מת מצמא", הוא אומר. החולצה חולצות טריקו הנושאות את דיוקנו, חולצות שהמעריצים זרקו לו לבימה. מידו הוא כבר הסיר את פיסתיהבד, שהיתה לו בתחילת הערב.

היתה בקהל ילדה עם עיניים נוכות כאלה, לא יכולתי לראות את זה, הייתי חייב לתת לה".

בכל הופעה זה ככה, אומר מיקי. אדם מפהק פיהוק גדול ואומר: "אני שחוט, ממש הרוג. באמצע ההופעה, מרוב עייפות, אמרתי את הסיר הבא אסיר לכם". לא שלטתי על השפתיים שלי".

הוא פותח חלון ונושם את אוויר הלילה הצלול של חיפה, "אני מת על העיר הזאת. הנה, שם גרתי", הוא מצביע לעבר אחת השכונות. "זו עיר אמיתית, חיפה, אנשים כאן מתעסקים בברבים הרציניים של החיים, לא בטויות. פה אין מועדוניחברים והבדלימעמדות בגלל סוגיהרכם. פה אלה חיים אמיתיים".

בכל זאת, הוא עבר לגור בתל אביב, למרות שלדעתו, "יש בתל אביב משהו לא ברור לתל אביב, מתת, לחצים, בלגאנים. אין שם שלושה. אבל למרות הכל, אני אוהב את תל אביב. היא

ואני אותה האמא הטובה". על הבימה אדם שר "קחי אותי מאלפי שקרים, מתשוקות כובדות, מקרבות בהם אני חסר-אונים". אמא חווה וצומת עיניים ושרה יחד איתו את המילים. "זה לי הוא שר את השיר הזה, היא אומרת. אחר כך היא ניגשת למנהל האישי ומתעניינת איה היתה הופעה בלילה הקודם. "פיצוץ", הוא עונה לה, והיא מחייכת בהנאה.

"לא יוצא לי לפגוש אותו הרכה בזמן האחרון. הוא נורא עסוק, רק כשהוא מופיע כסביבה אנחנו נפגשים. כשהוא התפרסם, בהתחלה נפגעינו מאוד שכתבו עליו דברים לא טובים. היום זה לא איכפת לי, העיקר שיכתבו".

הדבר שהכי מטריד אותה כרגע: "איברתי כאן את בעלי, מה אעשה? איך אחזור הביתה בלי בעל?" אליה הביתה ומטרידות אותה. "עכשיו אני לא יכולה להסתכל עליהן, איך שהן נוכות. אני יודעת שאכבה בחדר איתן, אז אני לא יכולה להסתכל". "אדם, המבחין בה מהבימה, מנופף לה לשלום ושולה נשיקה. אחרי ההופעה, הוא יודע, לא יוכלו להיפגש, בגלל הבלגאן. הצולת של מן-דויד אדום עוכר במרץ. מיספר המתעלפות הולך וגדל השוטרים מתייעצים ביניהם כיצד

הוידאו שלך צריך שומר-ראש

הסרט המגנטי של פוג'י
שומר על
הראש המגנטי של
הוידאוטייפ שלך

הראש המגנטי הוא
החלק החשוב והיקר
בוידאוטייפ שלך. רק
קסטה מעולה ועמידה
שומרת על חייו לאורך
זמן ומעניקה תמונה חדה
וברורה תמיד.

איכות התמונה נשמרת
גם בשימוש החוזר
בסרט.

קסטות פוג'י וידאו ואודיו
- להשיג בחנויות הצילום
והחשמל המובחרות.

**קסטות וידאו פוג'י -
מעט יותר יקרות,
הרבה יותר טובות.
אל תחסוך באיכות.
קנה פוג'י.**

נציגים בלעדיים:
קבוצת חברות שמעוני בע"מ

FUJI VIDEO-
CASSETTE

פוג'י-קסטות הוידאו הטובות בעולם

העולם הזה

המעריצות רוצות „להשכיב אותו“

אך **אדם** מצהיד:

„**אני ליא**“

סמל היני!!“

